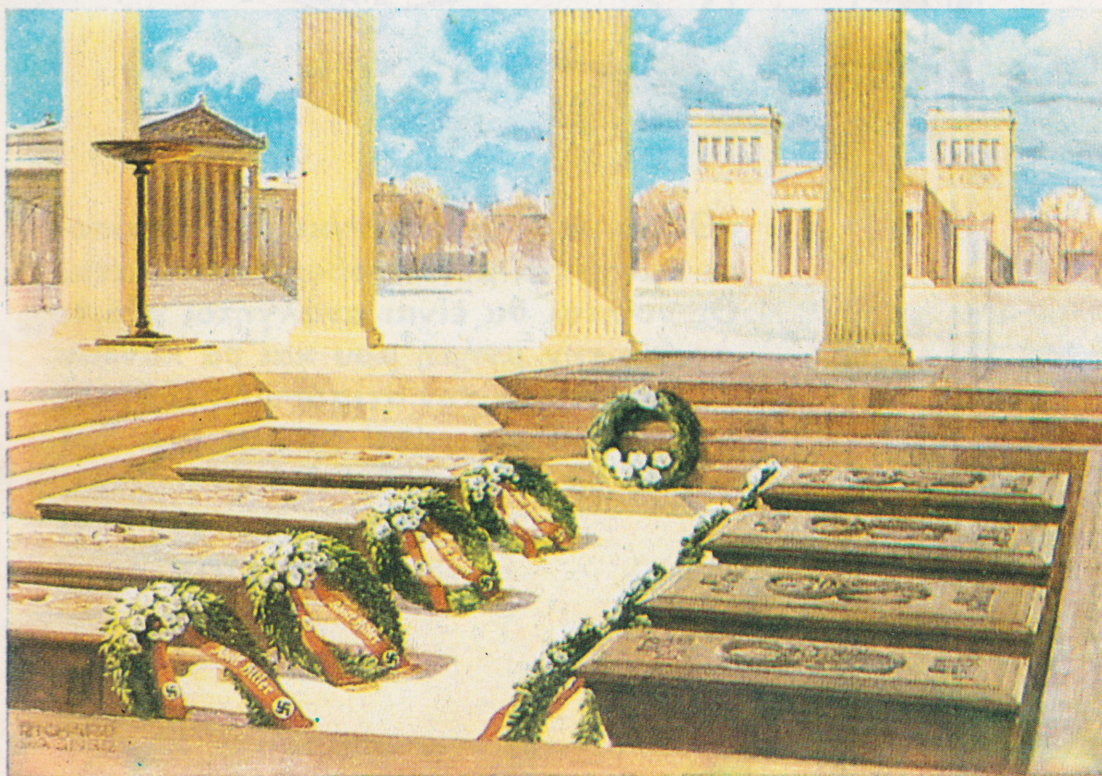
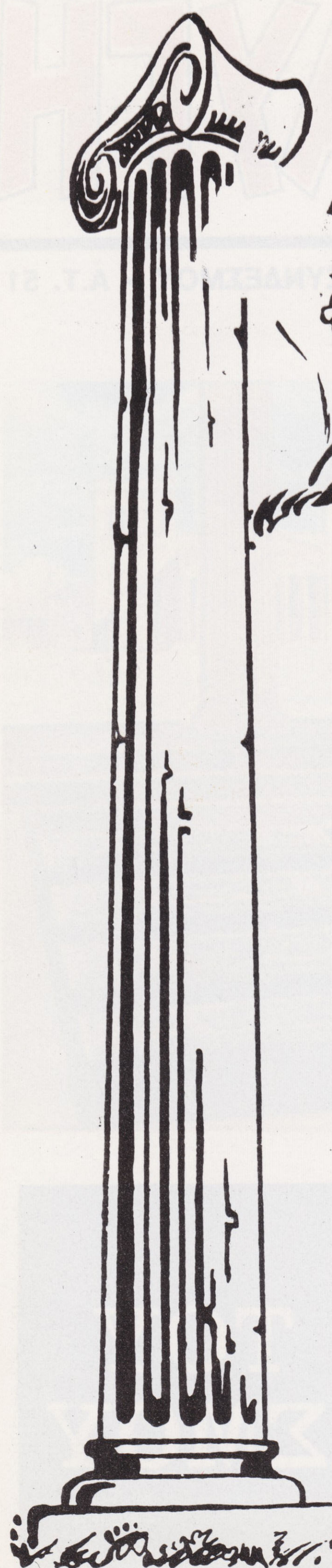
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑ·Ι·ΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ – Α.Τ. 51

Η ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΣΜΟΥ

«Θέλω να ζήσετε Λίνγκε. Θα ακούσετε όμως για μένα φοβερά πράγματα. Οι νικηταί θα είναι ανάλγητοι σ'ό,τι αφορά την μνήμη μου και θα κάνουν το παν για να την ατιμάσουν. Η θύελλα όμως θα περάσει και σε μια δυό γενεές θα μου αποδοθεί δικαιοσύνη».

ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ
30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1945

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 51 - ΤΙΜΗ 200 ΔΡΧ.
ΑΘΗΝΑ: ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ 52 - 3ος ΟΡΟΦΟΣ
ΤΕΤΑΡΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ 7-10 μ.μ.
Τ.Θ. 8346 - ΟΜΟΝΟΙΑ
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΙΩΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗ 28 - 2ος ΟΡΟΦΟΣ
Τ.Θ. 11207 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 541 10
ΤΕΤΑΡΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ 7-10 μ.μ.
ΒΟΛΟΣ: ΜΗΛΙΝΗΣ 9 & ΕΡΜΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ-ΣΑΒΒΑΤΟ 7-10 μ.μ.
ΠΑΤΡΑ: Τ.Θ. 1259
Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: Ν. Γ. Μιχαλολιάκος

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Περιεχόμενα

Στο τεύχος αυτό

Στο τεύχος αυτό (51) μπορείτε να διαβάσετε: Ένα άρθρο με τίτλο: "Η δικαίωση του Εθνικοσοσιαλισμού" σχετικό με τις τελευταίες εξελίξεις και την περίφημη "περεστρόϊκα". Ένα δοκίμιο-απάντηση σε μία ακόμη παραχάραξη με τίτλο: "Ατριανισμός-νεοφασισμός- μια εξίσωση αυριανικού τόπου. Στη σειρά μας "Για τη φυλή" υπάρχει μία μελέτη για την καταγωγή των νεοελλήνων με πρωτότυπα στοιχεία και πηγές. Με τίτλο "πρόμαχος της Ευρώπης" υπάρχει ένα άρθρο για μία από τις πλέον παρεξηγημένες μορφές της Ευρωπαϊκής Ιστορίας. Σκέψεις πάνω στη σχέση σύγχρονης κοινωνίας και γνώσεως υπάρχουν στην συνέχεια και μετά ακολουθεί ένα άρθρο για τον μεγαλύτερο ποιητή του 20ου αιώνα, τον φασίστα ποιητή Έζρα Πάουντ. Τα επόμενα τέσσερα θέματα είναι πάνω στις εξελίξεις στην Ανατολική Ευρώπη και στην ιστορική τους διάσταση και έχουν τίτλους: "Λιθουανία-Η ώρα της αλήθειας", "Η εκδίκηση του CODREANU", "Η επανένωση της Γερμανίας" και "ο δημοκρατικός παράδεισος και η μοίρα του λωτού". Τέλος η έκδοσή μας κλείνει με τις σταθερές στήλες: "Ημερολόγιο", "Σημεία των καιρών", "Νέα απ΄ όλο τον κόσμο", "Αλληλογραφία".

Η ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

Αλήθεια αναρωτήθηκε ποτέ κανείς σας πόσοι από τους συμπολίτες μας βλέπουν ότι συμβαίνει σήμερα γύρω με το βλέμμα της "Ιστορίας"; Αναρωτήθηκε ποτέ κανείς σας, πόσοι από τους συμπατριώτες μας βλέπουν ότι σημαντικό γίνεται σήμερα στον κόσμο από την οπτική γωνία της "Ιστορίας"; μια οπτική γωνία, όπου παρελθόν, παρόν και μέλλον είναι μια ρέουσα αντικειμενική πραγματικότητα; Η απάντηση είναι προφανής: ΕΛΑΧΙΣΤΟΙ! Ναί, αυτή είναι δυστυχώς η αλήθεια. Ζούμε στην εποχή της "Φυλής των εφήμερων ανθρώπων", όπου καθένας ζεί κάθε μέρα για την σημερινή του ημέρα και τίποτε άλλο. Τροφή σε αυτό τον αντιανθρώπινο παραλογισμό αποσύνδεσης των γεγονότων με την ιστορική τους ουσία δίνει καθημερινά τόσο ο τύπος, όσο και η τηλεόραση και το ραδιόφωνο. Με αυτόν ακριβώς τον "εφήμερο" τρόπο βλέπει ο κόσμος γύρω μας στον τελευταίο καιρό ότι συμβαίνει στην Ανατολική Ευρώπη, λησμονώντας πως ο χωρισμός της ανθρωπότητος σε δύο μπλόκ δεν ήταν τίποτε άλλο από το αποτέλεσμα του Β΄ παγκοσμίου πολέμου, δεν ήταν τίποτε άλλο από το αποτέλεσμα της νίκης των "καλών συμμάχων", τίποτε άλλο από το αποτέλεσμα της ήττας των δυνάμεων του Εθνικοσοσιαλισμού. Με αυτή και μόνο την οπτική είναι δυνατόν να εξετάσει κανείς τα πράγματα και τις εξελίξεις ώστε να έχει επαφή με την ιστορική αλήθεια. Θα δώσω δύο πολύ χαρακτηριστικά παραδείγματα για να αντιληφθεί ο αναγνώστης αυτό που εννοώ:

Παράδειγμα πρώτον: Πανηγύρισαν οι "φιλελεύθεροι" της δύσης το γεγονός ότι η Πολωνία απέκτησε Κυβέρνηση μη κομμουνιστική και πανηγύρισε μαζί τους ο αφελής κόσμος λησμονώντας δύο πολύ σημαντικά γεγονότα: α) Ότι η Πολωνία πριν τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο είχε κυβέρνηση μη κομμουνιστική και ότι εξ αφορμής της ανεξαρτησίας της Πολωνίας η Γαλλία και η Μεγάλη Βρεττανία εκήρυξαν τον πόλεμο στην Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία. και β) ότι το γεγονός πως η Πολωνία έχασε την ανεξαρτησία της από το 1945 οφείλεται στην συμφωνία της Γιάλτας, όπου από κοινού δημοκράτες και μπολσεβίκοι εχώρισαν τον κόσμο στα δύο.

Παράδειγμα δεύτερον: Πανηγύρισαν οι "φιλελεύθεροι" της δύσης την διάθεση του λαού της Λιθουανίας για εθνική ανεξαρτησία και μαζί τους πανηγύρισε και το αφελές κοινό λησμονώντας το γεγονός πως Λιθουανία, Λεττονία και Εσθονία πριν τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο ήσαν κράτη ανεξάρτητα και έχασαν την ανεξαρτησία τους και αυτά στην Γιάλτα με την σύμφωνη γνώμη των "μαχητών της ελευθερίας της δημοκρατικής δύσης".

Ψέμματα λοιπόν απ΄ άκρη σ΄ άκρη, παραχάραξη της ιστορίας και στρέβλωση των γεγονότων. Αθώος ο μπολσεβικισμός που αιματοκύλισε για εβδομήντα ολόκληρα χρόνια την μισή ανθρωπότη-

τα και μοναδικός ένοχος (τι βολικό αλήθεια!) ο Στάλιν. Αθώος φιλελευθερισμός που στήριξε τον μπολσεβικισμό με όλες τους τις δυνάμεις και μοναδικός ένοχος της ιστορίας ο φασισμός, ο εθνικοσοσιαλισμός που τον επολέμησε. Μέσα σε αυτά ακριβώς τα πλαίσια στρέβλωσης και παραχάραξης είναι και ότι γράφεται τον τελευταίο καιρό για την περίφημη "περεστρόϊκα" και τον "εμπνευστή" της Μιχαήλ Γκορμπατσώφ. Τους λένε και πιστεύουν οι αφελείς συμπολίτες μας ότι έτσι ξαφνικά ως διά μαγείας οι λαοί της Ανατολικής Ευρώπης ξεσηκώθηκαν και αποτίναξαν τον μπολσεβικισμό. Όμως δυστυχώς τα πράγματα δεν έχουν έτσι. Ας εξετάσουμε τους λόγους έναν προς έναν που ισχυρίζονται ως αιτία των γεγονότων οι υπέρμαχοι αυτής της απόψεως.

Λένε πως η αιτία της καταρεύσεως του μπολσεβικισμού ήταν η οικονομική αποτυχία του ανατολικού συστήματος. Αυτό είναι ένα μεγάλο ψέμμα γιατί η αποτυχία αυτή δεν είναι σημερινή ήταν εξ αρχής δεδομένη και είναι κοινό μυστικό πως από το 1945 ακόμη χωρίς την οικονομική βοήθεια της δύσης το Σοβιετικό σύστημα θα είχε καταρεύσει. Λένε πως αιτία της καταρεύσεως του μπολσεβικισμού ήταν ο πόθος των λαών για ελευθερία. Και τούτο όμως, δυστυχώς, είναι ψέμα κι΄ αυτό γιατί ο πόθος αυτός για ελευθερία και ανεξαρτησία ήταν από δεκαετίες δεδομένος, όμως σε κάθε εκδήλωσή του (Τσεχοσλοβακία 1968, Ουγγαρία 1956, κ.λ.π.) οι δυνάμεις καταστολής έδιναν την "λύση", "λύση σύμφωνη με τα συμφέροντα της εργατικής τάξης". Θα ήταν πραγματικά πολύ ωραίο όλη αυτή η εξέλιξη των γεγονότων στην Ανατολική Ευρώπη να ήταν μία λαϊκή εξέγερση. Όμως δεν είναι, είναι μία υπόθεση κατευθυνόμενη μέρος ενός γενικότερου σχεδίου. Αρκεί να σκεφθήτε πως οι νέες ήγεσίες των Κρατών του Σοβιετικού μπλοκ αποτελούνται όλες από πρόσωπα των κομματικών σχολών της Μόσχας και τι σύμπτωση (!!!) στην πλειοψηφία τους εβραίων..... Εβραίος ο νέος πρόεδρος της Τσεχοσλοβακίας Χάβελ, εβραίος ο νέος γενικός γραμματέας του Κ.Κ. Γερμανίας Γκύζυ, εβραίος ο νέος πρωθυπουργός της Ρουμανίας.... Η εποχή θυμίζει παλιές ημέρες από εκείνες όπου σε κάθε θέση κλειδί του διεθνούς μπολσεβικισμού υπήρχε και ένας εβραίος από τον Μπεναρόγια στην Ελλάδα μέχρι την Λούξεμπουργκ και τον Τέλμαν στη Γερμανία. Παρ΄ όλα αυτά όμως η όλη υπόθεση της περεστρόϊκα κρύβει έναν μεγάλο κίνδυνο για τους σχεδιαστές της και μία μεγάλη ελπίδα για την Ευρώπη, η ελπίδα αυτή λέγεται ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και θα είναι ένας πραγματικά δυναμίτης στα θεμέλια αυτών που σχεδιάζουν τις εξελίξεις.

Από τις εξελίξεις αυτές όμως αυτός που πραγματικά δικαιώνεται είναι ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ. Πανηγυρίζουν οι δημοκράτες για την κατάρευση του μπολσεβικισμού, όμως όταν πριν 50 περίπου χρόνια στις 22 Ιουνίου 1941 η Εθνικοσοσιαλιστική Ευρώπη επετέθη στα Σοβιέτ, αυτοί τότε έσπευσαν σύμμαχοι και αρωγοί του. Δεν έχουν λοιπόν κανένα ηθικό δικαίωμα θριαμβολογίας αφού εξ ίσοι ένοχοι είναι απέναντι στην ιστορία.

Ας έλθουμε όμως και πάλι στην περίφημη "περεστρόϊκα". Που οδηγούν οι εξελίξεις; που θα μας φέρουν τα γεγονότα; μα που αλλού; όπως και οι ίδιοι οι κυβερνώντες σήμερα δηλώνουν, στην πλήρη κυριαρχία των νόμων της αγοράς, στην πλήρη κυριαρχία των οικονομικών διαδικασιών, στην κυριαρχία των πολυεθνικών, στην πλήρη κυριαρχία των εβραίων. Και αυτό το τελευταίο είναι που προπαντός δικαιώνει σήμερα σαρανταπέντε ολόκληρα χρόνια μετά το τέλος του πολέμου τον Εθνικοσοσιαλισμό. Δεν ήταν φαντασίωση, ούτε και "μανία"

ο εβραϊκός κίνδυνος για τον οποίον μιλούσε ο Εθνικοσοσιαλισμός, να τα γεγονότα μπροστά σας το αποδεικνύουν.

Σήμερα σαρανταπέντε ολόκληρα χρόνια μετά το τέλος του πολέμου τα προβλήματα που η Νέα Ευρωπαϊκή Τάξη επεχείρησε να λύσει είναι ακόμα οξύτερα και ως εκ τούτου ο Εθνικοσοσιαλισμός παραμένει ΛΟΓΟΣ ΖΩΝΤΑΝΟΣ και ακόμα αναγκαιότερος. Η πανσπερμία, ο κοσμοπολιτισμός και η καταστροφή κάθε εθνικής ταυτότητας, η εκμετάλευση, η ανέχεια και η πνευματική ερήμωση, η βαρβαρότητα και ο εκχυδαϊσμός στη Τέχνη, η έλλειψη κάθε ηθικής, κάθε αισθήματος τιμής στίς ανθρώπινες σχέσεις, τα ναρκωτικά, η καταστροφή κάθε Αξίας στέκουν δίπλα σας σαν μια σκληρή, αντικειμενική πραγματικότητα. Εάν ο κόσμος θελήσει να επιστρέψει στον Πολιτισμό, έχει μονάχα μία και μοναδική ελπίδα: τον Εθνικοσοσιαλισμό. Ποιός ξέρει τι θα φέρει ο χρόνος....

ΕΚΕΙΝΟΣ, ο Μεγάλος Οδηγητής, που ποτέ του δεν δείλιαζε το πιστεύει και μας το μεταφέρει στο χρόνο με τα τόσο χαρακτηριστικά τελευταία του λόγια: "Σε μία, δύο γενιές θα δικαιωθώ!".

Ν. Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

ΑΥΡΙΑΝΙΣΜΟΣ = ΝΕΟΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΜΙΑ ΕΞΙΣΩΣΗ ΑΥΡΙΑΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Δημοσιεύουμε επιστολή που εστάλη στον δημοσιογράφο του ραδιοφωνικού σταθμού 984 Θάνο Οικονομόπουλο σχετική με το θέμα "Αυριανισμός Νεοφασισμός", στο οποίο ο ανωτέρω σχολιαστής αφιέρωσε κύκλο πρωϊνών εκπομπών.

Φίλε κ.Οικονομόπουλε,

Είμαι ακροατής της πρωϊνής σχολιογραφικής εκπομπής σας και παρακολούθησα με ενδιαφέρον τις αναφορές στο θέμα "αυριανισμός = νεοφασισμός", για το οποίο επιθυμώ να παραθέσω την άποψή μου υπό την ιδιαίτερη οπτική του πολιτικού μου φρονήματος.

Δεν είμαι ένας αυριανιστής, που εξίσταται διότι τον αποκαλείτε φασίστα, αλλά ένας φασίστας, που ενίσταται επειδή τον υποβιβάζετε σε αυριανιστή. Ακριβέστερος για την απόδοση του ιδεολογικού μου προσανατολισμού είναι ο όρος εθνικοσοσιαλιστής. Η διάκριση ωστόσο δεν τυγχάνει αρκετά ευκρινής δια τον μη γνωρίζοντα, συνεπώς αποδέχομαι την απλουστευτική γενίκευση. Είμαι λοιπόν ένας φασίστας και οι εκπομπές σας μου εγέννησαν κάποιους συλλογισμούς που θεώρησα χρήσιμο να σας κοινοποιήσω.

Ο πολιτικός λόγος στις ημέρες μας καταδυναστεύεται από λέξεις συνθήματα, που ερεθίζουν το συγκινησιακό υπόστρωμα κάθε πολίτη δίχως το περιεχόμενό τους να έχει αφομοιωθεί από τη σκέψη και τη συνείδησή του. Οι λέξεις αυτές έχουν αναγορευτεί σε ηχητικά "φετίχ", που ο αντίλαλός τους διεγείρει θετικά ή αρνητικά, προξενώντας εξαρτημένες αντανακλαστικές αντιδράσεις: Θυμηθείται το σκύλο του Παβλόφ. Οι λέξεις "φετίχ" που η κατάχρησή τους αποτελεί μια προσφιλή πολιτική συμπεριφορά, διακρίνονται για την αμφισημία, την ελαστικότητά και την ασάφεια της εννοίας τους, που νοθεύει, θολώνει και συνακόλουθα απαλλοτριώνει το περιεχόμενό τους.

Συστατικό στοιχείο μιας λέξεως "φετίχ" είναι η αδυναμία ακριβούς ορισμού της, ώστε κάθε θύμα της να την εννοεί και να την παραποιεί κατά το δοκούν, χωρίς τον κίνδυνο να αμαυρώσει την αίγλη και την μαγεία της. Κλασσικό παράδειγμα τέτοιου ηχητικού "φετίχ" η λέξη "δημοκρατία", που κατά τον Κ. ΤΣΑΤΣΟ είναι "τόσο τριμμένη και μπόσικη", ώστε μπορεί να συμπεριλάβει στους κόλπους της, τις πλήρως αλληλοσυγκρουόμενες εκφάνσεις πολιτικής πράξεως των ζηλωτών της.

Ακόμα πιο ισχυρές λέξεις "φετίχ" με αρνητικές συνήθως αντανακλαστικές φορτίσεις είναι εκείνες, για τις οποίες η απουσία ορισμού έχει αντικατασταθεί από ένα δογματικό αφορισμό, που διεκδικεί την ισχύ αξιώματος, δηλαδή απόλυτης, "αυταπόδεικτης" αλήθειας καθολικού κύρους. Κλασσικό παράδειγμα τέτοιου ηχητικού "φετίχ", η λέξη "φασισμός", που ενώ σχεδόν οι πάντες αγνοούν σήμερα το περιεχόμενο και την ιστορία της, σπεύδουν να την ταυτίσουν εξ ορισμού και αξιωματικά με το απόλυτο κακό.

Άδειες από κάθε μεστό περιεχόμενο, ρηχές και κούφιες, στερημένες από τους ζωτικούς χυμούς ενός αληθούς νοήματος, οι λέξεις "φετίχ" πλανώνται ως διάττοντες στο πολιτικό μας στερέωμα, παράγοντας και αναπαράγοντας με τους ισοπεδωτικούς, αβαθείς, απλοϊκούς και γι αυτό υπεραπλουστευτικούς και μονοσήμαντους ηχητικούς αντιλάλους που

εκπέμπουν, απόλυτες εξισώσεις, που ευτελίζουν τον πολιτικό μας λόγο και ακόμη καταστροφικότερες απόλυτες αντιθέσεις που αμαυρώνουν το πολιτικό μας ήθος.Η πιο αντιπροσωπευτική από τις εξισώσεις αναφέρθηκε ήδη: "φασισμός = απόλυτο κακό".

Η αδρότερη των απολύτων αντιθέσεων συνάγεται από τα συμφραζόμενα: "δημοκρατία-φασισμός".

Σ' αυτό το χέρσο, αγεώργητο έδαφος του πολιτικού μας αγρού βλάστησε, άνθισε και θέριεψε ο αυριανισμός, καρπός της στειρότητας ενός δημοκρατικού πολιτικού λόγου, που τον τρέφουν οι λέξεις "φετίχ". Καλλιεργώντας με επιτηδειότητα τις απόλυτες εξισώσεις και αντιθέσεις, καθιστώντας προμετωπίδα του τους θολούς και απλοϊκούς δυϊσμούς, ο αυριανισμός κατάφερε να ενσταλάξει στην απαίδευτη και ιδιοτελή ψυχή των μαζών την μαγεία της ηχητικής αίγλης αυτών των λέξεων και έτσι να την αιχμαλωτίσει στην ζοφερή γοητεία του. Κολακεύοντας και διεγείροντας παράλληλα τα πλέον χαμαιρπή ένστικτα του ανθρωπίνου ψυχισμού, χωρίς αντίστοιχα να αναδεικνύει το αίσθημα, συνέβαλε αποφασιστικά στην αγελοποίηση των πολιτών και την χυδαιοποίηση του δημοσίου βίου. Ο αυριανισμός, εισβάλλοντας στον πολιτικό στίβο με την κατασυκοφάντηση, απογύμνωση και ισοπέδωση των καθιερωμένων πολιτικών αξιών, εισήγαγε την αναίρεση του Δέοντος της πολιτικής πράξεως, δηλαδή κατέλυσε τους κανόνες του πολιτικού παιγνιδιού. Επειδή τέτοια είναι τα χαρακτηριστικά του αυριανισμού, αυτός δεν περιορίζεται στην Αυριανή, όπως αστόχως υποστηρίζετε, αλλά δραπετεύει από τις σελίδες της για να κατακλύσει τον τύπο στο σύνολό του και εκείθεν, ολόκληρο το φάσμα της πολιτικής μας ζωής. Η χυδαιότητα που αναβλύζει από τις στήλες της Αυριανής και του "Δημοκρατικού Λόγου" είναι του ιδίου φυράματος με την δυσοσμία που αναθρώσκει από τις γραμμές του "Ελεύθερου Τύπου" και του "Ελεύθερου" για να σταθούμε στις πιο κραυγαλέες περιπτώσεις.

Ανάμεσα στον αυριανισμό και τον φασισμό υπάρχει μια θεμελιώδης διαφορά που την αποσιωπάτε. Ο φασισμός είναι πολιτική ιδεολογία, ο αυριανισμός, πολιτική συμπεριφορά.

Ο αυριανισμός απαντάται σε όλες τις ιδεολογίες αλλά κορυφώνεται και κερδίζει την αποθέωσή του στην δημοκρατία. Αυτό που θεωρείτε παροδικό και επί μέρους σύμπτωμα, είναι εγγενής και καθολική αδυναμία του πολιτεύματος της αρεσκείας σας. Διατρέχει όλο το πολιτικό φάσμα από την Δεξιά ως την Αριστερά και διέπει όλες τις συνιστώσες του, από τον τύπο έως το ήθος των δημοκρατών πολιτικάντηδων. Διότι η κολακεία και η υποδαύλιση των πλέον χαμαιρπών και ιδιοτελών ενστίκτων της μάζας, που είναι η μαγιά του αυριανισμού, αποτελεί το καίριο όπλο του ψηφοθήρα πολιτικάντη στο δρόμο προς το κοινοβούλιο. Θυμηθείτε τον Μάκη Κουρή, αλλά αναρωτηθείτε ταυτοχρόνως, κατά πόσον ο Έβερτ θα αναδεικνύετο πρώτος βουλευτής της Ν.Δ., άν είχε θέσει υποψηφιότητα ο Δημήτρης Ρίζος.

Σε μια εποχή όπου οι ιστορικές σταθερές κλονίζονται και ανατρέπονται, οι αλήθειες που θεωρούνται θέσφατα, είναι ακριβώς εκείνες που χρήζουν εκ νέου αποδείξεως και τεκμηριώσεως πριν από οποιεσδήποτε άλλες. Συνεπώς σήμερα η εξίσωση "φασισμός = απόλυτο κακό" οφείλει πριν χρησιμοποιηθεί να αποδειχθεί ενώπιον της ιστορίας, διότι άλλως άγει σε μία λογική αυριανικού τύπου. Την εξίσωση αυτή σεις χρησιμοποιείτε αναπόδεικτη για να συνεπάγετε εκείνη, που σας βολεύει: "αυριανισμός = φασισμός". Αλλά η σοφιστική αυτή συλλογιστική, που στηρίζεται στην ασάφεια και την ελαστικότητα των απλοϊκών ορισμών και τη συσκότιση των αληθών νοημάτων, βόλεψε και τους αντιπάλους σας, που εξ ίσου εύκολα, έφτασαν — ώ του θαύματος! — στο ακριβώς αντίθετο συμπέρασμα: "φασισμός = αντι-αυριανισμός", για να καταλυθεί πλήρως η κοινή λογική. Αναφέρομαι σε σχετικό άρθρο

του Δημοκρατικού Λόγου, που μνημονεύσατε στα πλαίσια του ιδίου κύκλου εκπομπών και στην ελάχιστα πειστική απάντησή σας επ αυτού. Η αδυναμία σας να αναιρέσετε την γενικόλογη, αβαθή και ισοπεδωτική επιχειρηματολογία του αρθρογράφου ήταν προφανής, παρά την αναμφισβήτητη πολιτική οξυδέρκεια και ευστροφία που διαθέτετε: Οι δαίδαλοι της σοφιστικής ανατρέπουν εύκολα τον ορθό λόγο, γιατί στερούνται ενός σταθερά θεμελιωμένου άξονα αναφοράς, που μόνος αυτός μπορέι να αποτελέσει πόλο εποικοδομητικού διαλόγου.

Κοινός παρονομαστής τόσο της δικής σας σοφιστικής, όσο και αυτής των αυριανιστών, η προσπάθεια να ταυτίσετε ο ένας τον άλλο με τον φασισμό, για να τον συκοφαντήσετε στα όμματα των απαίδευτων και πλανημένων μαζών, μέσω της απλοϊκής εξίσωσης "φασισμός = απόλυτο κακό", που θεωρείτε αυτονόητη. Όταν όμως κ. Οικονομόπουλε, κάθε μια από τις κατεστημένες δημοκρατικές παρατάξεις εκτοξεύει προς τις έτερες την μομφή του φασισμού, τότε δεν είναι η δημοκρατία, αλλά ο φασισμός που δικαιώνετε.

Είμαι φασίστας και όχι απολογητής του φασισμού, συνεπώς δεν θα μπώ στον πειρασμό να σας επαναφέρω δεοντολογικώς στην τάξη, με επιχειρήματα υπέρ μια απαλλαγμένης από εμπάθεια θεώρησης της ιδεολογίας μου. Αν θέλετε, θέσετε μόνος σας τις περί φασισμού απόψεις σας σε κριτική αμφισβήτηση και προσπαθείστε να μετουσιώσετε την πληροφόρηση σε γνώση, ανατρέχοντας στις πηγές, χάριν της ιστορικής αληθείας, αυτής που λέτε ότι υπηρετείτε. Θυμηθείτε μόνο πως αυτή η ιδεολογία έθρεψε τα οράματα εκατομμυρίων νέων σ΄ολόκληρη την Ευρώπη λίγα μόλις χρόνια πριν και πως έχει κι αυτή μυριάδες τους μάρτυρές της. Έτσι, θα συμφωνήσετε μαζί μου, πως στοιχειώδες αίσθημα δικαίου επιβάλλει στον κριτή, που θέλει να εκφράσει τελεσίδικη, αλλά κατά τεκμήριο αντικειμενική περί αυτής κρίση, την επίδειξη μεγαλύτερου σεβασμού απ΄ όσον απαιτεί ένας ξερός αφορισμός.

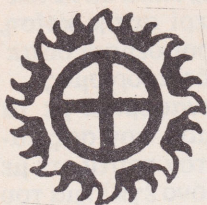
Μία μόνη φράση αναφορικά με τα εγκλήματα του φασισμού, που σας παρέχουν το άλλοθι να τον ταυτίζετε με το απόλυτο κακό. Το μόνο έγκλημα του φασισμού κ. Οικονομόπουλε είναι ότι ηττήθηκε σ΄ ένα μεγάλο πόλεμο. Ύστερα ακολούθησε την αιώνια μοίρα που επιφυλάσσει σε κάθε ηττημένο η ιστορία. Οι νικητές έδωσαν στην αλήθεια τους τ΄ όνομά τους και έκτοτε η αλήθεια λέγεται δημοκρατία. Και τα μαγεμένα πλήθη επευφημούν.

Τελειώνοντας, είναι πλέον προφανές τι θέλω να πω. Με την συλλογιστική σας αναπαράγετε τις απόλυτες εξισώσεις και αντιθέσεις, που καταγγέλλετε ως σπέρματα του αυριανισμού.

Η επιχειρηματολογία σας οχυρώνεται πίσω ακριβώς από την ίδια μεθοδολογία. Έτσι, η περίφημη εξίσωσή σας "αυριανισμός = νεοφασισμός" δεν είναι παρά μια αυριανικού τύπου εξίσωση. Και ο δικός σας αυριανισμός είναι πλέον επικίνδυνος, γιατί έχει αποβάλει την λεοντή της χυδαιότητας και έχει περιβληθεί το φωτοστέφανο της ήπιας αντικειμενικής κρίσης. Δεν είναι αυθόρμητος και υστερικός, αλλά έλλογος και μεθοδικός. Δεν είναι συκοφαντικός και λασπολογικός, αλλά ευπρεπής και τεκμηριωμένος. Δεν είναι πολιτική Ύβρις, έγινε χάρις στη δεξιοτεχνία σας πολιτικός Λόγος.

Η σκλαβιά κ. Οικονομόπουλε ενσκύπτει ιδιαιτέρως επικίνδυνη όταν κανείς γνωρίζει την τέχνη πως να την μεταλλάσσει σε όψη της ελευθερίας. Και ο αυριανισμός παντός τύπου διακονεί με ευλαβική συνέπεια την τέχνη αυτή.

Φιλικά
Γ.Φ. ΠΕΡΔΙΚΑΡΗΣ
ΑΘΗΝΑ, 25.12.89.

Οι Νεοέλληνες και η καταγωγή τους

"Ουδέ στάλα καθάριο και αμόλευτο αίμα τρέχει στις φλέβες του χριστιανικού πληθυσμού στη σημερινή Ελλάδα. Κάποια φουρτούνα, που όμοια της σπάνια έδειρε Ευρωπαϊκό Λαό, ξάπλωσε πάνω σ' όλο τον τόπο, από τον Ίστρο ίσαμε την ακρότατη γωνιά της Πελοποννησιακής χερσονήσου, καινούργια φυλή κατοίκων, συγγενική με τη μεγάλη σλαυϊκή φυλή. Και δεύτερη αναστάτωση, ίσως όχι μικρότερης σημασίας, έφεραν οι Αρβανίτες άμα απλώθηκαν στην Ελλάδα και αποτελείωσαν τον αφανισμό. Τώρα δεν ευρίσκεται πια στην καρδιά της ηπειρωτικής Ελλάδος ούτε μια οικογένεια, που να μην είχε προγόνους Σκύθες, Σλαύους ή Αρβανίτες, Καταλανούς ή Φράγκους ή ελληνισμένους Ασιάτες της Φρυγίας".

Έτσι αναγγέλει τη θεωρία του, στο έργο "Ιστορία της Χερσονήσου του Μοριά" ο περίφημος καθηγητής Ιάκωβος Φίλιππος Φαλμεράυερ.Όσα ακολουθούν στο άρθρο αυτό δεν είναι παρά μια σύνθεση, στοιχείων, μέσα από ένα σημαντικό δοκίμιο, γραμμένο το 1913, από ένα Άγγλο Φιλέλληνα τον καθηγητή Albert Thumb, που κατορθώνει, χωρίς προκαταλήψεις, με την Αγγλική του ψυχραιμία, να δώσει μια δυναμική απάντηση στους ισχυρισμούς Φαλμεράυερ.

Ο Albert Thumb δεν προχειρολογεί, ούτε παρασύρεται από συναισθηματισμούς, αναγνωρίζει μάλιστα στον "αντίπαλό του" τον Φαλμεράυερ, την ανιδιοτέλεια, το επιστημονικό κύρος, και την σοβαρότητα, σε αντίθεση με άλλους συγγραφείς ιστορικούς, που τον μέμφονται ως προκατηλλειμένο σλαβομανή κλπ.

Οι Σλαύοι, λέει ο καθηγητής Thumb, πρωτοεμφανίζονται στην Βαλκανική και την Ελλάδα το 540 μ.χ, όταν τμήμα τους, "οι Άντες" πρωτοεισβάλλουν στα Ελληνικά εδάφη. Ως το τέλος του 6ου αιώνα Σλαύοι επιδρομείς, φτάνουν ως την Πελοπόννησο, χωρίς όμως να πειράξουν τις οχυρωμένες με τείχη πόλεις. (Πόλη, Αθήνα, Θήβα, Κόρινθος, Ναύπλιο, Πάτρα κλπ.). Κάθε οχειρωμένη θέση παρέμεινε στα χέρια των Βυζαντινών. Και είναι μύθος, η ερήμωση της Αθήνας για τετρακόσια χρόνια, όπως φαντάζεται ατυχώς ο Φαλμεράυερ.

Τον 8ο αιώνα, εξαιτίας και μιας επιδημίας το 746, που κόστισε πολλούς νεκρούς, κατέβηκαν κι εγκαταστάθηκαν Σλαύοι, στην έρημη ύπαιθρη χώρα. Μάλιστα Βυζαντινοί Αυτοκράτορες βοήθησαν σ' αυτό το γεγονός. Όμως η Σλαυϊκή εγκατάσταση, δεν έχει καμμία σχέση, με την ανάλογη στην Κροατία, Βουλγαρία, και Σερβία γι' αυτό και δεν δημιουργήθηκε κανένα σλαυϊκό κράτος, στα ελληνικά εδάφη, ενώ η διοίκηση και η μόρφωση έμεινε καθαρά Ελληνική σ' όλες τις πολυάριθμες πολιτείες και τα εδάφη που προστάτευαν οι φρουρές τους.

Ακόμη κι όταν στο τέλος του ιδίου αιώνα οι Σλαύοι, πλήθυναν τις επιδρομές τους, οι Βυζαντινοί τους απέκρουσαν αποτελεσματικά : (Αποτυχημένη πολιορκία της Πάτρας το 806 μ.χ.) και του επέταξαν οριστικά.

Τον 9ο αιώνα, στην Πελοπόννησο παρέμειναν μόνο εκμηδενισμένες ομά-

δες Μηλιγκών κι Εζεριτών Σλαύων στα ορεινά της Λακωνίας. Οι υπόλοιποι, ηττημένοι, απορροφήθηκαν κι εξελληνίσθηκαν, από τους πολυαριθμότερους Έλληνες. Κι όπως λέει ο Καθηγητής, επειδή μερικοί Σλαύοι ζούνε σήμερα στο Βραδεμβούργο, μια καθαρά Γερμανική επαρχία, δεν μπορεί να στηρίξει την άποψη ότι η Πρωσία είναι σλαυικός τόπος, κατ΄ αναλογίαν το ίδιο ισχύει και για την Ελλάδα από τον 10ο μ.χ. αιώνα, ήδη. Έτσι διατείνεται, ο καθηγητής, μόνο φαινομενικά έχει δίκιο ο Φαλμεράυερ, καθότι, οι Ελληνικές οχυρωμένες πόλεις, παρέμειναν αναλλοίωτες, ενώ Σλαυικές εγκαταστάσεις παρατηρήθηκαν μόνο στην Πελοπόννησο και όχι στην υπόλοιπη χώρα, όπου οι Σλαύοι υποχώρησαν βορειότερα. Δεν υπάρχουν άμεσα αποδεικτικά στοιχεία για εγκατάσταση Σλάβων, όπως αρχαιολογικά ευρήματα και επιγραφές πουθενά.

Ο καθηγητής, μάλιστα, παρατηρεί πως στην Ελλάδα του 1913, κατοικούν αμιγώς Έλληνες, στην τότε ελευθερωμένη Ελλάδα, και Θεσσαλία, στα Επτάνησα, και τα νησιά του Αιγαίου, την Κρήτη, ενώ οι Έλληνες είναι συντριπτικά περισσότεροι στην Ήπειρο, Μακεδονία και Θράκη, (κυρίως στα παράλια) αλλά και βαθύτερα π.χ. μέχρι τις Σέρρες, την Αδριανούπολη και τη Φιλιππολυπολη, σχετικά με αλλοεθνείς. Αλλά το ίδιο ισχύει και στα Μικρασιατικά παράλια της Μαύρης Θάλασσας, ως τα σύνορα της Αρμενίας, καθώς και σε σκόρπιες κοινότητες στα ενδότερα της Μικρασίας, (βουνά του Ταύρου), ή και στα νότια της Μικρασίας. Η δε Κύπρος, είναι σχεδόν τέλεια Ελληνική περισσότερο κι απ΄ ότι ήταν στην αρχαιότητα.

"Στους προαιώνια Ελληνικούς τόπους γύρω από το Αιγαίο, Σλάβοι δεν υπάρχουν. Στα μέρη που υπάρχουν, Σλάβοι, δεν αντικαταστάθηκαν Έλληνες, μα άλλοι αρχαίοι Λαοί, Μακεδόνες, Παίονες, "Ιλλυριοί και Θράκες" που ήταν εξελληνισμένοι ή εκλατινισμένοι".

Στην καθαυτό Ελλάδα (με τα αρχαία όρια) οι Σλαύοι έχουν εξαφανιστεί. Μόνον οι γεωγραφικές ονομασίες υπενθυμίζουν την άλλοτε παρουσία τους. Η αξία όμως αυτού του κριτηρίου, γίνεται αντιληπτή από ανάλογα φαινόμενα στον Ευρωπαϊκό χώρο.

Ονομασίες όπως Clön – Colonia, Coblenz – Confluentes, στη Γερμανία, μαρτυρεί ανάλογες ρωμαϊκές αποικήσεις, έστω και χωρίς αρχαιολογικά ευρήματα. Και ονόματα όπως Dresden, Chemnitz, Leipzig (Λειψία), και πολλά άλλα, θα πιστοποιούσαν αναμφίβολα με την ετυμολογία τους, την παλιά παρουσία Σλαύων κατοίκων, κι αν ακόμη δεν ξέραμε τους πολέμους των Γερμανών βασιλέων που εκγερμάνισαν ξανά τους τόπους αυτούς.

Και στην Ελλάδα, όπως Τύρναβος, (Trnova στη Βουλγαρία), Όστροβο, Σμόκοβο, Αράχοβα, Ζαγορά, Χελμός, Γκόρτσα, Τσέροβα και Σέλιτσα στον Ταύγετο, Βοστίτσα στην Αχαΐα, και άλλα μαρτυρούν αλλοτινή σλαυϊκή παρουσία. Η παρουσία αυτή εντονότερη στη Πελοπόννησο, εξασθενεί ή δεν υπάρχει καθόλου, σ΄ άλλα Ελληνικά εδάφη, όπως π.χ. στην Αττική, όπου είναι αξιοσημείωτη η επιβίωση των ονομάτων αρχαίων κοινοτήτων ή Δήμων όπως Κηφισιά, Πεντέλη, Μαραθώνας, και Αμπελόκηποι (παραετυμολογημένη ονομασία της αρχαίας Αλωπεκής).

Πολλές ξενικές ονομασίες που θεωρούνται σλαυϊκές, αναφέρει ο Thumb, είναι στην πραγματικότητα αρβανίτικες. Ανεξάρτητα απ΄ αυτό, "οι πολιτείες έμειναν πάντα ελληνικές. Ονομασίες όπως π.χ. Κόρθο, Ανάπλι, Πάτρα, Λειβαδιά, Θήβα, Αθήνα, Φάρσαλα κλπ, αντιστάθηκαν στις βαρυχειμωνιές των αιώνων."

"Κι όμως, όχι μόνο στις πολιτείες, μα και στην ύπαιθρο χώρα διατηρήθηκαν οι

Έλληνες. Έχει αποδειχτεί, από την σπανιότητα των Σλαυϊκών ονομασιών εκεί πέρα, πως η Αργολίδα έμεινε πάντα ανέγγιχτη από τους Σλαύους, το Διαμέρισμα της Κυνουρίας (ανατολική πλευρά του Πάρνωνα) έμεινε στο κέντρο πάντα Ελληνικό, όπως το δείχνει η Φυλή των Τσακώνων, που η γλώσσα τους κατάγεται από την αρχαία Λακωνική διάλεκτο. Ως την Μονεμβασιά, δεν εμφανίζεται κανένα Σλαυϊκό τοπονύμιο. Για τον ίδιο λόγο, όσοι κατοικούνε στη Χερσόννησο του Ταινάρου, οι Αντρειωμένοι Μανιάτες, λαός γεμάτος αγάπη για την ελευθερία, μπορούν να περηφανευτούνε για τήν άδολη Ελληνική καταγωγή τους. Έτσι και στην ίδια την Πελοπόννησο κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί πως δήθεν ξεκληρίστηκαν οι Έλληνες σύριζα από κει πέρα".

Και συνεχίζει παρακάτω ο καθηγητής: "Ο σοβαρός ιστορικός Κωνσταντίνος Σάθας, λέει πως οι επιδρομείς που ονομάζονταν "Σλαύοι" από τους Βυζαντινούς, δεν ήταν Σλαύοι, μα Αλβανοί, μέρος φυλής στενά συγγενικής με τους Έλληνες". Μολονότι βέβαια ο Άγγλος καθηγητής Thumb, θα επιθυμούσε ένα κράτος ιδιαίτερο για τους Αλβανούς απογόνους των Ιλλυριών, αναγκάζεται ο ίδιος να παραδεχτεί "Μα αλήθεια είναι πως οι Αρβανίτες ανήκουνε στα στοιχεία που βοήθησαν να σχηματιστεί φυσικά η Ελληνική Φυλή. Χριστιανοί Αρβανίτες στο 13ο και 14ο αιώνα μετανάστεψαν στην Ελλάδα, και εγκαταστάθηκαν στη Βοιωτία, Αττική, Εύβοια, και Πελοπόννησο (στα ανατολικά, και την Αρκαδία κυρίως). Ο Γερμανός Γεωγράφος Alfred Philippson, λογαριάζει πως το 15ο αιώνα στην Πελοπόννησο, ευρίσκονταν περίπου 200.000 Αρβανίτες, πάνω κάτω το μισό των κατοίκων εκείνης της εποχής, ενώ σήμερα υπάρχουν μόνο 90.000 σε πληθυσμό 730.000. Πυκνοί πληθυσμοί Αρβανίτικοι διατηρούνται στην Αργολίδα και άλλα μέρη στην Πελοπόννησο, στα χωριά της Αττικής, στη Σαλαμίνα, στη Βοιωτία, Αίγινα, Άντρο. Μα επειδή αυτοί οι Αρβανίτες δεν έδειξαν έχθρα για τους Έλληνες, ο εξελληνισμός τους άρχισε νωρίς και χωρίς δυσκολία. Αρβανίτες ανευρέθηκαν αναμεταξύ στους εξοχότερους αγωνιστές κατά την Ελληνική Επανάσταση. Ακόμη κι όσοι δεν παράτησαν την γλώσσα τους, τη μεταχειρίζονται μόνο στο σπίτι, μα στην αγορά μιλούν Ελληνικά. Αυτή η διγλωσσική κατάσταση ανοίγει τον δρόμο προς τον τέλειο εξελληνισμό, κι αυτό χρειάζεται καιρό και τίποτ' άλλο".

Οι Ρωμαίοι, οι Γότθοι, οι Φράγκοι, οι Γύφτοι, οι Τούρκοι, οι Εβραίοι, λόγω της ολιγαριθμότητός τους, και των διαφορών τους με τους Έλληνες, ποτέ δεν ανακατώθηκαν με τους ντόπιους, και δεν έπαιξαν κανένα ρόλο.

Οι δε Βλάχοι, από το γεγονός και μόνο, της αποτυχίας της Ρουμανικής προπαγάνδας, πιστοποιούν με το τέλειο ελληνικό αίσθημά τους, την ελληνική τους καταγωγή.

Στη συνέχεια, ο Φιλέλλην καθηγητής, εξετάζει το ζήτημα, "αν και σε ποιό βαθμό τα ξένα στοιχεία, έχουν επιδράσει στους ντόπιους, όσο για τις φυλετικές και ψυχολογικές ιδιότητές τους".

Πρώτα, πρώτα η Επιστήμη της Ανθρωπολογίας, συγκεκριμμένα η Κρανιομετρία, δεν έχει δείξει πολλά πράγματα, αφού είναι λίγεσοι έρευνες. Παρατηρείται μια μείωση της Δολιχοκεφαλίας από 28% στην Αρχαία εποχή σε 17% τώρα, μείωση της Μεσοκεφαλίας από 52% σε 33% και αύξηση της βραχυκεφαλίας από 20% σε 50%.

Παρ' όλα αυτά οι Σλαύοι (Κροάτες, Σέρβοι, Ερζιγοβίνιοι) παρουσιάζουν κατά μεσο όρο 3% δολιχοκεφαλία, 25% μεσοκεφαλία, 72% βραχυκεφαλία. Ο βραχυκεφαλισμός των Νεο Ελλήνων δεν οφείλεται, σε σλαυοποίηση, αλλά και σε άλλους λόγους, αφού παρατη-

ρούνται αξιοσημείωτα περίεργα, όσον αφορά τους κεφαλικούς δείκτες. Π.χ. στη Θεσσαλία, υπάρχει δολιχοκεφαλία, που δεν μπορεί να συσχετιστεί με την υψηλή πιθανότητα σλαβικής εγκατάστασης. Εξάλλου στα ορεινά η βραχυκεφαλία υπερτερεί, ενώ στα πεδινά αυξάνεται η δολιχοκεφαλία.

Στην Κρήτη, είναι παράξενο, πως οι Σφακιανοί που είναι αληθινοί απόγονοι δωρικού αρχαιοελληνικού πληθυσμού, είναι βραχυκέφαλοι σχετικά με άλλους Κρητικούς που είναι δολιχοκέφαλοι.

Στην Ελλάδα, για την βραχυκεφαλία δεν ευθύνεται το Σλαβικό στοιχείο αλλά το Αρβανιτικο-Ιλλυρικό. Τέλος, η βραχυκεφαλοποίηση, μπορεί να άρχισε ήδη από τους αρχαίους χρόνους, προ των εισβολών.

"Αν κάποιος ταξιδιώτης πιστεύει σ' αυτό που λέει πως ανακάλυψε στη μορφή των Θεσσαλών σλαυϊκά χαρακτηριστικά, αυτή η μοναδική παρατήρηση μπορεί να είναι αυθυποβολή· πολύ φανερότερο είναι η ψηλή και ξανθή αρβανίτικη γενιά ή τ' άτομα με σημιτικά χαρακτηριστικά που όχι σπάνια ταχω παρατηρημένα. Ότι συνηθίσαμε να χαρακτηρίζουμε αρχαίον ελληνικό τύπο, έχει σημειωθεί από ταξιδιώτες σε διάφορα μέρη, προπαντός εις τα νησιά και την Μικρασία".

"Όσο για το χρώμα των μαλλιών, ο Κλώνν Στέφανος παρατηρεί πως ξανθοί ευρίσκονται σε μερικά χωριά της Λακωνίας (κοντά στον Ευρώτα) και των βουνών της Μαντινείας και πάνω στο βουνό Δέλφι (στην Εύβοια). Κατά τις δικές μου μετρήσεις στα Σφακιά παρατηρείται 12% ξανθό χρώμα μαλλιών και στην Μάνη 18%, μολονότι οι μετρήσεις αυτές διαφέρουν από άλλων ερευνητών. Στη Μάνη το ξανθό χρώμα μπορεί να εξηγηθεί από το ανακάτωμα με τους Αρβανίτες, μα στην περιφέρεια των Σφακιών η ξανθή μορφή θα είναι αρχαίας ή προϊστορικής καταγωγής. Ίσως οι Σφακιανοί είναι ανθρωπολογικό απομεινάρι των Δωριέων, που κατέβηκαν στην Κρήτη το 1000 π.χ. Όπως κι αν είναι το ξανθό το γένος δεν μπορεί να χρησιμέψει για να υποστηρίξει την θεωρία του Φαλμεράυερ".

Όπως το ν' ανήκει κάποιος στο Γερμανικό Λαό, δεν κρέμεται από το μάκρος του κρανίου, και όπως ένας Άγγλος, παρά το κελτικό του αίμα, ή ο Γερμανός της Πρωσσίας παρά το σλαυϊκό του αίμα δεν θα επιτρέψει ν' αμφισβητήσουν την Αγγλική ή Γερμανική εθνικότητά του, έτσι και ο σημερινός Έλληνας διαμορφώνει ανάλογα τον εθνισμό του: όχι μόνο τα φυσικά χαρακτηριστικά μα το σύνολο της γλώσσας, του τρόπου του συλλογισμού, των ιδεών, των ηθών και των εθίμων, η συνισταμένη των πνευματικών ιδιοτήτων, όλα αυτά μαζί σχηματίζουν ουσιαστικά την έννοια του εθνισμού. Αξειοσημείωτο είναι, πως στην Ελλάδα δεν βρίσκεται κανένα σημάδι μεγάλων Σλαβικών οικογενειών που ν' αποτελούν τη βάση της σύγχρονης Ελληνικής Αριστοκρατίας, ενώ πολυάριθμες οικογένειες εφτανησιώτικες κατάγονται από τη βενετική Αριστοκρατία.

Όσο για τη γλώσσα, αποτελεί πολυτιμότατο πιστοποιητικό για την καταγωγή του σημερινού Έλληνα. Η νεοελληνική, μέσω του συνδετικού κρίκου της Αλεξανδρινής συνδέεται άμεσα με την αττική γλώσσα.

Η νεοελληνική προφορά, το φαινόμενο του "ιωτακισμού" είχε σχεδόν αναπτυχτεί από την εποχή των Ρωμαίων Αυτοκρατόρων.

Όσο για τις σλαυϊκές λέξεις, ο Γερμανός καθηγητής Γκουσταβ Μάιερ του Γκρατς, μεγάλη αυθεντία για τις βαλκανικές γλώσσες, ξεδιάλεξε τις σλαβικές λέξεις από τη νεοελληνική γλώσσα, και δεν μπόρεσε να βρεί περισσότερα από 273 δάνεια, απότις οποίες μόνο 70 ανήκουν, στην καθημερινή κοινή χρήση. Δάνειο μικρότε-

ρο και από τις Λατινικές ή Τουρκικές λέξεις. Οι σλαυϊκές δανεικές λέξεις σχεδόν δεν ήταν περισσότερες άλλοτε, το δε περίφημο "Χρονικό του Μορέως" κείμενο από τον 14ο αιώνα, που διηγείται την ιστορία της Φραγκικής Κατακτήσεως μ΄ ολότελα κοινή γλώσσα, έχει πολλούς γαλλικούς και λατινικούς όρους, καμμιά όμως σλαυϊκή λέξη, μολονότι ζούσαν ακόμη στην Πελοπόννησο ανελλενήστιοι Σλαύοι στα βουνά.

Ο λαός δεν έχει ξεχάσει τους αρχαίους θεούς, που βρίσκονται κρυμμένοι κάτω από το μανδύα της χριστιανικής θρησκείας. Ο Αϊ Νικόλας - Ποσειδών, ο Αϊ Γιώργης- Άρης, η Παναγιά - Παλλάδα, ο Άγιος Διονύσιος - Διόνυσος, κλπ αποτελούν αναμφισβήτητες επιβιώσεις της αρχαίας ψυχής. Το ίδιο και οι νεράϊδες, νύμφες και τα ξωτικά, της Λαϊκής Παραδόσεως.

Ο Χάροντας, οι αρχαίες Μοίρες, οι νεκρώσιμες τελετές, αλλά και η καταφυγή των ασθενών στις εκκλησίες των θαυματοποιών Αγίων, (όπως στην αρχαιότητα, στους ναούς του Ασκληπιού), και πολλά άλλα παραδείγματα, δείχνουν την αθανασία της Ελληνικής Ψυχής.

Όσο για σλαβικές επιδράσεις, μόνο το ξωτικό "βρυκόλακας" φαίνεται να συνδέεται με τη σλαυϊκή λαϊκή πίστη (Vukdlak).

Ο Βερναρδ Σμιτη, στο λαμπρό του έργο για την Ελληνική λαογραφία τονίζει πως όμοιοι τύποι δεν λείπουν κι από την Αρχαιότητα.

Τέλος, οι Έλληνες και οι Αρβανίτες έχουν σε μεγάλο βαθμό, όμοιες λαϊκές παραδόσεις, χωρίς να γίνεται διακριτή η αρχική προέλευση.

Όσο για το χαρακτήρα των Νεοελλήνων, αυτοί π.χ. δεν έχει καμμιά σχέση με αυτή του Ρωσικού Λαού. Οι Ρώσοι είναι απαισιόδοξοι και στοχαστικοί, μελαγχολικοί χωρίς ενεργητικότητα. Ενώ οι Έλληνες: "....αγαπούν τους νεωτερισμούς, γρήγοροι στην επινόηση και στο να πραγματοποιήσουν με έργα όσα βάλανε στο νού τους....απόκοτοι πέρα από την δύναμή τους, αντικρύζοντας τους κινδύνους, ακόμη κι αν αποτύχουν σε μια δοκιμή με μια καινούργια ελπίδα στη θέση της κοιτάζουν να κάνουν τη δουλειά τους....". Η παραπάνω περιγραφή δεν ανήκει στον 19ο αιώνα, αλλά στην Αθήνα του Θουκιδίδη.

Τελειώνοντας ο Φιλέλλην καθηγητής εκφράζει την ευχή για την ανάταση του νεοελληνισμού, "αυτού του προικισμένου έθνους", για την προώθηση κι επίτευξη της Μεγάλης Ιδέας, που για μας θα παραμείνει η αιώνια Ιδέα.

Σήμερα, όντας στην τελευταία δεκαετία του εικοστού αιώνα, βλέποντας τα γεγονότα στα βαλκάνια, εμείς, οι μόνοι Φορείς της Μεγάλης Ιδέας, καλούμαστε ν΄ αγωνιστούμε, για την νέα ανάταση της Φυλής μας, διεκδικώντας τις χαμένες πατρίδες, συνεχίζοντας τον εξελληνισμό όσων μπορούν Φυλετικά ν΄ ανήκουν στον Ελληνισμό Κορμό, προκαλούμε τους συμπατριώτες μας, ν΄ ακούσουν την δική μας Φωνή, την φωνή της Φυλής, του Αίματος, κι όχι τις γλοιώδεις φωνούλες των δειλών, και προδοτών Πολιτικών μας, που παρέλαβαν την Μεγάλη Ιδέα και την έκαναν Μεγάλη Μειοδοσία.

Η Ελλάδα δεν είναι "μικρή" - μικροί είναιοι οι πολιτικοί της.

* (Σημείωση: Στο τεύχος Απριλίου 89, υπάρχει άρθρο σχετικό με τα ανωτέρω και την ανασκευή των θεωριών Φαλμεράυερ).

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΖΙΜΑΣ

ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Κατά την διάρκεια των γνωστών γεγονότων στην Ρουμανία τον Δεκέμβριο του 1989, ένα από τα κυριότερα συνθήματα των εξεγερθέντων ήταν αυτό που παραλλήλιζε τον Τσαουσέσκου με τον "κόμη Δράκουλα". Εκτός όμως από συμπατριώτες, και παρά τον οίστρο των (οψίμων και πρωίμων) εχθρών του Τσαουσέσκου, υπήρξε κανένα άλλο κονό σημείο μεταξύ των δύο αυτών προσωπικοτήτων; Για τον Τσαουσέσκου είναι γνωστό πως υπήρξε ένας αιμοσταγής, κόκκινος τύραννος και για πολύν καιρό και αγαπημένο "παιδί" των δυτικών ιμπεριαλιστών του ΝΑΤΟ[1]. Ο Δράκουλας όμως; Έχει καμιά σχέση με το γνωστό στις μάζες δαιμονικό ον που εξορμά τις νύχτες για να τρομοκρατήσει και να τραφεί με το αίμα αθώων θνητών; Υπεύθυνοι για την προαναφερθείσα εικόνα του Ρουμάνου κόμη στάθηκαν δύο κυρίως Ευρωπαίοι.

Πρώτος ένας μεσήλικας Ιρλανδός, ο Μπράμ Στόκερ που το 1897 γράφει το μυθιστόρημα τρόμου "Ο Δράκουλας". Δεύτερος, και σημαντικότερος ίσως, ο Γερμανός σκηνοθέτης Φ.Β. Μουρνάου που το 1922 γυρίζει την έξοχη, μη ομιλούσα ταινία "Nosferatu, eine Symphonie des Grauens". Από τότε, με πρωτοπόρους τον Ευρωπαϊκό και Αμερικάνικο κινηματογράφο, ο κόμης Δράκουλας κατήντησε στην συνείδηση των πλατιών μαζών ένας απαίσιος, μαυροντυμένος βρυκόλακας, σύμβολο του κακού και τίποτα παραπάνω.Αυτό όμως είναι κατι το τελείως διαστρεβλωμένο και αντιιστορικό, το οποίο δεν φαίνεται να συγκινεί και τους ίδιους τους Ρουμάνους. Θεωρούμε υποχρέωσή μας να δώσουμε, έστω και εν συντομία, την πραγματική, ιστορική διάσταση αυτού του τόσο μυστηριώδους καιμακρινού προσώπου.

Κατά τον 13ο, μ.Χ. αιώνα, μετά από πολλούς αιώνες διαβίωσης στα ορεινά, εμφανίζονται πάλι Ρουμανικοί οικισμοί στις πεδιάδες[2]. Σχηματίζονται οι δύο ηγεμονίες, η πεδινή Βλαχία και η ορεινή Μολδαβία, οι οποίες συχνά ερχονται σε ανοιχτές συγκρούσεις μεταξύ τους. Αποτέλεσμα της διχόνοιας που υποβόσκει ανάμεσα στούς Βογιάρους, είναι το ότι δεν μπορεί να συγκροτηθεί ένα ισχυρό μέτωπο αμύνης μπροστά στην τουρκική επιθετικότητα, που προβάλλει απειλητική από τα νοτιανατολικά. Το 1393 μ.Χ. γίνεται η μάχη του Τίρνοβο και η Βλαχία υποτάσσεται στούς Τούρκους. Η Μολδαβία όμως θα εξακολουθήσει ν' αντιστέκεται με πείσμα για 100 περίπου ακόμα χρόνια.

Ωστόσο οι Βογιάροι, οι Ρουμάνοι ευγενείς, ακόμα και μετά την μαχη του Τίρνοβο εξακολουθούν να συγκρούονται μεταξύ τους με αμείωτη ένταση. Δύο αντίπαλες παρατάξεις της ίδιας οικογένειας, οι Ντανέστι και οι Ντράκουλα, υποστηριζόμενες από διαφορετικές φατρίες Βογιάρων και ξένων πατρώνων, εξόντωναν διαδοχικά οι μέν τους δε με συνεχείς προδοσίες και δολοφονίες. Μεταξύ 1418 και 1456, είκοσι ηγεμόνες κάθισαν στο θρόνο της Μολδαβίας. Μέσα σε αυτό το ρευστό,νοσηρό κλίμα της αδελφοσφαγής γεννήθηκε το 1431 το Βλάντ Ντράκουλα. Μεγάλο μέρος της παιδικής του ηλικίας το πέρασε ως όμηρος στην αυλή του τούρκου σουλτάνου, μια εμπειρία που ήταν συγχρόνως δυσάρεστη μα και διδακτική. Τον είχε στείλει εκείο πατέρας του το 1442, σαν εγγύηση του όρκου του πως δεν θα πολεμούσε

κατά του σουλτάνου. Όρκο τον οποίο παραβίασε γενναίακαι υποστήριξε τον μεγάλο Ούγγρο πολέμαρχο Ιωάννη Κορβίνο[3], στις αντιτουρκικές εκστρατείες του το 1443 και 1445. Ο μικρός Βλάντ μαζί με τον αδελφό του Ράντου πέρασαν πολλές άσχημες στιγμές και μόλις που κατάφεραν να σώσουν τις ζωές τους.

Κατόπιν ο Βλάντ πέρασε κι άλλους δύσκολους χρόνους σας φυγάς στην Μολδαβία και στην Ουγγαρία, κυνηγημένος από το μίσος των αδιάλλακτων Βογιάρων, οι οποίοι διατηρούσαν με θεμιτούς και αθέμιτους τρόπους το μονοπώλιο της ισχύος[4]. Ενώ οι Τούρκοι πατούσαν την Κωνσταντινούπολη, στην Ρουμανία επικρατούσε μια κατάσταση πολυαρχικής αναρχίας και αδιαφορίας για τον κίνδυνο που πλησίαζε από το νότο. Το 1456 όμως, βοηθούμενος από τους Ούγγρους, ο Βλάντ Ντράκουλα γίνεται επιτέλους ηγεμόνας της Μολδαβίας. Είναι τοτε 25 μόλις χρονών, ένας ευθυτενής, μετρίου ύψους, γεροδεμένος άνδρας. Στο γωνιώδες πρόσωπο με το πλατύ μέτωπο και την ίσια μύτη δεσπόζουν δύο πυρωμένα καστανά μάτια κι ένα ομοιόχρωμο, μεγάλο μουστάκι. Από την πρώτη στιγμή η ενεργητικότητα που δείχνει είναι πρωτοφανής και πολύ δυσάρεστη για πολλούς.

Εξοντώνει παραδειγματικώς τους κυριώτερους αντιπροσώπους των αντιδραστικών Βογιάρων και προχωρεί στην δημιουργία μιας νέας, νομιμοφρόνου τάξεως ευγενών. Δημεύει τις περιουσίες τους και συγκροτεί τα πρώτα σώματα αξιομάχου στρατεύματος, πιστού στο πρόσωπό του. Από το απόρθητο κάστρο του στο Ταργκοβίστε των Καρπαθίων διαφεντεύει την χώρα με σιδηρά πυγμή. Η ληστεία παύει να υφίσταται. Στις δημόσιες κρήνες υπάρχουν χρυσά κύπελλα για να πίνουν οι διψασμένοι, τα οποία δεν τολμά να κλέψεικανείς. Α-

παλλάσσει την χώρα από το βάρος των ζητιάνων και των μειονεκτικών ατόμων.Κυνηγάει με σκληρότητα τους Σάξονες εμπόρους που απομυζούσαν τον Ρουμανικό λαό, ενώ η χώρα τους έδειχνε αδιαφορία για την προσπάθεια επιβίωσης της Ρουμανίας απέναντι στον εξωτερικό κίνδυνο. Οι Εβραίοι δεν μπορούν να σταθούν πουθενά. Μετέβαλλε την ηγεμονία του από χώρα μισοδιαλυμένη και μεσαιωνική σε κράτος ισχυρό, σύγχρονο, συγκεντρωτικό. Το Βουκουρέστι γίνεται επί των ημερών του πρωτεύουσα, από απλό χωριό που ήταν πριν. Η Ρουμανία τότε αρχίζει να ζει.

Αλλά το μεγαλύτερο επίτευγμά του στάθηκε ο πόλεμος κατά των Τούρκων. Στο σημείο αυτό οι ιστορικοί τον τοποθετούν στο πλευρό πολεμάρχων όπως ο Ουνυάδης και ο Στέφανος ο Μέγας. Ήδη οι ισχυρές στρατιές του Μωάμεθ του Β΄ πλησιάζουν στον Δούναβι στα τέλη του 1461. Κι εδώ θα πρέπει να πούμε λίγα λόγια για τον τουρκικό στρατό της εποχής. Οπωσδήποτε ΔΕΝ ήταν ο άτακτος συρφετός που πολλοί πιστεύουν πως ήταν, ακόμα και σήμερα. Υπήρχαν άτακτες μονάδες, αλλά αυτές ήταν αφ΄ ενός μειοψηφία και αφ΄ετέρου ποτέ τους δεν έκριναν μια μάχη[5]. Ο τουρκικός στρατός στο σύνολό του ήταν καλογυμνασμένος, αρτίως οπλισμένος, και εξαιρετικώς πειθαρχημένος. Περιελάμβανε κυρίως τις καλογυμνασμένες μονάδες των σπαχήδων (βαρύ ιππικό), βαρύ πεζικό, γενίτσαρους και πυροβολικό με επικουρικές μονάδες ελαφρού ιππικού και πεζικού. Επιπλέον ήταν πολυάριθμοι, πολεμοχαρείς και με ακμαίο ηθικό, μετά τις απανωτές νίκες τους επί Ευρωπαϊκού εδάφους. Τέτοιες ήταν οι υπεράνω των 100.000 ανδρών τουρκικές δυνάμεις που είχε ν΄ αντιμετωπίσει ο Ρουμάνος ηγεμόνας. Διέθετε λιγότερους από 40.000 μαχητές, αλλά γνώριζε καλά το έδαφος και τον εχθρό από την πείρα του σαν ομήρου στην Τουρκία και από τον μέντορά του Ουνυάδη. Επιπλέον ήξερε πως μόνο αν τους σταματούσε αυτός θα μπορούσε το έθνος του, το τόσο νεαρό, να επιβιώσει και να συνεχίσει την ιστορική του πορεία. Ο Βλάντ Ντράκουλα πήγε στον πόλεμο ξέροντας πως έπρεπε μόνο να νικήσει και τίποτε άλλο.

Μέσα στον παγερό χειμώνα του 1462 εξαπολύει την αιφνιδιαστική επίθεσή του. Ο Ιανουάριοςκαι ο Φεβρουάριος περνάνε με σκληρές μάχες που γεμίζουν τα δάση και τα λιβάδια τουρκικά πτώματα. Ανακαταλαμβάνεται το φρούριο του Γιουργίου στην Βλαχία και καταστρέφονται δώδεκα εχθρικά οχυρά που βρίσκονταν εκατέρωθεν του Δουνάβεως. Πάνω από 24.000 τούρκοι είναι νεκροί. Όταν οι Τούρκοι επιστρέψουν με μεγαλύτερες δυνάμεις ο Βλάντ Ντράκουλα υποχωρεί εφαρμόζοντας την τακτική της καμένης γης[6]. Και μετά επιτίθεται νύχτα με όλες του τις δυνάμεις.Σαν γνήσιος πολέμαρχος ο ίδιος, επιχειρεί να σκοτώσει τον τούρκο σουλτάνο μέσα στην ίδια του την σκηνή[7]. Αποτυγχάνει σ΄ αυτό, αλλά οι τούρκοι υποχωρούν αφήνοντας πολλές χιλιάδες αιχμαλώτους στα χέρια του. Ο γενναίος ηγεμόνας δεν χάνει τον καιρό του, αλλά δρα παραδειγματικώς: τους ανασκολοπίζει επάνω σε πανύψηλα παλούκια φτιαγμένα από κορμούς δένδρων. Τότε παίρνει την προσωνυμία Βλάντ Τσέπες (Βλάντ ο Ανασκολοπιστής). Τρομαγμένος κι απογοητευμένος ο σουλτάνος στις 11 Ιουλίου γυρίζει στην Ανδριανούπολη. Οι Ρουμάνοι είχαν νικήσει.

Αλλά τώρα ένας νέος πόλεμος, βρώμικος και προδότικος, αρχίζει. Οι ευγενείς, η πλειονότης των οποίων δεν είχε πάρει μέρος στη εκστρατεία, τον εγκαταλείπει φανερά και υποστηρίζει τον αδελφό του Ράντου. Το Νοέμβριο του 1462 ο Βλάντ Ντράκουλα αναγκάζεται να παραιτηθεί από τον θρόνο υπέρ του Ράντου, τον οποίο υποστηρίζουν και οι τούρκοι. Ακόμα και οι Ούγγροι, εντυπω-

σιασμένοι και φοβισμένοι από τις νίκες του, τον φυλακίζουν για 12 χρόνια όταν θα στραφεί προς εκείνους για βοήθεια[8]. Όταν τελικώς βγήκε από τις φυλακές του Βίζεγραντ ξαναπροσπάθησε να πάρει την Ρουμανία στα χέρια του[9]. Το κατόρθωσε και ξαναπολέμησε κατά των τούρκων, αλλά δολοφονήθηκε μετά από συνωμοσία των βογιάρων και των τούρκων. Ο θρύλος λέει πως θάφτηκε από τους πιστούς του άνδρες σε κάποιο παρεκκλήσι του μοναστηριού του Σναγκώφ. Όταν μετά από μερικά χρόνια οι καλόγεροι άνοιξαν την κρύπτη, βρήκαν μόνο μερικά παλιά στολίδια καιέναν σκελετό αλόγου. Το κορμί του Βλάντ Ντράκουλα δεν βρέθηκε ποτέ.

Πέρα όμως από τους θρύλους, ο βοεβόδας Βλάντ Ντράκουλα αποτελεί ένα αξεπέραστο σύμβολο της Ρουμανικής ενότητος, παρά το ότι δεν ηγεμόνευσε πάνω από 6 χρόνια (και αυτά σε διακεκομένα διαστήματα) και πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του στην εξορία ή στην φυλακή. Το ότι τόλμησε να αντιμετωπίσει τους τούρκους εισβολείς σχεδόν αβοήθητος, σε μια κρίσιμη για την Ρουμανία και την Ευρώπη στιγμή, του δίνει μια λαμπρή θέση ανάμεσα στο Πάνθεον των Ευρωπαίων ηρώων, που αντέταξαν λαμπρή άμυνα στον ανίσχυρο εχθρό κατά τον 15ον μ.Χ. αιώνα. Δίπλα στον Κωνσταντίνο ΙΑ΄ Παλαιολόγο, τον Ουνυάδη, τον Γεώργιο Καστριώτη (Σκεντέρμπεη), τον Στέφανο τον Μέγα στέκεται επάξια ο μεγάλος Βλάντ Ντράκουλα. Γιατί πάνω απ΄ όλα υπήρξε ένας γενναίος, αποφασιστικός, σκληρός και με χαλύβδινη θέληση άνδρας. Γιατί πάνω απ΄ όλα υπήρξε ένας μεγάλος ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.

Κωνσταντίνος Κομνηνός

1. Λόγω της καταδίκης της Σοβιετικής επέμβασης στην Πράγα το 1968 και λόγω του ότι δεν εδρεύουν Σοβιετικές δυνάμεις σε Ρουμανικό έδαφος.
2. Αυτό συνέβαινε εξαιτίας των πολλών επιδρομών που έκαναν διάφορες Ασιατικές φυλές.
3. Γνωστότερος σαν Ουνυάδης. Είχε αντιμετωπίσει σε πολλές σπουδαίες μάχες τους τούρκους στα τέλη του πρώτου μισού του 15ου αιώνα και τους είχε νικήσει αρκετές φορές.
4. Πολλοί συγγενείς του Βλάντ δολοφονήθηκαν· ανάμεσά τους και ο πατέρας του και ο αδελφός του Μιρτσέα που θάφτηκε ζωντανός.
5. Χρησιμοποιούνταν συνήθως στις πρώτες επιθέσεις, κυρίως κατά οχυρωμένων τοποθεσιών, για να κουράσουν και να παραπλανήσουν τον εχθρό, προτού επιτεθεί ο αξιόμαχος όγκος των άλλων μονάδων.
6. Καταστροφή οτιδήποτε θα μπορούσε να χρησιμεύσει στον εισβολέα και αμείλικτος ανταρτοπόλεμος. Σπουδαία παραδείγματα τέτοιας τακτικής είναι εκείνα των Ρώσων το 1812 κατά του Ναπολέοντα και των Ελλήνων το 1822 κατά του Μαχμούτ πασά Δράμαλη.
7. Με παρόμοιο τρόπο παλαιότερα ο Σέρβος ήρωας Μίλος Ομπίλιτσι σκότωσε τον σουλτάνο Μουράτ κι έσωσε το Κοσσυφοπέδιο.
8. Μην ξεχνάμε πως υπήρχε (και υπάρχει ακόμα) το θέμα της αμφισβητούμενης Τρανσυλβανίας.
9. Νυμφεύθηκε συγγενή του Ούγγρου βασιλέως και έγινε από ορθόδοξος, καθολικός· αυτό ήταν προϋπόθεση για τον γάμο και την Ουγγρική βοήθεια για την τρίτη άνοδό του στον Ρουμανικό θρόνο.

ΓΝΩΣΗ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Γνώση, γενικά, είναι το προϊόν μιας σκόπιμης ενέργειας, την οποία ονομάζουμε παιδεία. Η αποστολή της παιδείας είναι να εμπλουτίζει τον άνθρωπο με γνώσεις, οι οποίες όμως στη συνέχεια, προκειμένου να αποβούν γόνιμες, είναι ανάγκη να μετασχηματίζονται σε ήθος. Αν παραμείνουν εγκεφαλικό φαινόμενο και περιορισθούν στο νου και αν δεν περάσουν στην καρδιά, όπως δυστυχώς συμβαίνει σήμερα, τότε εκτρέπονται απ΄ τον κανονικό τους προορισμό.

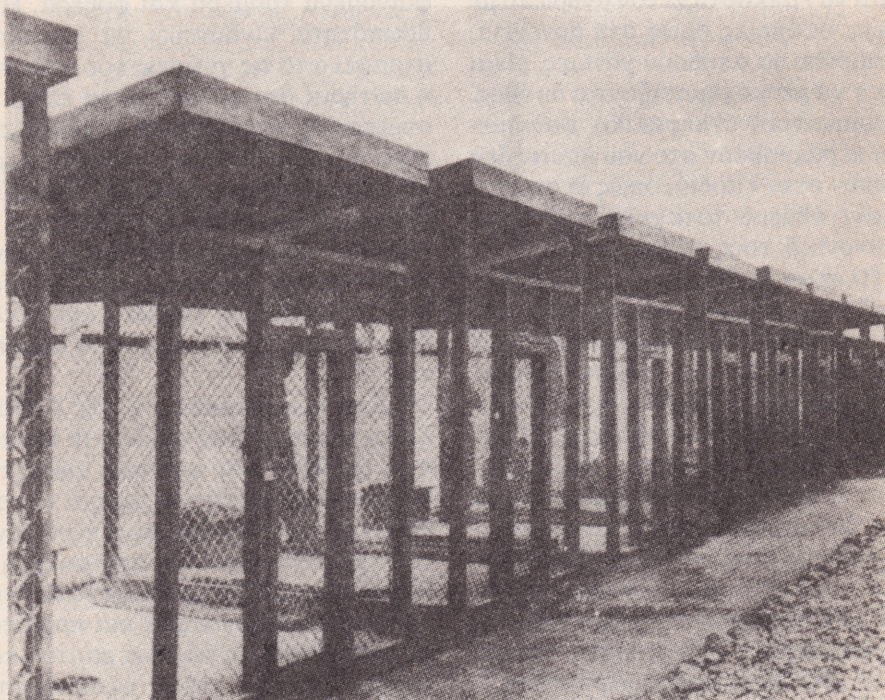
Ο Πλάτων επισημαίνει, πως κάθε επιστήμη που χωρίζεται από τη δικαιοσύνη και την άλλη αρετή, είναι πανουργία και όχι σοφία. Είναι κατανοητό λοιπόν, ότι η επεξεργασία της γνώσης κι ο μετασχηματισμός της σε αρετή αποτελεί την πεμπτουσία της παιδείας. Δυστυχώς, σήμερα, η γνώση αντί να μορφώνει, το άτομο, το "παραμορφώνει" και οι συνέπειες για την κοινωνία είναι απρόβλεπτες, κι ενώ μειώνεται συνεχώς το ποσοστό των αναλφάβητων, δεν παρατηρείται καμία βελτίωση στο ήθος του ανθρώπου. Στη προκειμένη περίπτωση, η πολιτεία έχει ακέραιη την ευθύνη, αφού οι γνώσεις που παρέχονται από σχολεία και σχολές, στοχεύουν στο να στείλουν νέους στα πανεπιστήμια και να βγάλουν "στείρους" επιστήμονες με μοναδικό τους όραμα την προσωπική ανάδειξη, την προβολή και το κέρδος.

Η καλλιέργεια του ανθρώπου, η αρετή, το ήθος, η εσωτερική γνώση ξεπεράστηκαν και η παιδεία έγινε εκμεταλλεύσιμο και εμπορεύσιμο προϊόν. Ο Νίτσε στο έργο του "Μαθήματα για την Παιδεία" είχε συλλάβει απ΄ εκείνα τα χρόνια αυτό που η ανθρωπότητα δεν κατάφερε σήμερα να συνειδητοποιήσει, ότι δηλαδή η γνώση, όταν δέν γίνεται επίγνωση, συναίσθηση, εσωτερική αναμόρφωση, είναι άχρηστη αλλά επικίνδυνη, για τον ίδιο τον άνθρωπο και την κοινωνία. Έτσι στους καιρούς μας παρατηρούνται φαινόμενα τρομερά και φοβερά. Η ανθρωπότητα κινδυνεύει να αυτοκαταστραφεί από τις γνώσεις που απέκτησε· η σωτηρία δεν πρόκειται να έλθει από συμφωνίες και συνθήκες — γνωρίζουμε ποιά ήταν η τύχη τους κατά τσ παρελθόν. Οι γνώσεις σήμερα, δεν στοχεύουν στη διαμόρφωση και μεταμόρφωση του ψυχικού κόσμου, αλλά προσφέρονται σαν γνωστικά αντικείμενα που πρέπει να κατακτηθούν για να εκμεταλλευτούν στη συνέχεια από άνομα συμφέροντα.

Έτσι αντί σκοπός π.χ. της διδασκαλίας της τραγωδίας να είναι το πέρασμα στον μαθητή και φοιτητή μηνυμάτων διαχρονικών, η ταύτισή τους με την αλήθεια και την ομορφιά που περιέχονται και απελευθερώνονται από αυτή, η συνειδητοποίηση ότι τα δρώμενα δεν είναι μουσειακά απομεινάρια και προϊστορικά απολιθώματα, αλλά ο εαυτός και η εποχή, η βίωση, τέλος ολοκληρωτικά των παθημάτων του ήρωα και η κάθαρση μέσα απ΄ τη συναίσθηση και την αποδοχή ότι στη ζωή όση η απόκλιση από τη φυσική νομοτέλεια, τόση και η τιμωρία· αντί λοιπόν όλων αυτών, η διδασκαλία σκοπεύει στην επιτυχία του μαθητή και φοιτητή και η γνώση που θα αποκτηθεί στην εμπορικοποίησή της αργότερα.

Αντίθετα όμως με αυτά που συμβαίνουν σήμερα, σε μια πραγματική Εθνικοσοσιαλιστική Πολιτεία η γνώση θα λειτουργήσει ως επίγνωση, θα περάσει στη καρδιά ως πείρα και παράδειγμα και θα ευδοκιμήσει ως μετασχηματική δύναμη. Τότε μόνο η γνώση θα ξαναβρεί το πραγματικό και φυσικό της προορισμό.

ΕΖΡΑ ΠΑΟΥΝΤ Η ΤΕΧΝΗ ΥΠΟ ΔΙΩΓΜΟΝ

Τά κελιά στήν Πίζα. 'Αριστερά μόλις διακρίνεται τό κελί μέ τό διπλό συρματόπλεγμα· εἶναι αὐτό πού ἦταν κλεισμένος ὁ Pound.

Ο μεγαλύτερος ποιητής του 20ου αιώνα, όπως ακόμη κι, απ΄ τούς εχθρούς του έχει χαρακτηρισθεί γεννήθηκε στο Hailey του Idaho στις 30/10/1885. Σπούδασε Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο της Πενσυλβανίας και στο Hamilton College στη Νέα Υόρκη. Μελέτησε την ποιηση διαφόρων λογοτεχνιών; ιδιαίτερα τον ενδιέφερε η μεσογειακή λογοτεχνική παράδοση γι΄ αυτό και ειδικεύτηκε στις γλώσσες αυτής της περιοχής. Εκτός από αρχαία Ελληνικά, Ιταλικά, Λατινικά και προβηγκιανά μελέτησε και κινέζικα· κάτι που άλλωστε φαίνεται και στο έργο του.

Στά 23 του χρόνια προσλαμβάνεται ως καθηγητής στο Wabash College στην Ινδιάνα απ΄ όπου όμως λίγο αργότερα απολύεται γιατί "είναι εκκεντρικός". Οι διώξεις αρχίζουν για τον Ezra Pound. Ταξιδεύει στην Ευρώπη και το 1908 εγκαθίσταται στο Λονδίνο. Ένα χρόνο μετά γνωρίζεται με το Yeats. Μέχρι το 1909 τυπώνει τις πρώτες του συλλογές: A Lune Spento, Personal, Exultations. Στα 1912 συνεργάζεται με το περιοδικό

Poetry του Σικάγο και εκδίδει τη συλλογή Ripostes. Το 1914 γνωρίζεται με τον Elliot στον οποίο προσφέρει την πολύτιμη βοήθεια και συμπαράστασή του. Το 1924 μάλιστα επιμελείται την "Ερημη χώρα". Αυτή τη ποιητική συλλογή ο Ελλιοτ την αφιέρωσε στον Ezra Pound αποκαλώντας τον "il miglior fabbro" (ο καλύτερος τεχνίτης). Το 1914 ακόμη συνεργάζεται με το περιοδικό Blast και παντρεύεται την Dorothy Shakespear. Τις δύο επόμενες χρονιές εκδίδει τις συλλογές Cathay και Lustra. Το 1958 κυκλοφορούν τα τρία πρώτα Cantos που έμελλε μέχρι το τέλος της ζωής του να φθάσουν τα 120 και που θεωρούνται αριστουργηματικά.

΄Ολα αυτά τα χρόνια στο Λονδίνο, ο Ezra Pound ζει την παρακμή του Ευρωπαϊκού πνεύματος. Ο ίδιος είναι αποφασισμένος να μείνει σταθερός στις αρχές του και να ζήσει όπως αυτός θέλει. Μόνο έτσι, ελεύθερος, μπορεί να προσεγγίσει και να θαυμάσει το Ιδανικό του, την Ομορφιά. Τη σταθερότητα και την πίστη του τις πληρώνει με την κοινωνική κατακραυγή. Τα λογοτεχνικά σαλόνια που πάντα περιφρονούσε, τον απορρίπτουν και τον συκοφαντούν.΄Αντιδρά και προκαλεί τον εκφυλισμό και τη ρηχότητα της λονδρέζικης κοινωνίας. Νιώθει ξένος. Τον φωνάζουν ουτοπιστή γιατί θέλει να "ξαναζωντανέψει τη νεκρή τέχνη της ποίησης"[1], να "διατηρήσει το υψηλόν στην αρχική του έννοια"[2]. ΄Ομως είχε την ατυχία "να γεννηθεί σε μιά σχεδόν άγρια χώρα, παράκαιρα"[3]. Πραγματικά παράκαιρα γιατί νιώθει πως δεν του ταιριάζει μιά εποχή στην οποία η "Αττική χάρη"[4] δεν έχει καμμία θέση και η Ομορφιά "ξεπέφτει στο παζάρι"[5]· μιά εποχή που το δημοκρατικό σύστημα κατοχυρώνει νομικά την ισότητα των πολιτών και επιτρέπει να κυβερνά "ένας απατεώνας ή ένας ευνούχος"[6] και "στις δημόσιες θέσεις να βρίσκονται συκοφάντες"· μιά εποχή που ο ελεύθερος, εύκολος στίχος αντικαθιστά το "λάξευμα της ρίμας"[7], που ο καθωσπρεπισμός σκοτώνει τα ένστικτα και η αστική υποκριτική ηθική τσακίζει το ποιητικό πάθος.

΄Ομως εκείνος παραμένει απόλυτος, αδιάλλακτος. Είναι ένας γνήσιος επαναστάτης. Την αντίθεσή του με τον κόσμο που τον περιβάλλει εκφράζει αριστοτεχνικά στο εκπληκτικό όπως είπε ο Elliot – ποίημα ΧΙΟΥ ΣΕΛΓΟΥΙΝ ΜΩΜΠΕΡΛΥ που εκδίδεται το 1920. Την ίδια χρονιά ο Ezra Pound γνωρίζεται με τον James Joyce τον οποίο επίσης βοηθά πολύ. Ο Pound κατηγορήθηκε σ΄ όλη τη διάρκεια της ζωής τους ότι ήταν εγωκεντρικός. ΄Ομως αυτός όσο κανείς άλλος βοήθησε αρκετούς καλλιτέχνες και χρησιμοποίησε τις γνωριμίες του για να τους προωθήσει αφήνοντας όλους κατάπληκτους με τη γενναιοδωρία του.

Το 1921 εγκαθίσταται στο Παρίσι. Γνωρίζεται με τούς Cocteau, Stein, Heminway. Το 1922 συνθέτει μιά όπερα με τον τίτλο Francois Villon. Το 1924 φεύγει για το Rapallo της Ιταλίας. Τις επόμενες χρονιές τα Cautos του εκδίδονται στο Παρίσι.

Το 1933 γνωρίζεται με τον Μουσολίνι. Εκδίδει συνεχώς μελέτες, ποιήματα, δοκίμια. Ενδιαφέρεται για οικονομικές και κοινωνικές θεωρίεςκαι τις απόψεις του τις εκφράζει στα ποιήματά του γιατί πιστεύει ότι η ποίηση δεν πρέπει να είναι αποκομμένη από τη δημόσια,πνευματική και κοινωνική ζωή. ΄Ετσι αυτός ο "εγωπαθής" ξεπερνά τα όρια που πολλές φορές επιβάλλει σ΄ έναν καλλιτέχνη ο εγωκεντρισμός του.

΄Ολα αυτά τα χρόνια στην Ιταλία, ο Ezra Pound έρχεται σε άμεση επαφή με το έργο του Μουσολίνι τον οποίο και θαυμάζει απεριόριστα. Τον ίδιο θαυμασμό νιώθει και για τον Χίτλερ τον οποίο αργότερα ονομάζει "Μάρτυρας μιας Δίκαιας Ιδέας". Βλέπει σαν φασισμό και εθνικοσοσιαλισμό τις υγιείς εκείνες δυ-

νάμεις που θα σώσουν το Ευρωπαϊκό πνεύμα από την παρακμή και την πτώση. Έτσι το 1941 αρχίζει τις εκπομπές του από το ραδιοφωνικό σταθμό της Ρώμης. Σ' αυτές τις εκπομπές στρέφεται εναντίον των συμμάχων και των Εβραίων που βρίσκονται πίσω από τον πόλεμο. Όταν στο πλευρό των συμμάχων τάσσεται και η Αμερική την καλεί να αποσυρθεί. Πίσω από την ανάμιξη της πατρίδας του στον τόσο επιζήμιο για τα συμφέροντα της πόλεμο και την προδοτική, όπως τη χαρακτηρίζει, στάση της εναντίον του άξονος βλέπει τους Εβραίους τραπεζίτες αργότερα θα γράψει "η τοκογλυφία καταδίκασε τον Μουσολίνι και τόν Χίτλερ". Δεν παύει να επαναλαμβάνει ότι οι αληθινοί ηγέτες του κόσμου είναι ο Χίτλερ και ο Μουσολίνι. Οι εκπομπές του κράτησαν μέχρι το 1944 και ξεπέρασαν τις 300.

Συνεχίζει τα Cantos. Γράφει τα 72, 73 και τα στέλνει στον Μουσολίνι στο Σαλό γράφοντάς του ότι το ταλέντο του είναι στη διάθεσή του. Τα δύο αυτά Cantos είναι αφιερωμένα σε φασίστες φίλους του ποιητή, ένας εκ των οποίων είναι ο Marinetti. Τα 72, 73 Cautos λείπουν από όλες τις εκδόσεις.

Στις 3/5/45 ο Ezra Pound φυλακίζεται αφού πρώτα συλλαμβάνεται από παρτιζάνους. Ήδη από το 1943 στην πατρίδα του κατηγορείται για προδοσία. Στις 24/5/45, μεταφέρεται στο αμερικανικό στρατόπεδο συγκεντρώσεως της Πίζας· εκεί όπου "και το τριζόνι δεν επιτρεπόταν να τραγουδά μετά το σιωπητήριο"[8]. Ο μεγαλύτερος ποιητής του αιώνα μας κλείνεται σε ένα ξέσκεπο συρματοπλεγμένο κλουβί, δέχεται ελάχιστη τροφή και κοιμάται στο τσιμεντένιο δάπεδο, χωρίς ο ανθρωπισμός των δημοκρατών να προσβληθεί στο ελάχιστο. Η υγεία του κινδυνεύει. Μένει στην Πίζα έξι μήνες. Παρά τις φρικτές συνθήκες της φυλάκισής του, συνεχίζει τη δημιουργία του και τα βράδυα στο ιατρείο του στρατοπέδου γράφει τα έντεκα Cantos της Πίζας που αποτελούν έναν ύμνο στη Δύναμη.

Σ' αυτά τα Cantos ο Ezra Pound δηλώνει ότι ο Στάλιν είναι πιόνι των Εβραίων, ότι ο καπιταλισμός και ο κομμουνισμός δεν αποτελούν παρά τις δύο όψεις του ιδίου νομίσματος μιά και οι κυβερνήσεις σε τέτοια καθεστώτα έχουν "την κλοπή ως βασική αρχή"[9]. Στηλιτεύει την εκμετάλλευση, – που είναι Εβραϊκής προέλευσης – και που εκδηλώνεται με την κλοπή του δημοσίου χρήματος και τον πλουτισμό των Εβραίων τραπεζιτών και τοκογλύφων. Για τον ποιητή "ο Χίτλερ και Μουσολίνι είναι οι μόνοι που έκαναν κάτι ενδιαφέρον"[10]. Στρέφεται εναντίον των εχθρών του Μουσολίνι που είναι "τόσο πιο κάτω από αυτόν...και πουλάνε τη χώρα τους για μισό εκατομμύριο ελπίζοντας να κλέψουν κι' άλλα από το λαό"[11]. ΐΥποστηρίζει τον Πεταίν: "ο Πεταίν υπεράσπισε το Βερντέν και ο Μπλούμ ένα μπιντέ"[12].

Από την Πίζα, ο Ezra Pound μεταφέρεται στις 18/11/1945 στην Ουάσιγκτον προκειμένου να δικαστεί για προδοσία. Υποβάλλεται σε ιατρική εξέταση για να διαπιστωθεί αν είναι διανοητικά υγιής. Το ιατρικό πόρισμα λίγο πολύ χαρακτηρίζει τον Pound φρενοβλαβή γιατί "είναι εκκεντρικός, ευέξαπτος και εγωκεντρικός...πομπώδης, κατηγορηματικός και πληθωρικός...και επιμένει ότι οι εκπομπές του δεν ήταν προδοτικές και ότι σκοπός του ήταν η σωτηρία της Αμερικής. Μετά από αυτά, εισάγεται στο ψυχιατρείο St. Elizabeth. Τον κλείνουν σ' ένα τεράστιο, εντελώς άδειο δωμάτιο χωρίς παράθυρα. Ύστερα από δύο χρόνια τον μεταφέρουν σε ένα πολύ μικρό δωμάτιο με στοιχειώδη επίπλωση. Παρ' όλα αυτά αυτός συνεχίζει απτόητος τη δημιουργία του. Τα Cantos της Πίζας βραβεύονται με το βραβείο Bollingen, το 1949. Οι φίλοι του Ezra Pound και άνθρωποι του πνεύματος όπως ο Elliot και He-

minway κ.ά., αντιδρούν έντονα για τον πέρα από κάθε λογική άδικο και φρικιαστικό εγκλεισμό του. Ο Heminway μάλιστα, όταν βραβεύεται με το Νόμπελ το 1954, δηλώνει ότι το βραβείο ανήκει στον Pound. Το περιοδικό Life το 1956 γράφει: "Το δωμάτιο του Pound στο νοσοκομείο St. Elizabeth είναι γνωστό ως ντουλάπι που περιέχει έναν εθνικό σκελετό". Οι τόσο "ευαίσθητες" όμως για άλλα θέματα δημοκρατικές συνειδήσεις δεν ταράζονται. Αντίθετα, ο παράνομος εγκλεισμός του ποιητή σε ψυχιατρείο παρουσιάζεται ως "χάρη" της δικαιοσύνης προς τους φίλους του. Το καλλιτεχνικό κατεστημένο ενώ τον αναγνωρίζει ως μεγάλο δημιουργό δεν εναντιώνεται στον εγκλεισμό του γιατί η ποίησή του "εκφράζει βλαβερές απόψεις". Όμως ο Ezra Pound δεν κλονίζεται. Συνεχίζει να γράφει υπό αντίξοες συνθήκες. Μένει πιστός στις πεποιθήσεις του και παρά τα όσα υφίσταται ποτέ δεν δηλώνει μετάνοια, δεν αναθεωρεί τις απόψεις του· κάτι που σίγουρα θα του χάριζε την ελευθερία του. Ξέρει να αγωνίζεται και να θυσιάζεται γιατί "όποιος δεν δέχεται να θυσιαστεί για τις ιδέες του ή αυτός δεν αξίζει τίποτε ή οι ιδέες του δεν αξίζουν τίποτε".

Απολύεται από το ψυχιατρείο το 1958 και αποφασίζει να επιστρέψει στην Ιταλία. Έτσι εκείνος που παρ' ότι διώχθηκε για τις ιδέες του όσο λίγοι, "άντεξε την καταιγίδα και κατατρόπωσε την εξορία του"[13], όταν πάνω στο πλοίο αντικρίζει από μακριά τις ιταλικές ακτές, αμετανόητος, υψώνει για άλλη μιά φορά το χέρι σε φασιστικό χαιρετισμό.

Έμεινε στην Ιταλία μέχρι το θάνατό του. Πέθανε την 1/11/1972 στη Βενετία.

Από τις ηρωικότερες και τραγικότερες φυσιογνωμίες του αιώνα μας, ο Ezra Pound μισήθηκε και διώχθηκε πολύ. Δεν λύγισε όμως, δίνοντας έτσι στους μικρόψυχους δημοκράτες μαθήματα γενναιότητας και αξιοπρεπείας. Περήφανος "δεν έμαθε στην ψυχή του να υποκλίνεται"[14]. Θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους ποιητές όλων των χρόνων.

Ο σκοταδισμός που επεκράτησε μετά το 1945 δεν μπόρεσε να μειώσει τη λάμψη του.

Πολυμαθής και πολυγραφότατος έδωσε νέα πνοή στην ποίηση χωρίς ποτέ να περιφρονήσει την παράδοση· αντίθετα ανατρέχοντας σ΄ αυτήν γιατί "δεν γεννηθήκαμε χθές" "Η παράδοση", έλεγε, "είναι μιά πτυχή του ωραίου που διατηρούμε". Γνώστης πολλών γλωσσών και των ρυθμών τους μεταχειρίστηκε άψογα τη γλώσσα. Οι λέξεις παραπέμπουν σε εικόνες δίνοντας έτσι ζωντάνια καί παραστατικότητα στην ποίησή του. Λέξεις που η ηχώ τους και μόνο μαγεύει και υποβάλλει. Η εκπληκτική μυστικότητα των στίχων παρασύρει συχνά και απομακρύνει την προσοχή από το νόημα. ΄Αλλες φορές πάλι σαν ποιητής – φιλόσοφος ο Ezra Pound δίνει προτεραιότητα στο περιεχόμενο. Ήταν εναντίον της εύκολης – ασύδοτης ποίησης που δεν υπόκειται σε κανένα περιορισμό. Πίστευε ότι ο ποιητής πρέπει ν΄ ακολουθεί ορισμένους κανόνες και μεθόδους. Αυτός έψαχνε να βρει τη "σωστή λέξη" δίνοντας στην ποίησή του απέριττο ύφος χωρίς φθηνούς ρομαντισμούς και ψεύτικους συναισθηματισμούς. Συγχρόνως όμως παρέμενε ασυναγώνιστα λυρικός.

Διάβαζε συνεχώς και πειραματιζόταν με νέες γλώσσες. Αναζητούσε την περιπέτεια όχι μόνο στο πεδίο της γνώσης αλλά και στο πεδίο της δράσης. "Δεν έχω ζωή εκτός κι αν τα σπαθιά συγκρούονται[15]. Δεν συγκινήθηκε από ψευτοανθρωπιστικές και ειρηνιστικές ιδεολογίες γιατί γνώριζε πως ουσία της ζωής είναι ο πόλεμος. "Δεν υπάρχει τραγούδι σαν των σπαθιών με τα σπαθιά όταν πολεμούν/καμμιά κραυγή σαν της μάχης τη χαρά"[16]. Η ειρήνη είναι δειλία. "Καλύτερα μιας ώρας μάχη παρά ένα χρόνο ειρήνη"[17]. Φύση ανήσυχη και ατρόμητη που στις αναζητήσεις της ζωής του "μάζεψε απ΄ τον αέρα ζωντανή παράδοση ή από ένα λαμπερό αρχαίο μάτι την ανυπόταχτη φλόγα"[18]. Το ιδανικό του ήταν η Ομορφιά. Παρ όλα αυτά προφήτεψε" "μα μιά κακόγουστη φτήνεια θα επιβιώσει μετά από μας".

Περήφανος, αλαζόνας,μεγαλοπρεπής άντεξε ως το τέλος φτύνοντας την περιφρόνησή του στους διώκτες του· κάτι άλλωστε, που από το 1914 τους είχε υποσχεθεί: "Από παλιά συνηθίζατε/να ξεκάνετε τούς καλούς συγγραφείς/ή τους τρελλαίνετε ή κλείνετε τα μάτια σαν αυτοκτονούν/ή πάλι δικαιολογείται τα ναρκωτικά τους/και μιλάτε για παράνοια και μεγαλοφυΐα/όμως εγώ δεν θα τρελλαθώ για να σας ευχαριστήσω/δεν θα σας κολακέψω με έναν πρόωρο θάνατο/ώ, όχι, εγώ θ΄ αντέξω ως το τέλος/θα νιώσω τα μίση σας να γλιστράνε στα πόδια μου/σαν ευχάριστο γαργάλημα/να τα κοιτάζουν κοροϊδευτικά/ενώ πολλοί κινούνται ύποπτα/φοβούμενοι να πουν πως σας μισούν/η γεύση της αρβίλας μου;/Ορίστε η γεύση της αρβίλας μου,/χαϊδέψτε την/, βγάλτε και το βερνίκι με τη γλώσσα σας"[20].

1,2,3,4,5,6,7:	E.P. ODE POUR ELECTION OE SON SEPULCHRE. (ΧΙΟΥ ΣΕΛΓΟΥΙΝ ΜΩΜΠΕΡΛΥ)
8:	LXXVIII (Pisan Cantos)
9:	LXXVI (Pisan Cantos)
10:	LXXIV (Pisan Cantos)
11, 12:	LXXX (Pisan Cantos)
13:	Οι υπόλοιποι (Lustra)
14:	Εγκώμιο της Ιζόλδης (A Lune Spento)
15, 16, 17:	Σεστίνα Αλταφορτς (Personal)
18:	LXXXI (Pisan Cautos)
19:	E.P. ODE POUR ELECTION DE SON SEPULCHRE.
20:	Χαιρετισμός τρίτος (Περιοδικό Blast, 1914)

ΛΙΘΟΥΑΝΙΑ - Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Με μεγάλο ενδιαφέρον παρακολούθησε και παρακολουθεί η κοινή γνώμη τα γεγονότα στη Λιθουανία. Η Λιθουανία, μία από τις τρεις Βαλτικές χώρες, απεφάσισε την ανεξαρτησία της και την απόσχισή της από την "μητέρα" Σοβιετική Ένωση. Για να αποτρέψει αυτήν την προοπτική ο ψευτο-φιλελεύθερος Γκορμπατσώφ επεσκέφθη ο ίδιος την Λιθουανία. Η επίσκεψη του ως γνωστόν δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα και η επιθυμία των Λιθουανών για Εθνική Ελευθερία παραμένει ακέραιη. Μπροστά σε αυτή την εξέλιξη ο "προοδευτικός" τύπος και τα μέσα μαζικής ενημερώσεως του παχύδερμα και εθελημένα αφελούς κοινού θορυβήθηκε. Έτσι ο προστατευόμενος του τύπου Γκορμπατσώφ μετρά πιο πολύ για τους πληρωμένους κονδυλοφόρους του συστήματος από τον πόθο ενός λαού για εθνική ελευθερία. Θαυμάσατε σχετικό άρθρο που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα ΝΕΑ στις 16/1/1990:

"Οι παλιοί δαίμονες"

ΠΕΡΑΣΜΑ από το εθνικό στο εθνικιστικό ισοδυναμεί με εκείνο από την κουλτούρα στον πρωτογονισμό. Η κουλτούρα μπορεί να ενέχει γνήσιες εθνικές καταβολές, "ιδιαιτερότητες" σ΄ ένα συγκέρασμα των ανθρωπίνων αξιών. Η κατάρρευση του ανατολικού χώρου ξαναπροβάλλει την ακατανίκητη δίψα των λαών για εθνική ανεξαρτησία. Όμως παρέκκλισή της προς πρωτόγονο "εθνικισμό" κινδυνεύει στην ΕΣΣΔ να καταποντίσει περεστρόικα και Γκορμπατσώφ.

ΣΤΟΥΣ ΛΙΘΟΥΑΝΟΥΣ, μπροστά στην ακατανίκητη πίεσή τους, ο Γκορμπατσώφ έκανε ακραίες παραχωρήσεις. Ποιος όμως θα αποφασίσει τελικά για την απόσχιση ή όχι από την ΕΣΣΔ: Μόνοι τους οι λαοί ή θεσμοί του Ομοσπονδιακού κράτους της ΕΣΣΔ; Θα χρειασθεί οπωσδήποτε πολύ σύνεση στους Λιθουανούς και άλλους για να συνδυάσουν το αναφαίρετο δικαίωμα κάθε λαού μόνος του να αποφασίσει το μέλλον του.

ΣΤΕΚΟΝΤΑΙ ή πέφτουν περεστρόικα και Γκορμπατσώφ εξαρτάται τώρα από τέτοια σύνεση αλλά και κατανόηση. Η ιστορία κινείται με δικό της νόμο "εντροπίας": Εξακολουθητικά, από "τάξη και δημιουργία" σε "τάξη και καταστροφή". Παραμένει απροσδιόριστο αν και στον εκρηκτικό εθνικό τομέα υπάρχει τάση επανεμφάνισης των "παλιών δαιμόνων" ή αν άρχισε η φάση μιας νέας δημοκρατικής τάξης.

Μ.Ν. ΡΑΠΤΗΣ".

Σαν απάντηση στα λεγόμενα του "φωτισμένου", περεστροϊκομανούς δημοσιογράφου διαβάστε τον παρακάτω διάλογο ενός γέρου Λιθουανού με τον "μεγάλο δημοκράτη" Γκορμπατσώφ. Το απόσπασμα που ακολουθεί δημοσιεύθηκε στο "ΒΗΜΑ", σελ. 16 της 14ης Ιανουαρίου 1990:

"Δεν ζητάμε περισσότερα δικαιώματα, αλλά πλήρη ανεξαρτησία", είπε εργάτης με άσπρα μαλλιά στον Γκορμπατσώφ. Και εκείνος του απήντησε: "θυμάσαι τι ήταν η χώρα σου παλιά; Μια επαρχιακή οικονομία. Σήμερα, αποτελεί μέρος μιας ανεπτυγμένης χώρας...". "Ναι, αλλά εσύ θυμάσαι πόσοι Λιθουανοί εξοντώθηκαν στη δεκαετία του ΄40;", είπε ο γέρος. Και εκεί ο Γκόρμπι αγανάκτησε: "Δεν μπορώ να συζητήσω άλλο με αυτόν τον γέρο είπε".

Τελειώνοντας εμείς προσθέτουμε: αλήθεια γνωρίζετε για τους αγώνες αυτού του λαού για ανεξαρτησία; Γνωρίζετε για τους ατέλειωτους διωγμούς και τις σφαγές μετά το 1945 εκατοντάδων

χιλιάδων Εσθονών, Λεττονών και Λιθουανών. Γνωρίζετε πως στη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου τα Βαλτικά Έθνη πολέμησαν στο πλευρό του Γ΄ Ράϊχ για μια καινούργια Ευρώπη, χωρίς εκμεταλευτές κεφαλαιοκράτες, χωρίς Εβραίους αργυραμοιβούς και μπολσεβίκους δυνάστες;

Γνωρίζετε πως πριν τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο η Λεττονία, η Εσθονία, η Λιθουανία ήταν κράτη ανεξάρτητα που κατά παράβαση κάθε εννοίας ηθικής και διεθνούς δικαίου παραχωρήθηκαν μετά το 1945 με την σύμφωνη γνώμη των "καλών συμμάχων" στον Στάλιν; Ποιός στ΄ αλήθεια γνωρίζει για τις 200 περίπου χιλιάδες περήφανων κοζάκων που παρέδωσαν οι Αμερικάνοι στον Στάλιν και σφαγιάσθηκαν μέχρι ενός; Ποιός γνωρίζει για τον Ρωσικό Απελευθερωτικό στρατό του Στρατηγού Βλασώφ; Ποιός έχει δει τις φωτογραφίες όπου οι Ουκρανοί αγρότες υποδέχονται τον Γερμανικό Στρατό σαν ελευθερωτή; Όλα αυτά βέβαια είναι έξω από την ηθική της υποκρισίας και από τα δίκαια των "καλών νικητών"... Όμως εμείς που δεν λησμονούμε σαν ένδειξη μνήμης ευλαβικής δημοσιεύουμε αυτή την φωτογραφία, φωτογραφία που δείχνει μια ομάδα από Λιθουανούς Μαχητές στον Αγώνα της Ευρώπης για ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ και ΤΙΜΗ, έναν Αγώνα που ακόμα συνεχίζεται και που ΕΚΕΙΝΟΙ εσφράγισαν με το Αίμα Τους!

"Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ CODREANU"

Corneliu Zelea Codreanu

52 χρόνια πριν τα μίσθαρνα όργανα του κλόουν-βασιλιά Καρόλου στραγγάλισαν με τελετουργικό Ταλμουδικό τρόπο τον Ηγέτη του Ρουμάνικου Εθνικοσοσιαλισμού Κορνήλιο Ζελέα Κοντρεάνου και 13 τολμηρούς συντρόφους του μέλη της πρωτοπόρας Λαϊκοπατριωτικής οργάνωσης "Σιδηρά φρουρά". Έτσι τα άθλια υποκείμενα της βασιλικής καμαρίλλας και οι εβραιόδουλες τραπεζοτσιφλικάδικες σπείρες πίστεψαν ότι θα σβήσει η εστία αντίστασης ενάντια στην ακόρεστη μισάνθρωπη κερδοσκοπική τυρανία των Εβραίων Αφεντικών τους. Πλανήθηκαν, ο Αγώνας συνεχίστηκε, οι Ευρωπαϊκές Δυνάμεις της Παράδοσης και της Ελευθερίας έχασαν την μάχη. Ο Αγώνας συνεχίζεται, ο Πόλεμος δεν χάθηκε, η Ιστορία συνεχίζει την συντριπτική πορεία της.

Στο τέλος της χρονιάς που πέρασε είδαμε στις οθόνες των τηλεοράσεών μας, να ξετυλίγεται μέρα με την μέρα το δράμα και το μεγαλείο της εξέγερσης του Ρουμάνικου Λαού ενάντια στην Τρομοκρατική Κομμουνιστική συμμορί-

α του ημιμαθούς σταλινικού δικτάτορα Τσαουσέσκου. Είδαμε μπρος στα μάτια μας υλοποιημένη την Νέμεση: Η Εβραία σαδίστρια δουλέμπορος Έλενα-Λάουκερ Τσαουσέσκου, σύζυγος του αρχιεγκληματία να κείτεται άψυχο κουφάρι, εκτελεσμένη μαζί με το ανδρείκελό της από τις κάνες όπλων του Ρουμάνικου Στρατού. Τις ίδιες ώρες ο Ρουμανικός Λαός πολεμούσε στους δρόμους των πόλεών του 270.000 γενίτσαρους του Εβραϊσμού. Τους πράκτορες της διαβόητης SEKURITATE, κρατικής ασφάλειας και ιδιωτικού στρατού. Ορφανούς στην πλειονότητα ρουμανόπαιδες που ανέθρεφαν "εξ απαλών ονύχων" με κίβδηλα οράματα Μαρξισμού-Λενινισμού και Εβραιοδουλεία. Εξαίρετα προικισμένους βιολογικά και διανοητικά ανθρώπους εκπαιδευμένους στην αναλγησία εναντίον των συνανθρώπων τους, αδίστακτα όργανα της Εβραίας σκύλας του Βουκουρεστίου. Προστάτες του Σοσιαλιστικού θαύματος που για να σώσουν τον αχρείο Conducator χαρίσανε την πίστη τους μέχρι θανάτου σ' αυτόν και το σκυλολόϊ του, σπέρνοντας πτώματα στην πατρίδα τους. Ιστορικά οξύμωρα και ζωντανές τραγωδίες αναγνώστη, εκούσια αποπληροφόρηση και Ιστορική άγνοια, εμετικές συνθέσεις του μεταπολεμικού κατεστημένου πασπαλισμένες με ευχολόγια και γελοία παραμύθια για ισότητα, ανθρωπιά ειρήνη και δημιουργία. Μια άθλια συμπαιγνία των Ταγών της συντηρητικής και φιλελεύθερης Δύσης με τους Σταλινικούς και κατά τόπους αναθεωρητές ηγέτες της κομμουνιστικής και συνοδοιποριακής Αριστεράς. Οι άνθρωποι που τιμούσαν με παράσημα τον χασάπη νάνο και γέμιζαν ακαδημαϊκούς τίτλους την υστερική αγράμματη μέγαιρα δίχως στάλα ντροπής, συνυπέγραψαν εκ του ασφαλούς το κατηγορητήριο που τους οδήγησε στον τάφο. Οι σύντροφοι του διεθνιστές Εργατοπατέρες που έπαιρναν τα μπάνια τους τα καλοκαίρια στην Μαμάϊα και στην Νεπτούν, που περιδρόμιαζαν μετά τα συνέδρια -υμνολογίες στο Ιντερκοντινένταλ- τα λουκούλεια γεύματα ξεχνώντας την πείνα κι την μιζέρια του Ρουμάνικου Λαού.

Αυτοί που εθελοτυφλούσαν προβάλλοντας το οικονομικό θαύμα του νάνου, που πέτυχε να ξωφλήσει το εξωτερικό χρέος του κράτους του οδηγώντας σ' εξαθλίωση το Λαό του, ενώ παράλληλα ο σεξομανής χαρτοπαίκτης γιός του άθλιος τυρανίσκος-δανδής ξόδευε εκατομμύρια δολλάρια για να ικανοποιεί τις ακόρεστες πολυποίκιλες ηδονοθηρίες του.

Σιωπηροί συναινεσίες αρχηγοί κρατών του ΝΑΤΟ έβλεπαν στο πρόσωπο του ψυχασθενούς νάνου την δικαιολογία της "συνύπαρξης" των συστημάτων. Η Ρουμανία λειτουργούσε σαν κέντρο διακίνησης τεχνολογικών πληροφοριών και κοινής αντιφασιστικής δράσης των υπερδυνάμεων. Διατηρούσε άριστες σχέσεις με το κράτος-Δολοφόνο Ισραήλ κοινό πάτρονα των υπερδυνάμεων και σημερινό καταφύγιο των φονιάδων. Δίπλα στα γραφεία της Αμερικάνικης πρεσβείας στο Βουκουρέστι υπήρχε παράρτημα του F.B.I., Εβραίοι "σάμπρας" που δεν είχαν ολοκληρώσει την μέση εκπαίδευση γραφόντουσαν με προνομιακούς όρους στα Ρουμάνικα Πανεπιστήμια. Από την Χαγκάνα και τα Κιμπούτζ στα πανεπιστημιακά θρανία, με πρώτο και καλύτερο τον χολερικό σιωνιστή ανηψιό της Έλενας Πάουκερ.

Η Ρουμανία προστάτις των τριτοκοσμικών πεινασμένων και των αδικημένων της Γης, έχοντας επικεφαλής τον "μεγάλο οδηγητή και πρώτο εργάτη" τον "φωτισμένο" Νικολάε Τσαουσέσκου πνιγμένη στα σάλια των εξουσιολειχών τύπου Λεντάκη και Κύρκου βρέθηκε ξάφνου να πνίγεται στο αίμα καθώς ξέσπασε η λαϊκή εξέγερση.

Ποιό ρόλο έπαιξε στην ανατροπή η "νέα Γιάλτα", η Μάλτα, και με ποιά εχέγγυα -εκτός από την παράνοιά του- επέστρεψε ο εγκληματίας στην χώρα του για να διατάξει την σφαγή; Θ' αργήσουμε να μελετήσουμε σε απαιτούμενη έκταση και βάθος όλες τις πτυχές του τόσο κοντινού μας "παράδεισου" και φυσικά τα συμπεράσματα θα παραμείνουν

πάλι για μας τους Εθνικοσοσιαλιστές. Γιατί ενώ δεν πάψαμε ποτέ να καταγγέλουμε την σατανική πλεκτάνη που βρίσκεται πίσω από τα δήθεν θαύματα τύπου Τσαουσέσκου, οι ντόπιοι Εβραιοπράχτορες συνέχιζαν ν' αρνούνται την αλήθεια, οι πλουτοκράτες τιμώντας με τίτλους και υμνολογίες τον Αρχι-εγκληματία με την ίδια ζέση που τον προστάτευαν και χειροκροτούσαν οι εδώ σύντροφοί του. "Επαναστάτες" και "φύλακες της τάξης" στο ίδιο στρατόπεδο αλλάζοντας χρώματα και ρόλους ανάλογα με το γεωγραφικό πλάτος.

Η Ρουμανία που λόγω "προλεταριακού διεθνισμού" δέχτηκε νικημένη την προσάρτηση της Βεσσαραβίας και της Βουκοβίνας στο Σοβιετικό κράτος τέρας, ενώ λυσασμένοι διώκτες-φασιστών έριχναν στην φωτιά τους σύγχρονους μάγους.

Ο "εθνικά ανεξάρτητος" Τσαουσέσκου, δήθεν ενάντιος στο σύμφωνο Βαρσοβίας, (για να ολοκληρώσει ανενόχλητος την μονοκρατορία του) φρόντισε ν' αντισταθμίσει την άθλια συναλλαγή Εκρουμανίζοντας βίαια τους Γερμανούς και τους πολυάριθμους Ούγγρους της επικράτειάς του.

Σ' αυτήν την χώρα με τον άφθονο και πολυποίκιλο φυσικό πλούτο, που κατήντησε χώρα πειναλέων ζητιάνων ενώ βδελυροί πολιτικάντηδες την παρουσίαζαν σαν πρότυπο, σπούδαζαν αρκετοί Έλληνες φοιτητές. Τα λαδώματα των καθηγητών και οι αγορές των μαθημάτων, οι εκβιασμοί για παράνομες υπενοικιάσεις σπιτιών, ο ανά διετία εκβιασμός με τις ανανεώσεις ή παύσεις αδειών εισόδου στην υπηρεσία διαβατηρίων, το δίκτυο χαφιέδων μέσα στο Πανεπιστήμιο, οι παραβάσεις της στέγης σε καθημερινή βάση ήταν κοινός τόπος.

Όλοι οι γονείς και οι υπεύθυνοι του Ελληνικού κράτους "αγνοούσαν" η προσποιόντουσαν ότι αγνοούν την αθλιότητα αυτή.

Η γνωστή ευτέλεια της Νεοελληνικής ενδοτικότητας δεν επέτρεπε σε κανέναν να εκφράσει την αλήθεια. Όλες οι συνειδήσεις είχαν εξαγορασθεί, άλλες με τίμημα την ανάγκη της κοινωνικής καταξίωσης και οι άλλες, οι πιο "υπεύθυνες" με τίμημα την πολιτική και "κρατική" σκοπιμότητα.

Η Ρουμανία της πορνείας, της λαθρεμπορίας, της μιζέριας, η Ρουμανία των σύγχρονων ρουμάνων που επαναστάτησε για ν' αλλάξει αφεντικό, θα θυμηθεί αργά ή γρήγορα την Αλήθεια που άκουσε διά στόματος Κοντρεάνου. Το κακοποιημένο σκήνωμα του στραγγαλισμένου Ηγέτη της που βρέθηκε παραχωμένο στη σάπια λάσπη ενός ρουμάνικου δάσους θα δικαιωθεί και θα πάρει την αρμόζουσα θέση του στο Πάνθεο της Νέας Ευρώπης. Γιατί αν οι Δυνάμεις της Παράδοσης και της Ελευθερίας είχαν νικήσει στον Μεγάλο Πόλεμο οι Λαοί δεν θα ζούσαν την σημερινή φρίκη και σήψη ο πολιτισμός δεν θα κατέρρεε στα σκουπίδια κι η Ανθρώπινη Αξιοπρέπεια δεν θ' αποτιμόταν σε χρηματιστηριακές και λογιστικές αξίες.

Αναγνώστη αν δεν ζήσουμε το τέλος της Ιστορίας στα δύσκολα χρόνια που περνάμε, είναι πλέον ή βέβαιο ότι η Ευρώπη των Πατρίδων, η ενωμένη Εθνικοσοσιαλιστική Ευρώπη θα απονείμει την πρέπουσα Ιστορική δικαιοσύνη στέλνοντας στα τάρταρα το δικέφαλο Εβραϊκό φίδι του υλισμού (καπιταλισμού και μπολσεβικισμού) και στα σκουπίδια τους εμετικούς σαδιστές υπαλλήλους του.

Κάθε ώρα που περνά η Αλήθεια μας δυναμώνει, οι συνθήκες ισορροπίας, του Συστήματος διαταράσσονται περισσότερο οι Λαοί ξυπνούν. Αν υπάρξει κάποιο ΑΥΡΙΟ αυτό θάμαστε μεις. Νικώντας τον "μικροαστικό" και "μικρομεσαίο", εαυτό μας έχουμε ύπατο χρέος ν' αντέξουμε μέχρι την μέρα της Νέμεσης. Η επιβίωση, η αναγέννηση και ο θρίαμβος της Ιδέας μας είναι η εκδίκηση του CODREANU.

Η ΕΠΑΝΕΝΩΣΗ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

........"Οι νόμοι της Ιστορίας όσο και της Γεωγραφίας θα αναγκάσουν αυτές τις δύο δυνάμεις (Σ.Σ. ΗΠΑ-ΕΣΣΔ) σε μία αναμέτρηση δυνάμεων, είτε στρατιωτικών, είτε ιδεολογικών-οικονομικών. Οι ίδιοι αυτοί νόμοι κάνουν αναπόφευκτο οι δύο αυτές δυνάμεις να γίνουν εχθροί της Ευρώπης. Και είναι όμοια βέβαιο, πως οι δυο αυτές δυνάμεις νωρίτερα ή αργότερα, θα επιθυμήσουν να αναγνωρίσουν την υποστήριξη του μοναδικού μεγάλου Λαού που επιζεί στην Ευρώπη, του Γερμανικού. Τονίζω, μ' όση έμφαση διαθέτω πως οι Γερμανοί πρέπει με κάθε μέσο να αποφύγουν να παίξουν το ρόλο του πιονιού στο ένα ή το άλλο στρατόπεδο.

Σ' αυτό το σταυροδρόμι είναι δύσκολο να πει κανείς, ποιός από ιδεολογική άποψη θα είναι πιο βλαβερός σε μας - ο Εβραιόδουλος Αμερικανοκαπιταλισμός ή ο Μαρξισμός. Είναι δυνατόν, κάτω από την πίεση των γεγονότων οι Ρώσσοι, ν' απαλλαγούν από τον Μαρξισμό, για να ξαναενσαρκώσουν σταδιακά και σοφώτερα τον Παναλαβισμό..."

ΑΔΟΛΦΟΥ ΧΙΤΛΕΡ:
από την ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Είναι ξεκάθαρο, πως, οι υπερδυνάμεις θάκαναν τα στραβά μάτια στην Επανένωση, αν και μόνον αν, υπήρχαν εγγυήσεις μη αναβίωσης του Εθνικισμού στη Γερμανία. Τι είδους εγγυήσεις νάναι αυτές άραγε; Ποταμοί μελάνης από το 1945 και μετά, χιλιάδες χιλιομέτρων "ενημερωτικών ταινιών", φαιά ουσία των κάθε λογής Μπράντ, Μπρέχτ, Γκράας, κ.λ.π. διαδηλώσεις και συλλαλητήρια του απανταχού Εβραιόδουλου σκυλολογιού φαίνεται πως δεν κατέστρεψαν τις "λανθάνουσες δυνάμεις του ΣΠΟΡΟΥ", που όπως φαίνεται ξανανθίζει στα τέλη της δεκαετίας του ΄80.

Ο Εβραίος πρόεδρος της Τσεχοσλοβακίας Β. Χάβελ, ετόνισε απερίφραστα: "Μην φοβάστε την ενωμένη Γερμανία, εφ΄ όσον αυτή παραμένει μια Δημοκρατική χώρα", πράγμα που επιβεβαιώνει τον αρχικό ισχυρισμό μας.

Ήδη, έχουν ξεκινήσει οι κινητοποιήσεις μικρών (αναγκαστικά) συνοδοιπορoιακών ομάδων στην Αν.Γερμ. με αίτημα την ..... παύση ανόδου των Νεοναζί. Βλέπετε, οι μπαμπάδες του συστήματος, ζητούν άλλοθι για τα σχέδιά τους. Έτσι, συγκέντρωση 2.500 συνοδοιπόρων, πράσινων, και αξιωματούχων του Κ.Κ. Αν.Γ. εν .... αποστρατεία, παρομοίασαν σαν ..... διαδήλωση 250.000(!!) Ανατολικογερμανών πολιτών κατά του Νεοναζισμού (Σ.Σ. Η χρησιμοποίηση του συντελεστή x100 είναι τυπική υπόθεση όπως τυπική είναι του συντελεστή x12 = 6.000.000/ 500.000). Τι κρίμα γι΄ αυτούς! Θα αφηγούνται χαμένους αγώνες στα παιδιά τους, όπως εκείνοι της δεκαετίας του ΄60.

Οι Εθνικιστικές ομάδες όμως, σ΄ όλη την Γερμανία διαπνέονται από ενθουσιασμό, πιστεύουν στην θετική κατάληξη του προβλήματος της επανένωσης.

Παράλληλα, όμως επιβάλλεται από αυτούς να ασκήσουν κάθε πίεση προς την Κυβέρνηση, και να εκβιάσουν κάθε "επικίνδυνη εκκρεμότητα" ώστε αυτή, να μην ενδώσει στις πιέσεις των ΑμερικανοΕβραίων για εξοβελισμό των Εθνικιστικών στοιχείων. Ίσως, από αυτή την άποψη, ο Δούρειος Ίππος της οικονομικής ζυγαριάς και Τεχνογνωσίας να φίμωνε αποτελεσματικά τις ορέξεις επιλογής των ΗΠΑ. Κυρίως όμως, θα απεκοίμιζε τους ακόμα πανίσχυρους Κόκκινους στην Ανατολική Γερμανία.

Οπωσδήποτε, τα πράγματα είναι πολύ καλύτερα για την Γερμανία και την Ευρώπη, απ΄ ότι το 1960 και 1970. Δεν αντιπαρερχόμεθα το γεγονός ότι οι εξελίξεις της Αν. Ευρώπης οφείλονται σε σχεδιασμό του κυρίαρχου συστήματος, πλην έγινε σαφές ότι οι υπόδουλοι λαοί της Ευρώπης μέχρι τα Ουράλια ΔΕΝ ΞΕΧΑΣΑΝ την ταυτότητά τους και ΔΕΝ ΞΕΧΑΣΑΝ αυτά που τους ανήκουν.

Μέσα από τις ισχυρότατες αυτές μνήμες, βλέπουμε να αναβιώνουν σιγά-σιγά τα γνήσια λαϊκά και εθνικιστικά κινήματα που θα ενώσουν όλους τους λαούς της Ευρώπης και θα τους καθοδηγήσουν προς το πεπρωμένο της Λευκής μεγάλης Ευρώπης. Μπορούμε να διακρίνουμε

άμεσα την επιρροή των συναγωνιστών μας προς τα Εθνικιστικά κόμματα ή τις άχρωμες ακόμα κυβερνήσεις του Κέντρου. Η φωνή των συναγωνιστών, γίνεται ολοένα και αποτελεσματικότερη. Στην Γερμανία, έχει πρόσφατα αρχίσει να ξυπνά και η μνήμη του΄45. Οι συναγωνιστές μας, έχουν με μεγάλη επιτυχία περάσει τα μυνήματά μας (σ΄ αυτό συναινούν τα μοναδικά προσόντα του Γερμανικού λαού: της μη λήθης της αξιοκρατίας, και του "διαρκώς εκτεινομένου δυναμικού") σε βαθμό, που οι "πρώην" και μη εξαιρετέοι έχουν καταληφθεί από πανικό. Ήδη, από τα τέλη του 1987, "Δεξιοί" πολιτικοί του κοινοβουλίου Βόννης, ζητούσαν επάνοδο στα σύνορα του 1937(*), πρόταση που πέντε χρόνια πριν, θάταν αδιανόητη και σαν ελπίδα!!!

Φαίνεται όμως, πως και το όνομα του Adolf Hitler, δεν ηχεί πια τόσο εχθρικά στ΄ αυτιά των "φιλήσυχων" τρίτων......

Ανάμεσα στις κυοφορούμενες απαιτήσεις των "Συμμάχων" σίγουρα, είναι οι ακόλουθες.

Διά το επίσημον μεν της υποθέσεως:

1. Αποστρατικοποίηση της Ενωμένης Γερμανίας

2. Αναγνώριση του status του 1945. Αυτό, σημαίνει την μη διεκδίκηση περιοχών Γερμανικών που κατέχουν η Πολωνία και η Τσεχοσλοβακία: Πομμερανία, Σιλεσία, Σουδητία, κ.λ.π., και περί τούτου κόπτεται εσχάτως ο w. Jarouzelsky (ως .... μπροστάρης).

Διά το δε ανεπίσημον (οδηγίες που θα εφαρμοσθούν από τους υποστηρικτές και θα μεθοδευτούν παρασκηνιακά) της υποθέσεως:

1. Συνέχεια της πολιτιστικής χαλιναγώγησης της Γερμανίας (νεο-Γκραμσισμός;)

2. Εχθρική πολιτιστική προπαγάνδα τύπου "Γαλλίας" (από Βορρά ο κίνδυνος) και σχετική διαμόρφωση της κοινής γνώμης: δυστυχώς όμως γι΄ αυτούς, τώρα μόνον στην Μεσόγειο έχει πελάτες, και μάλιστα λιγότερους από "παλιά".

3. ΄Ανθιση κύκλων διαφθοράς σε όλα τα επίπεδα ενάντια σ΄ αυτές τις λίγο ως πολύ γνωστές προθέσεις των αντι Ευρωπαϊκών διεθνών συμμοριών, ο Γερμανικός λαός, πρέπει να επιδείξει ίσως την μεγαλύτερη περίσκεψη της ιστορίας του, και να αποφύγη τις "αναγνωρίσεις" ή "μη αναγνωρίσεις". Οι συναγωνιστές μας, θα διαφωτίσουν τους λαούς της Ευρώπης και για τους κινδύνους που ακόμα δεν "φαίνονται", έτσι ώστε, η διαδικασία του σκακιού αυτού να τελειώσει χωρίς απώλειες αφ΄ ενός, με τεράστια σε κέρδη αφ΄ ετέρου:

Την Αναγνώριση της Ευρωπαϊκής οντότητας σαν πρωταρχική Δύναμη για την τεχνική (κατ΄ αρχήν βεβαίως) άνοδο του πλανήτη. Ας μην ξεχνάμε πως, οι Η.Π.Α. δεν θα μπορέσουν να ξεπεράσουν ακόμα και μεσοπρόθεσμα, την μη μετανάστευση σ΄ αυτές αίματος από την Ευρώπη.

(*) Ο χάρτης αυτός περιλαμβάνει:

1) Την Σημερινή Δ. Γερμανία

2) Την Σημερινή Α. Γερμανία

3) Την Σημερινή Άνω και Κάτω Σιλεσία

4) Την Σημερινή Πομμερανία

ΟΥΤΕ ΜΑΡΞ – ΟΥΤΕ ΡΟΚΦΕΛΕΡ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΚΑΙ Η ΜΟΙΡΑ ΤΟΥ ΛΩΤΟΥ

Το 1989 μέλλει να εγγραφεί στις δέλτους της ιστορίας, ως ο χρόνος των ραγδαίων ανακατατάξεων, που σάρωσαν το πολιτικό σκηνικό της Ευρώπης και απειλούν ν΄ ανατρέψουν ριζικά το γνώριμο τοπίο της Γιάλτας, που οι εταίροι της νίκης εφιλοτέχνησαν χάριν των λαών της γηραιάς ηπείρου με το τέλος του πολέμου. Ο ανεμοστρόβιλος της αλλαγής παρασέρνει στη δίνη του τα πάλαι ποτέ στιβαρά καθεστώτα του υπαρκτού σοσιαλισμού και τα σωριάζει χάμω αδυσώπητα, ως άλλους χάρτινους πύργους. Η Δημοκρατία, αυτή η άσωτη θεραπαινίδα του εφήμερου και ιδιοτελούς ανθρώπου, εισβάλλει ασυγκράτητη από τα ρήγματα του καταρρέοντος σοσιαλιστικού προτύπου ζωής. Μετά την περεστρόϊκα, την Αλληλεγγύη που κυβερνά και την αυτοκατάργηση του κομμουνιστικού κόμματος τους Ουγγαρίας, η Ρουμανία που επαναστατεί και το τείχος του Βερολίνου που γκρεμίζεται, απεικονίζουν αδρά την νέα πραγματικότητα: Στη θέση της Μαρξιστικής ιδεολογίας που πεθαίνει και του Σοσιαλισμού που αποκαθηλώνεται, το απαστράπτον είδωλο της Αστικής Δημοκρατίας ενθρονίζεται ξανά με στιλβωμένα τα παλαιά του οικόσημα: ελευθερία, δικαιοσύνη, ειρήνη, ευημερία, ισότητα. Είναι ο παράδεισος που να, επιτέλους ενανθρωπίζεται το Βερολίνο επανέρχεται στο προσκήνιο, τραγικό σύμβολο της κατεχόμενης Ευρώπης, διχασμένης έως χθές υπό την κυριαρχία των δύο υπερδυνάμεων, ομοιόμορφα δημοκρατικής από αύριο, υπό την επικυριαρχία του παγκόσμιου καπιταλισμού που θριαμβεύει.

Κατά πόσον όμως οι διαδραματιζόμενες πολιτικές εξελίξεις στον Ευρωπαϊκό χώρο είναι πράγματι συγκλονιστικές, όπως αυτές παρουσιάζονται από τους δημοκράτες, θιασώτες του δυτικού τρόπου ζωής; Ο εκδημοκρατισμός της Ανατολικής Ευρώπης είναι το φυσικό επακόλουθο της χρεωκοπίας του σοσιαλιστικού συστήματος τόσο στην πολιτική, όσο στην οικονομική και κοινωνική του διάσταση. Αλλά η αποτυχία του σοσιαλισμού για την οποία πανηγυρίζουν οι αστοί της Δύσης σήμερα, ήταν από δεκαετίες ορατή, αφ΄ ότου κατέστησε τους Ανατολικούς Λαούς υποχείρια της Μαρξιστικής Ιδεολογίας, αποστερώντας τους από τους φωτινούς χυμούς της πολιτιστικής τους αυτοτέλειας και εγκαθιστώντας δοτά πολιτικά καθεστώτα με μοναδικό έρεισμα τις ερπύστριες των σοβιετικών τάνκς. Ακόμα ήταν ορατή, όταν οδήγησε τις καχεκτικές ανατολικές οικονομίες στην αρπακτική αγκάλη των ληστρικών δυτικών τραπεζικών συνασπισμών και του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου, που ανέλαβε να τις στηρίξει με δική του χρηματοδότηση, παγιώνοντας έτσι την απόλυτη εξάρτησή τους από αυτό. Αν όμως ο υπαρκτός σοσιαλισμός έχει από δεκαετίες αποτύχει ως πολιτικό πείραμα, εύλογο να διερωτηθούμε τι τον συνετήρησε ακλόνητο ίσα με σήμερα στο βάθρο της κυριαρχίας του ως μουμιοποιημένο ιδεολογικό απολίθωμα. Αναμφισβήτητα είναι το ίδιο αίτιο, που τώρα τον υποχρεώνει στην αυτοκατάργησή του, με ή χωρίς την μεσολάβηση επαναστατικών διεργασιών, μέσα σε κλίμα τραγικής

διάψευσης των οραμάτων και των ελπίδων που τον έθρεψαν. Το αίτιο δεν είναι άλλο τι, παρά η μονοκρατορία του κυρίαρχου συστήματος της παγκόσμιας καπιταλιστικής ανάπτυξης, που θραύοντας τον μαγικό καθρέπτη της Γιάλτας, αφανίζει οριστικά το σοσιαλιστικό του είδωλο από το προσκήνιο της Ιστορίας. Ο σοσιαλισμός σήμερα αποβάλλεται ως απόρριμα από την πολιτική ζωή των λαών της Ευρώπης, αφού εκτέλεσε κατά γράμμα τον ιστορικό ρόλο, που του υπαγόρευσε ο υποβολέας του. Πρώτα λενινισμός, μετά σταλινισμός, υπαρκτός σοσιαλισμός μέχρι χθες, το πυρετικό κι αγωνιώδες ίνδαλμα της Αριστεράς άλλαξε πολλά πρόσωπα και συμπλήρωσε πάνω από 70 χρόνια ζωής πριν ξεψυχήσει. Τώρα, στο ψυχορράγημά του απέκτησε νέο όνομα: Σοσιαλισμός με ανθρώπινο πρόσωπο. Στις παραληρηματικές της παραισθήσεις η στρουθοκαμηλική και εσαεί ρυμουλκούμενη από τις εξελίξεις Αριστερά με τα μάτια βυθισμένα στην ιδεοληπτική της έρημο, δεν διακρίνει πως ο σοσιαλισμός με το ανθρώπινο πρόσωπο που τώρα επικαλείται, δεν είναι παρά το άλλο όνομα του καπιταλισμού με το καταναλωτικό πρόσωπο, που ενσκύπτει ήδη οριστικά κυρίαρχος σ΄ όλα τα μήκη και τα πλάτη της οικουμένης.

Ο πολιτικός μύθος που έθρεψε τον εθνικοσοσιαλισμό κατά τα χρόνια του χειμασμού του από το τέλος του Μεγάλου πολέμου ίσαμε σήμερα δείχνει να δικαιώνεται απόλυτα. Η καταναλωτική κατοχή της ομοιόμορφα δημοκρατικής Ευρώπης διαδέχεται την μεταπολεμική επικυριαρχία των υπερδυνάμεων πάνω στους λαούς της. Η πολιτιστική ζωτική ενέργεια των Ευρωπαίων, που τεχνηέντως το κυρίαρχο σύστημα διοχέτευσε μισόν αιώνα στον ψευδεπίγραφο πολιτικό ανταγωνισμό του σοσιαλισμού και του καπιταλισμού, εξαχνώνεται μέσα στο καμίνι του ακατάσχετου ιδιοτελούς ωφελιμισμού που ο δημοκρατικός παράδεισος ευαγγελίζεται για τους πιστούς του. Στον ασθματικό καλπασμό της ηλεκτρονικής εποχής, ανάμεσα στο Video και το marketing δεν υπάρχει χώρος και χρόνος για την ιστορία και τον πολιτισμό. Ο δημοκρατικός παράδεισος είναι πλέον εδώ.

Καθώς η δημοκρατία ανατέλλει στο πολιτικό στερέωμα των Ανατολικών Λαών, ο ενθουσιασμός των αστών της Δύσεως είναι ασυγκράτητος και συνεπώς εξοστρακίζει τον κριτικό λόγο. Όμως, ένα διεισδυτικώτερο βλέμμα στα γεγονότα, αποκαλύπτει την βαθιά υποκριτική στάση και τον αδυσώπητο κυνισμό των θιασωτών του κυρίαρχου συστήματος πουπροκειμένου να υλοποιήσουν τις στρατηγικές του επιλογές δεν διστάζουν να σφαγιάσουν τους λαούς και να καπηλευτούν τις προσδοκίες τους. Κι ακόμα περισσότερο, αποκαλύπτει τις ιταμές προσθέσεις τους να ελέγχουν και να ρυθμίζουν τις πολιτικές εξελίξεις ερήμην και εις βάρος της λαϊκής βούλησης, επενδύοντάς τες με το χρυσό περιτύλιγμα της δημοκρατίας και το άλλοθι του καταναλωτικού προτύπου ζωής. Εναργέστατα δείγματα αυτού του κυνισμού αποτελούν τα πρόσφατα γεγονότα στη Μάλτα, την Ρουμανία και τον Παναμά.

Η συνάντηση Μπούς-Γκορμπατσόφ στη νότια εσχατιά της Ευρώπης, πέρα από τις παρωχημένες διακηρύξεις για την επισφράγιση του τέλους του ψυχρού πολέμου και τις ενθουσιώδεις επευφημίες των θλιβερών κομπάρσων της δημοκρατίας, άτεγκτων τοποτηρητών του κυρίαρχου συστήματος στη Γηραιά μας Ήπειρο, αποτελεί την Νέα Γιάλτα, τήν νέα συμφωνία των υπερδυνάμεων, που κυρώνει την νομή και αναδιανομή του κόσμου κατά τις ανάγκες και τις επιταγές του παγκόσμιου καπιταλιστικού παράδεισου, που εδραιώνει τώρα την βασιλεία του. Βασική φροντίδα του

Μπούς, η εξασφάλιση της πολιτικής επιτήρησης της Δυτικής Ευρώπης. Κύριο μέλημα του Γκορμπατσόφ, η βοήθεια του Μπούς στον αγώνα για την διατήρηση της συνοχής των Σοβιετικών δημοκρατιών υπό την δεσποτεία της Μόσχας, συνοχή που οσημέραι δοκιμάζεται δεινότατα από τις εθνιστικές και αποσχιτικές τάσεις των υπό σοβιετικό ζυγό λαών. Στους λαούς της αυτοκρατορίας του,που ζητούν πατρίδα, ο Γκορμπατσόφ προσφέρει super market, coca-cola και video με την αμέριστη συμπαράσταση του Μπους, προσδοκώντας έτσι να διασφαλίσει την πολιτική του επιβίωση.

Οι εξελίξεις μετά την Μάλτα, ενέσκυψαν απίστευτα γοργές. Οι Αμερικάνοι εισβάλλουν με φαιδρό πρόσχημα στον Παναμά, για να υπενθυμίσουν στους λαούς της οικουμένης ότι παραμένουν αυτόκλητοι εγγυητές της διεθνούς "νομιμότητας" και τάξεως. Ταυτόχρονα ο Γκορμπατσόφ δίδει το σύνθημα για την ανατροπή του Τσαουσέσκου, θέτοντας υπό την σκέπη του τη λαϊκή εξέγερση στη Ρουμανία, που χωρίς σοβιετική ενθάρρυνση ήτο καταδικασμένη σε οικτρή αποτυχία. Το παράδειγμα του Τσαουσέσκου αποτελεί την αδρότερη εκδήλωση πολιτικού αμοραλισμού που έχει να επιδείξει η μεταπολεμική εποχή. Ένας στυγνός και αιμοσταγής δικτάτορας απολαμβάνει επί 25ετία σθενάρης υποστήριξης από Ανατολή και Δύση, επειδή αποτελεί παράγοντα ισορροπίας του Συστήματος, ενόσω ο λαός του στενάζει υπό συνθήκες εσωτερικής κατοχής. Επιδαψιλεύσεις τίτλων και τιμών, διεθνές κύρος και αναγνώριση συνθέτουν το πορτραίτο των Τσαουσέσκου όσα χρόνια το Σύστημα χρησιμοποιεί τις υπηρεσίες του. Σοβιετικά και Γαλλικά κεφάλαια εκβιομηχανίζουν την Ρουμανία, η οποία παράλληλα γίνεται το διαμετακομιστικό κέντρο των Ρωσο-Εβραίων προς το Ισραήλ. Στα όμματα του κόσμου ο Τσαουσέσκου ανθίσταται στη Σοβιετική κυριαρχία ενθουσιάζοντας την ψυχροπολεμική Αμερική που του χαρίζει αμέριστη την συμπαράστασή της. Στην πολιτική σκακιέρα του Παγκόσμιου συστήματος, το πιόνι ακολουθεί με ευλαβική προσήλωση τις εντολές και έτσι όλοι κωφεύουν στο δράμα του εξαθλιωμένου και αιμάσσοντος Ρουμανικού Λαού. Έως ότου η νέα συμφωνία επικυρώνεται στη Μάλτα. Το σύστημα δεν χρειάζεται πια τον πιστό του υπηρέτη. Τότε, αιφνίδια η Ρουμανία ανακαλύπτει την δημοκρατία και η ανά τον κόσμο αναγνωρισμένη πολιτική μεγαλοφυΐα, ο επίτιμος διδάκτωρ και ακαδημαϊκός που επί έτη ελάμπρυνε το πάνθεο της παγκόσμιας σκηνής ενσαρκώνοντας τα σοσιαλιστικά ιδεώδη, αποκαλύπτεται εν μια νυκτί βδελυρός τύραννος και προσονομάζεται από τους χθεσινούς, υμνητές του "δράκουλας των καρπαθίων". Κατόπιν, επιτρέπεται στον Ρουμανικό Λαό να κερδίσει την ελευθερία του μέσα σ΄ ένα λουτρό αίματος. Τώρα το μέλλον του προετοιμάζεται λαμπρό στα επιχειρηματικά συμβούλια των πολυεθνικών, τα χρηματιστηριακά σαλόνια των Εβραίων της Γουώλ Στρήτ και τα πλατώ των τηλεοπτικών υπερπαραγωγών. Ο Δημοκρατικός παράδεισος ανατέλλει στη Ρουμανία.

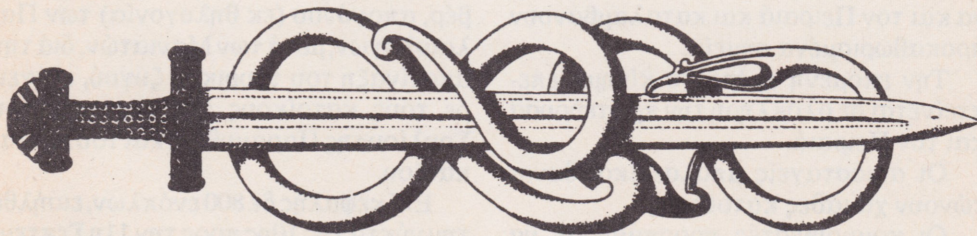
Από το εξαίσιο αυτό συμπόσιο δημοκρατικής ευτυχίας, που στο λυκαυγές του 1990 συνέχει έως παραληρήματος όλους τους Ευρωπαϊκούς λαούς, απέχει η μικρή Αλβανία. Εκεί το σταλινικό απολίθωμα ανασχέει τις εξελίξεις, που όμως δεν θα βραδύνουν να εκδηλωθούν. Μοχλός τους, το στυγνά καταπιεσμένο Ελληνικό στοιχείο της Βορείου Ηπείρου, του οποίου τον διάπυρο πατριωτισμό κατασιγάζει αντί να υποδαυλίζει και να αναζωπυρώνει το "Εθνικό κέντρο", με την μειοδοτική πολιτική των δημοκρατικών μας κυβερνήσεων.

Η εδραίωση της Δημοκρατίας ως πολιτικού προσωπείου του κυρίαρχου συ-

στήματος της παγκόσμιας καπιταλιστικής ανάπτυξης, θα αποτελέσει το φωτεινό ιδανικό των απανταχού αστών της Γηραιάς Ηπείρου και το πρώτιστο μέλημα των πολιτικών σχηματισμών που τους εκπροσωπούν, κατά την διάρκεια της τελευταίας δεκαετίας του αιώνα μας. Οι πολιτικοί αυτοί σχηματισμοί είτε "φιλελεύθερης-συντηρητικής" είτε "σοσιαλιστικής-προοδευτικής" απόκλισης δεν θα είναι παρά διαχειριστές και κλειδοκράτορες του καπιταλιστικού παράδεισου, που τα θέλγητρά του έγιναν λόγος ζωής του εφήμερου και ιδιοτελούς ανθρώπου, του κατακλύζοντος ασφυκτικά τις κοινωνίες μας. "Αριστερή" ή "Δεξιά" θα είναι η διαχείριση της εξουσίας, ανάλογα με το βαθμό, που οι αντίστοιχοι διεκδικητές της, θα διαπερνούν με τις υποσχέσεις "περί άρτου και θεάματος" και την κολακεία των χαμαιρπεστέρων ενστίκτων, την παχυδερμική ανία του αποχαυνωμένου δημοκρατικού κοπαδιού. Σε τελευταία ανάλυση, η υπόθεση της εξουσίας θα χειραγωγείται από δημοκόπους νέου τύπου, τις εταιρείες πολιτικού marketing, που με τις διαφημιστικές εκστρατείες στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, θα αναλαμβάνουν την πρωθυπουργοποίηση του πλειοδοτούντος σε οικονομικές και λοιπές παροχές πελάτη τους. Τα κόμματα και οι εκλογές θα αποτελούν το απατηλό άλλοθι της δημοκρατίας, που καλλιεργεί την ψευδαίσθηση της συμμετοχής και της "κυριαρχίας" στις μάζες για να εκτονώνει το λαϊκό αίσθημα. Αυτή η στεγνή κοινωνία της τεχνοκρατικά ελεγχόμενης πληροφόρησης από την οποία έχει εξοστρακιστεί η αγωνιστικά βιούμενη γνώση, αυτή η κοινωνία της ιστορικής ανίας και της πολιτιστικής άγνοιας, είναι ο δημοκρατικός παράδεισος της δεκαετίας που ανέτειλε, είναι ο τόπος της βασιλείας του αστού-μαζάνθρωπου, που σηματοδοτεί το τέλος ενός ιστορικού κύκλου.

Στο τέλος της χιλιετηρίδας, η δημοκρατικά ισοπεδωμένη Ευρώπη της φιλετικής πανσπερμίας, η Γη που έθρεψε τον Μύθο του Ανθρώπου, λυτρωμένη από την ιστορία και τον μύθο της, ελεύθερη από τα φλογερά οράματα των ιπποτών που αιώνες γαλουχούσε στους κόλπους της, με, επιτέλους, ευνουχισμένη την δημιουργική βούληση των Λαών της, θα γίνει ο ειρηνικός τόπος της βοσκής μυριάδων ευτυχισμένων καταναλωτών, ελεύθερων, εφήμερων και ίσων. Μετά από 3.000 χρόνια Μύθου και Ιστορίας, η Ευρώπη θα ξανακερδίσει την μοίρα του λωτού, θα γίνει πάλι η απέραντη χώρα των λωτοφάγων.

Γ.Φ. ΠΕΡΔΙΚΑΡΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΜΝΗΜΕΣ

Επιμέλεια: **ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΠΑΣ**

3.12.1940
Ο Ελληνικός Στρατός καταλαμβάνει το Αργυρόκαστρον.

3.12.1944 Έκρηξη του κουμμουνιστικού κινήματος γνωστό και ως "Δεκεμβριανά".

Το Ε.Α.Μ. (δηλαδή το ΚΚΕ) πραγματοποιεί, παρά την κυβερνητική απαγόρευση, το πρωϊ εκείνης της μέρας συλλαλητήριο στην Πλατεία Συντάγματος.

Τούτο κατέληξε σε σύρραξη με τις δυνάμεις της Αστυνομίας κατά την οποία φονεύονται και τραυματίζονται πολλοί αστυφύλακες και διαδηλωτές.

Ένοπλοι κουμμουνιστές επιτίθενται κατά της Σχολής Ναυτικών Δοκίμων στον Πειραιά καταλαμβάνουν το Ηλεκτρικό Εργοστάσιο Κερατσινίου. Επίσης καταλαμβάνουν αστυνομικά τμήματα. Την νύκτα δυνάμεις του ΕΛΑΣ από τα περίχωρα εισέρχονται στην Αθήνα και τον Πειραιά και καταλαμβάνουν προκαθωρισμένα σημεία.

Την επόμενη ημέρα το κίνημα επεκτείνεται σε ολόκληρη την πρωτεύουσα και τον Πειραιά.

Οι αιμοσταγείς μπολσεβίκοι θανατώνουν χιλιάδες κατοίκους.

Οι κομμουνιστές προσπάθησαν να καταλάβουν την εξουσία μέσω ενός αιματηρού και φρικώδους κινήματος.

Ένας από τους μοναδικούς φάρους της αντικομμουνιστικής αντιστάσεως ήταν το ένδοξο Σύνταγμα Χωροφυλακής Μακρυγιάννη, όπου 480 γενναίοι χωροφύλακες υπό τον Συνταγματάρχη Σαμουήλ και 14 αξιωματικοί του πυροβολικού υπό τον Συνταγματάρχη Κωστόπουλο, αντιμετώπισαν 5000 Μπολσεβίκους.

Στις 15 Δεκεμβρίου μετά από ηρωϊκή αντίσταση 10 ολοκλήρων ημερών και παρά τις απώλειες το Σύνταγμα αναλαμβάνει επιθετική πρωτοβουλία και με ηρωϊκή εξόρμηση εκκαθαρίζει το κέντρο των Αθηνών από το κομμουνιστικό μίασμα.

4.12.1611. Οι αμοσταγείς Τουρκομογγόλοι γδέρνουν ζωντανό και μετά σουβλίζουν τον Επίσκοπο Τρίκκης Διονύσιο, τον επικαλούμενο Σκυλόσοφο.

Ο φλογερός πατριώτης και Χριστιανός Διονύσιος ενθουσιασμένος από την συννενόηση του Γάλλου δούκα του Νεβέρ, απογόνου (εκ θηλυγονία) των Παλαιολόγων, μετά των Μανιατών, διά την αποτίναξη του τουρικού ζυγού, εξήγειρε τους κατοίκους της περιοχής του Σουλίου της Παραμυθιάς και του Μαλακασίου.

Επί κεφαλής δε 800 ενόπλων, εισήλθε την νύκτα της 10ης προς την 11η Σεπτεμβρίου στα Γιάννενα όπου έκαψε την οικία του Τούρκου διοικητή Οσμάν Πασ-

σά και έσφαξε πολλές εκατοντάδες Τούρκων.

Οι Τούρκοι όμως αφού συνήλθαν από την πρώτη σύγχυση διεσκόρπισαν τους ενόπλους Έλληνες επαναστάτες και συνέλαβαν τον Διονύσιο τον οποίο υπέβαλαν ως γνήσιοι βάρβαροι στον τόσο μαρτυρικό θάνατο.

4.12.1940. Μετά από σκληρό αγώνα ο Ελληνικός Στρα τός καταλαμβάνει την Πρεμετή.Μετά από δύο μέρες συνεχίζοντας την προέλαση στα εδάφη της Βορείου Ηπείρου εισέρχεται στους Αγιους Σαράντα.

6.12.1920. Μετά από το δημοψήφισμα της 20 11 1920 ο Βασιλεύς Κωνσταντίνος επανέρχεται στον θρόνο του.

11.12.1820. Κατόπιν συνθήκης με τον Αλή Πασσά των Ιωαννίνων, οι Σουλιώτες επανέρχονται στην πατρίδα τους και μετέχουν από κοινού στον πόλεμο εναντίον των Τούρκων.

15.12.1025. Πεθαίνει ο Μεγάλος Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου Βασίλειος ο Βουλγαροκτόνος, σε ηλικία 70 ετών.

21.12.1828. Ο Εθνικός Κυβερνήτης Καποδίστριας δημιουργεί το πρώτο σχολείο του τακτικού Στρατού την Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων.

Το ψήφισμα δημοσιεύεται στο 97ο φύλλο της Γενικής Εφημερίδος της Ελλάδος.

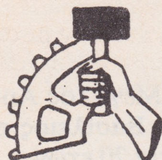
22.12.1940. Ο Ελληνικός Στρατός κυριεύει κατόπιν σφοδρού αγώνος την Χειμάρα.

25.12.1822. Οι Τούρκοι επιχειρούν ορμητική έφοδο κατά του Μεσολογγίου.

Οι Τούρκοι ενόμισαν ότι θα εύρισκαν τα τείχη ανυπεράσπιστα λόγω της μεγάλης Χριστιανικής γιορτής. Αλλά οι γενναίοι Έλληνες τους περίμεναν και τους υποδέχθησαν με ένα χαλάζι σφαιρών.

Μεταξὺ τῶν σφαγιασθέντων καὶ ἡ μεγάλη ἠθοποιὸς Ἑλένη Παπαδάκη.

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Η ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ.

Οι αντιδράσεις της Αριστεράς, κυρίως της κομμουνιστικής, στην χώρα μας, σχετικά με τις εξελίξεις και τις ανακατατάξεις στις χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού, υπήρξαν σπασμωδικές και ξεπέρασαν επικίνδυνα τα όρια του γελοίου.

Οι ηγέτες τους, που μέχρι πρότινος υμνολογούσαν τις ανατολικές χώρες σαν πρότυπα, και τους αρχηγούς τους σαν ήρωες και λαικούς ηγέτες, έγιναν ξαφνικά κατήγοροι και τιμητές. Οι λαϊκοί ηγέτες απεδείχθησαν δολοφόνοι, κλέφτες και στυγνοί καταπιεστές των λαών τους. Οι χώρες τους ήταν απέραντα στρατόπεδα, η υποτιθέμενη λαϊκή κυριαρχία ήταν ανύπαρκτη, την εξουσία λυμαίνετο μία απολιθωμένη ομάδα διεφθαρμένων γερόντων, ο λαός εστερείτο των βασικών ειδών διατροφής. Τίποτα δεν ήταν αλήθεια από τα παχιά λογια και τις μεγαλόστομες διακηρύξεις που χρόνια αποκοίμιζαν τους αφελείς οπαδούς τους οι ηγεσίες των εγχώριων κουμμουνιστικών κομμάτων (και των ξένων επίσης) που βέβαια ήξεραν όλη την αλήθεια για την κατάσταση που επικρατούσε. Αλλά αυτοί ήταν (και είναι) τόσο πορωμμένοι προδότες και ξενοκίνητοι, τόσο απολιθωμένοι και οπισθοδρομικοί (αυτοί οι "προοδευτικοί") που μέχρι την τελευταία στιγμή υμνολογούσαν την στερεότητα των γκρεμιζομένων πύργων του "σοσιαλισμού". Ούτε και το πλεόν σταλινικό και πρωτόγονο καθεστώς της Αλβανίας αρνήθηκαν να καταδικάσουν, ούτε για τους Βορειοηπειρώτες να διαμαρτυρηθούν, διότι το θεώρησαν σαν "επέμβαση" στα εσωτερικά άλλης χώρας!

Βεβαίως μόλις γίνει και εκεί κάποια αλλαγή θα την αναγνωρίσουν, θα την θεμελιώσουν θεωρητικά σαν αναγκαία και προβλεπόμενη από την ιδεολογία τους, θα κάνουν την αυτοκριτική τους και θα βρεθούν πάλι να μάχονται με το μέρος του λαού, ξεχνώντας ότι τόσα χρόνια ήταν με το μέρος των καταπιεστών του. Και δεν μιλάμε μόνο για τους ηγέτες του ΚΚΕ με τις κομματικές ταυτότητες της ΕΣΣΔ ή τους "ανανεωτές" που χρηματοδοτούντο από το καθεστώς του Τσαουσέσκου. Οι κυριώτεροι ένοχοι είναι η πνευματική τους πρωτοπορία, οι συγγραφείς, οι ποιητές, οι θεωρητικοί της αριστεράς κουλτούρας που τόσα χρόνια είναι το κατεστημμένο της πνευματικής ζωής του τόπου αλλά και της Ευρώπης. Και ας μην νομίσει κανείς ότι θα αλλάξουν τροπάριο: Δεν μπορούν διότι είναι επαγγελματίες έμποροι του πνεύματος και των ελπίδων του λαού, καπηλευτές των οραμάτων του και των πόθων του. Και μόνο ο κομμουνισμός (αν και ο όρος άρχισε να μην είναι πια λαοφιλής, αλλά κάποιον άλλον θα βρουν) προσφέρει μία κάλυψη πνευματικότητας αφού η άλλη όψη του νομίσματος, ο καπιταλισμός, δεν προσφέρει ούτε καν αυτή. Θα μιλούν πάλι για δικαιώματα, ελευθερίες, εθνική ανεξαρτησία, επανάσταση με τον ίδιο υποκριτικό τρόπο που μίλαγαν και πριν, απογυμνώνοντας τις λέξεις από τα αληθινά νοήματά τους.

Γιατί τώρα, όπως σίγουρα το γνωρίζουν τουλάχιστον οι ηγέτες τους, αφού έπεσαν και τα τελευταία διαφορετικά εξωτερικά χαραχτηριστικά που τους διέκριναν από τους άλλους, τους "αντίθετους", ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ "ΔΙΚΑΙΟΣ ΣΚΟΠΟΣ"

"Δίκαιος σκοπός" ονομάστηκε η ει-

σβολή των Αμερικανικών δυνάμεων στον Παναμά για την ανατροπή του δικτάτορα Νοριέγκα, πρώην έμμισθου πράκτορα της CIA, που τόλμησε να αντιταχθεί στην θέληση των πρώην αφεντικών του. Ο Παναμάς είναι μια χώρα που δημιουργήθηκε από τις ΗΠΑ, στις αρχές του αιώνα μας, για έναν και μόνο σκοπό, τον ελέγχο της διώρυγας. Και επειδή η συμφωνία λήγει σύντομα οι ΗΠΑ θέλησαν να την ανανεώσουν με αυτόν τον σίγουρο τρόπο. Ετσι θυμήθηκαν ότι στον Παναμά υπάρχει στρατιωτική δικτατορία, ότι ο Νοριέγκα συμπλήρωνε το εισόδημά του με εμπόριο ναρκωτικών και όπως οι παλιοί καλοί κάου μπόους έσπευσαν να τιμωρήσουν τους κακούς ώστε να θριαμβεύσει η αλήθεια και η δικαιοσύνη.

Έτσι η εισβολή σε μία ξένη χώρα ονομάστηκε απελευθέρωση και ο πρώην πράκτορας οδηγήθηκε σιδηροδέσμιος στο Μαϊάμι για να δικαστεί ως έμπορος ναρκωτικών. Έτσι θεσμοθετείται πια το δικαίωμα των ΗΠΑ να καταδιώκουν και να συλλαμβάνουν οποιοδήποτε άτομο βλάπτει τα συμφέροντά τους, σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου και να βρίσκεται.

Και η χώρα αυτή έχει συμφέροντα σε όλο τον κόσμο. Ας προσέχουν λοιπόν οι πολιτικοί μας διότι πλέον δεν είναι απίθανο, αν είναι ανυπάκουοι, να βαπτισθούν έμποροι ναρκωτικών, κλέφτες ή τρομοκράτες και να βρεθούν σιδηροδέσμιοι στις ΗΠΑ με την γνωστή πινακίδα του καταδίκου μπροστά τους, περιμένοντας να δικασθούν από τους δίκαιους και αμόλυντους Αμερικανούς δικαστές.

ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΑΝΑΤΑΡΑΧΗ ΣΤΗ ΘΡΑΚΗ

Σχέδιο, με το οποίο επιδιώκεται η παραπέρα αναταραχή και η αύξηση της επιρροής της Τουρκικής μειονότητας στην Θράκη, προωθείται από την Τουρκία με στόχο τις δημοτικές εκλογές του 1990. Το σχέδιο αυτό έχει στόχο την εκλογή ενός ακόμη βουλευτή, την ανάδειξη Τούρκων δημάρχων στην δημαρχία Κομοτηνής και Σαπών, και την μετακίνηση ορεινών πληθυσμών σε πόλεις ώστε να αυξηθεί ο μειονοτικός πληθυσμός.

Έτσι από τώρα παίρνονται μέτρα ώστε να έρθουν έγκαιρα να ψηφίσουν οι Τούρκοι της Θράκης που ζουν στην Δ. Γερμανία και Τουρκία, ενώ προτρέπονται οι κάτοικοι των ορεινών χωριών να κατέβουν στις πόλεις. Άλλο ένα στοιχείο είναι επίσης ότι το 70% των Τούρκων της Ροδόπης έχουν επαναληπτικά κυνηγετικά όπλα, καταλληλα για οδομαχίες, τις άδειες των οποίων προμηθεύθηκαν στις δύο τελευταίες προεκλογικές περιόδους!

Τις συγκλονιστικές αυτές αποκαλύψεις έκανε η εφημερίδα της Κομοτηνής "Χρόνος", η οποία κατόπιν διώχθηκε με αυτεπάγγελτη μήνυση του εισαγγελέα. Στην δίκη της όμως παρουσίασε στοιχεία που αποδείκνυαν την αλήθεια των δημοσιευμάτων της και αθωώθηκε παμψηφεί. Μερικές εφημερίδες αναδημοσίευσαν τις αποκαλύψεις και το θέμα έκλεισε εκεί. Ούτε ερωτήσεις στην Βουλή, ούτε ανακοίνωση ότι κάποια μέτρα λαμβάνονται. Καμμία ανησυχία από τους καρεκλοκένταυρους της εξουσίας και των κομμάτων. Αντιθέτως η Τουρκία προχωρεί γρήγορα και αποφασιστικά στα σχέδιά της. Τρεις Τούρκοι βουλευτές και εκατοντάδες ομόφυλοι τους παραβρέθηκαν στην δίκη του Σαδίκ που έγινε στις 29 Νοεμβρίου για διασπορά ψευδών ειδήσεων ενώ ο Μουφτής Ξάνθης έβγαλε ανακοίνωση ότι στο πρόσωπο του Σαδίκ δικάζεται όλη η μειονότητα.

Ακόμη, ένας νέος αναμεταδότης της τουρικικής τηλεόρασης εγκαταστάθηκε στην πόλη Ιψάλα, κοντά στα σύνορά μας στην κάποτε Ελληνική Ανατολική Θράκη, με στόχο βέβαια την προπαγάνδα και την καθοδήγηση της μειονότητας.

Υπενθυμίζουμε ότι στις δύο τελευταίες εκλογές η τουρκική τηλεόραση, προέβαλε συστηματικά τους μειονοτικούς υποψήφιους, παρεμβαίνοντας στις εσωτερικές μας υποθέσεις.

Η μόνη ουσιαστική αντίδραση των

ελληνικών κυβερνήσεων σε όλες αυτές τις προηγήσεις είναι το σχέδιο εγκατάστασης των Ποντίων προσφύγων της ΕΣΣΔ στην Θράκη, που λαμβάνοντας υπόψη την γραφειοκρατία και την δυσκινησία της κρατικής μηχανής αμφιβάλλουμε πολύ αν θα ευοδώσει. Αυτό που είναι όμως πιο λυπηρό και επικίνδυνο είναι η έλλειψη ευαισθησίας και ανησυχίας για τα εθνικά θέματα από τον εφησυχασμένο λαό μας. Και ενώ στην κομμουνιστική Βουλγαρία που πρόσφατα εξεδίωξε με διαφόρους τρόπους χιλιάδες Τούρκους που δημιουργούσαν προβλήματα, έγινε μεγάλη διαδήλωση διαμαρτυρίας κατά της νέας κυβέρνησης ώστε να λάβει πιο σκληρά μέτρα εναντίον τους (και με βασικό σύνθημα "Η Βουλγαρία δεν είναι Κύπρος").

Οι Έλληνες ανησυχούν μόνο για τις αυξήσεις, τις εκλογές και για το αν θα πάρουν την ΑΤΑ. Μόνη φωτεινή εξαίρεση ήταν η διαδήλωση για τους Έλληνες της Β. Ηπείρου, που όμως ανακινήθηκε από ανθρώπους που χρόνια αδιαφορούσαν για να χρησιμοποιηθεί μόνο ως μοχλός κατά του σταλινικού καθεστώτος της Αλβανίας και για να προωθηθούν νέοι δελφίνοι στον χώρο της Ν. Δημοκρατίας.

"ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΜΕ, ΠΕΡΑΣΑΜΕ ΚΙΟΛΑΣ".

Πρόσφατα απωλέσαμε την "πασιονάρια", άστρο λαμπρό του Ισπανικού μπολσεβικισμού, από τον καιρό του εμφυλίου. Μέσα στα σπαρακτικά τους αναφυλλητά για τον χαμό της, οι δημοκράτες όλου του κόσμου, έσπευσαν να μας υπενθυμίσουν μια φράση της που θεωρήθηκε ιστορική. Το σύνθημα "Νο passera", "δεν θα περάσετε", που απευθυνόμενο στους αντιπάλους της Ισπανούς φασίστες, έγινε σύμβολο του αγώνα των "δημοκρατών όλου του κόσμου ενάντια στο φασισμό". Την ιστορική αξία αυτού του συνθήματος μαρτυρούν τα ίδια τα γεγονότα. Οι Ισπανοί φασίστες απάντησα: "Θα περάσουμε, περάσαμε κιόλας", όπως αναφέρει ο Καζαντζάκης στην περίφημη εξιστόρηση του οδοιπορικού του στην Ισπανία. Και πράγματι σε τρία χρόνια έστειλαν τον μπολσεβικισμό από κεί που ήρθε, μαζί του και την "πασονάρια".

"ΤΣΑΟΥΣΕΣΚΟΥ – ΦΑΡΑΚΟΣ ΒΙΟΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ"

Κάγχασε το πανελλήνιο από τι βροντερές δηλώσεις του Φαράκου κατά του αιμοσταγή μπολσεβίκου δικτάτορα ΤΣΑΟΥΣΕΣΚΟΥ.Ο ημέτερος μπολσεβίκος ηγέτης επί σειρά ετών πειθήνιος χειροκροτητής των όπου γής εισβολών των σοβιετικών τανκς, υποστάς εν μιά νυκτί οβιδιακή μεταμόρφωση γκορμπατσοφικού τύπου, έγινε διαπρύσιος υποστηρικτής του αγώνα του καθημαγμένου Ρουμανικού λαού για εθνική και κοινωνική απελευθέρωση. Οποία υποκρισία αλλά και τραγωδία των Ελλαδιτών μπολσεβίκων που 70 χρόνια τώρα ρυμουλκούνται από τις πολιτικές εξελίξεις που λαμβάνουν χώρα στην μεγάλη σοσιαλιστική πατρίδα την Σοβιετική Ένωση, τις οποίες και σπεύδουν να υιοθετήσουν με δουλική υποτέλεια. Σταλινικώτεροι του Στάλιν και των επιγόντων του μέχρι χθες, αποκαλύπτονται αιφνιδίως ένθερμοι θιασώτες της περεστρόϊκα σε μια απελπισμένη προσπάθεια πολιτικής επιβίωσης της ώρας της αποκαθήλωσης του σοσιαλισμού.

Υποχείριοι ακόμη και σήμερα των πολιτικών επιλογών της σοβιετικής πατρωνείας οι μπολσεβίκοι της πατρίδας μας τρέχουν ασθμαίνοντες για μια ακόμη φορά να προλάβουν τις εξελίξεις. Έτσι υπερθεματίζουν σε αναθέματα κατά του εγκληματια Τσαουσέσκου, αυτοί που διέπραξαν και υπέθαλψαν τα πλέον στυγερά εγκλήματα. Ο Φαράκος, οργίλος στηλιτευτής του δολοφόνου Τσαουσέσκου. Η υποκρισία και η τραγωδία μιας εγκληματικής πολιτικής ιδεολογίας σε παροξυσμό...

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Είναι βέβαιο ότι η προσοχή όλων όσων αγωνιούν για το μέλλον της Ευρώπης στρέφεται τους τελευταίους μήνες στην καρδιά της ηπείρου μας, στη Γερμανία. Το γκρέμισμα του τείχους του Βερολίνου, οι γιγαντιαίες διαδηλώσεις που σχεδόν καθημερινά λαμβάνουν χώρα με κύριο αίτημα την επανένωση της χώρας, το τεράστιο πλήθος που συνέρρευσε τα Χριστούγεννα στην πύλη του Βραδεμβούργου, του συμβόλου του Ράϊχ, πείθουν τους Ευρωπαίους πως η επανένωση είναι ζήτημα χρόνου. Φαίνεται πως και οι εχθροί της Ευρώπης δεν συζητούν πλέον για το αν θα γίνει η επανένωση, αλλά τι μορφή θα πάρει αυτή ώστε να μην υπάρξουν τελείως ανεξέλεγκτες (από αυτούς) καταστάσεις. Όμως δυστυχώς γι' αυτούς τώρα στη Γερμανία, και ιδιαίτερα μάλιστα στην Ανατολική, οι πατριωτικές δυνάμεις έχουν βαρύνοντα λόγο.

Αν τα συμβαίνοντα στην Γερμανία είναι οπωσδήποτε ελπιδοφόρα, παρά τις επιφυλάξεις που μπορεί να έχει κάποιος για την ικανότητα του κινήματος της επανενώσεως να εξελιχθεί σε γνήσια λαϊκή πατριωτική δύναμη και να μην ποδηγετηθεί από τους Δυτικούς ή από τον Γκορμπατσώφ, τα γεγονότα στην πρώην Νοτιοδυτική Αφρική και τώρα πια Ναμίμπια δεν προοιωνίζουν τίποτα καλό για τους Λευκούς που έμειναν εκεί η για τους ομαίμους τους της Ν. Αφρικής. Η αποχώρηση των Νοτιοαφρικανικών στρατευμάτων και η συνεπαγόμενη άνευ όρων παράδοση της ζωής και της περιουσίας των εκεί Λευκών στις ορδές της SWAPO είναι ακόμη μια πράξη προδοσίας προς τη φυλή του, του πρωθυπουργού της Ν. Αφρικής, Ντε Κλερκ που, όπως φαίνεται είναι ο άνθρωπος που θα παραδώσει την εξουσία και την ίδια του τη χώρα στους νέγρους υπακούωντας έτσι μέχρι τέλους στις εντολές του μεγάλου κεφαλαίου (σε μεγάλο βαθμό εβραϊκού) που δεν ενδιαφέρεται για λαούς και πατρίδες, αλλά μόνο για την απρόσκοπτη τροφοδότηση της κτηνώδους παγκόσμιας καταναλωτικής μηχανής. Ευτυχώς όμως, η αντίσταση των Λευκών στη Ν. Αφρική αλλά και στην ίδια την Ναμίμπια δεν είναι καθόλου αμελητέα...

ΒΡΕΤΑΝΙΑ

*Στις 23 Οκτωβρίου έγινε στο Λονδίνο, σε κεντρικό ξενοδοχείο, σύσκεψη της διακοινοβουλευτικής επιτροπής για τα "εγκλήματα πολέμου". Ο πρόεδρός της, σερ (SIC) THOMAS HATHERINGTON, παλαιός ανώτατος δικαστής, έκανε ευμενώς δεκτό το αίτημα εβραϊκών κύκλων για την διεξαγωγή προανακρίσεως για την περίπτωση 124 "πρώην Ναζί, υπόπτων για εγκλήματα πολέμου", που κατοικούν εδώ και πολλά χρόνια στη Βρετανία. Εναντίον των νέων αυτών διωγμών 80χρονων και 90χρονων το μόνο "έγκλημα" των οποίων είναι ότι πριν πολλά χρόνια πίστεψαν σε μια διαφορετική από την εβραϊκή τάξη πραγμάτων, διαμαρτυρήθηκαν οι συναγωνιστές μας του B.N.P. (Βρετανικού Εθνικού Κόμματος). Έξω από το ξενοδοχείο, την ώρα που συνεδρίαζε η επιτροπή, μέλη και στελέχη του B.N.P. μοίραζαν φυλλάδια και πουλούσαν την αναθεωρητική

εφημερίδα "HOLOGAUST NEWS", μια έκδοση η οποία εδώ και αρκετά χρόνια είναι αφοσιωμένη στο ξεσκέπασμα των εβραϊκών ψεμμάτων. Πολύς κόσμος μαζεύτηκε, μεταξύ των οποίων διάφοροι δημοσιογράφοι. Τότε το στέλεχος του B.N.P. RICHARD EDMONDS έκανε μια σύντομη ομιλία κατά την οποία εδήλωσε: "Δεν υπήρξαν ποτέ θάλαμοι αερίων ούτε 6 εκατομμύρια νεκροί εβραίοι! Δεν υπάρχει η παραμικρή απόδειξη για τον θάνατο από δηλητηριώδες αέριο οποιουδήποτε εβραίου!". Η κατάσταση οξύνθηκε όταν κατέφθασε ο ραββίνος HUGO GRYN, της συναγωγής του Δ. Λονδίνου, ο ίδιος παλαιός τρόφιμος του AUSCHWITZ. Στα αναθεωρητικά επιχειρήματα το μόνο που βρήκε να απαντήσει ήταν: "Είστε βρωμεροί Ναζί και θα μ΄ είχατε πιθανώς σκοτώσει αν ήσασταν εκεί!". Για να δώσει τέρμα στη συζήτηση που δεν γύρναγε προς όφελός του, πρόσθεσε: "Δεν θα χάσω την ψυχραιμία μου μ΄ αυτούς, είναι νέοι".

*Το τελευταίο ετήσιο συνέδριο του B.N.P. έγινε με μεγάλη επιτυχία στις 14 Οκτωβρίου. Περισσότεροι από 300 σύνεδροι ήταν παρόντες. ΄Αριστα διοργανωμένο από τον MARK WILSON, του τμήματος του B.N.P. του EPPING FOREST, το συνέδριο άρχισε με μια έκθεση των δραστηριοτήτων των διαφόρων ομάδων του B.N.P. της Κεντρικής Αγγλίας, της Ουαλλίας και της Σκωτίας (όπου το B.N.P. τελευταία προχωρά με μεγάλα βήματα με τη δημιουργία τριών νέων τμημάτων στο Εδιμβούργο, στο DUNDEE και στο INVERNESS) από τους τρείς αντίστοιχους υπευθύνους JOHN PEACOCK, TONY MORGAN, GUS MCLEOD. 'Επειτα ο DAVID BRUCE, υπεύθυνος οργανώσεως για ολόκληρη την επικράτεια, έκανε έναν απολογισμό της αξιοσημείωτης προόδου του B.N.P. στη διάρκεια ολόκληρου του χρόνου. Ο HARRY MULLIN έκανε μια λαμπρή ομιλία όπου εξηγούσε τους λόγους για τους οποίους αυτός, ένας παλιός κομμουνιστής, προσεχώρησε στις τάξεις των εθνικιστών. Ήρθε έπειτα η σειρά του RICHARD EDMONDS, υπευθύνου της περιοχής Λονδίνου, να δώσει αναφορά για τη δράση του B.N.P. στους δρόμους και τη διάθεση του υλικού προπαγάνδας. Το συνέδριο έκλεισε με μια εμπνευσμένη ομιλία του αρχηγού του B.N.P. JOHN TYNDALL.

ΓΑΛΛΙΑ

Ο Σεπτέμβριος που πέρασε θα μείνει αναμφίβολα χαραγμένος στις μνήμες των Γάλλων πατριωτών εξαιτίας της επιθέσεως του συστήματος εναντίον του πιό δυναμικού και ελπιδοφόρου τμήματός του. Με τις κατηγορίες κατά του CLAUDE CORNILLEAU, προέδρου του P.N.F.E., του FRANCIS ALLOUCHERY, γενικού γραμματέα του και του SERGELECANU, υπευθύνου ασφαλείας του κινήματος και γραμματέα του εθνικιστικού συνδικατου των αστυνομικών F.N.I.P., και την προφυλάκισή τους, βάζει σε κίνδυνο οποιαδήποτε πατριωτική προσπάθεια, έστω και αν είναι 100% νόμιμη όπως το P.N.F.E. Θα αποφασίσει το υπουργικό συμβούλιο τη διάλυση του P.N.F.E. και κάθε άλλου πατριωτικού κινήματος; Αναμφίβολα το σύστημα θα προτιμούσε να διατηρήσει την εικόνα μιας ψεύτικης ελευθερίας εκφράσεως (η οποία είναι μόνο για τους καταστροφείς της κάθε πατρίδας και όχι για τους υπερασπιστές της) ελπίζοντας ότι η απουσία τριών βασικών στελεχών θα οδηγήσει το κίνημα σε διάλυση. Εδώ όμως κάνει λάθος. Οι κατηγορίες κατά των CORNILLEAU, ALLOUCHERY και LECANU είναι νομικά και ουσιαστικά αβάσιμες: "Παρακίνηση σε διάπραξη εγκληματικών ενεργειών". Οι εγκληματικές ενέργειες στις οποίες αναφέρεται το κατηγορητήριο είναι επιθέσεις εναντίον κατοικιών εγχρώμων στη Ν. Γαλλία για τις οποίες είχαν συλληφθεί μέλη του P.N.F.E. Μετά από έξι μήνες αυστηρής καθείρξεως και πιέσεων ο σερβιτόρος GOUGES "επείσθη" να "ομολογήσει" κατά τέτοιο μάλιστα τρόπο που επέτρεπε στις αρχές να καρατομήσουν το πιο άξιο πατριωτικό κίνημα.

Το P.N.F.E. ήταν σε άνοδο, είχε προμηθευτεί τα μέσα για να εκδίδει ένα κα-

λαίσθητο περιοδικό. Οι αυτόνομες τοπικές ομάδες του σε διάφορες πόλεις της Γαλλίας αναπτυσσόντουσαν διαρκώς. Κάθε μια απ΄ αυτές τις ομάδες εξέδιδε ένα μικρό δελτίο συγκεντρώνοντας τους πατριώτες της περιοχής της. Το P.N.F.E. δεν ήταν μια ομαδούλα, αλλά μια κεντρομόλος δύναμη συνενώσεως. Αυτό θα είναι και στο μέλλον, εάν κατορθώσει να σταθεί όρθιο απέναντι στην κρατική καταστολή αλλά και στην ένοχη σιωπή του Εθνικού Μετώπου του οποίου η επονείδιστη στάση στην υπόθεση αυτή αποτελεί στίγμα από το οποίο δύσκολα θα απαλλαγεί. Τίπτα δεν αποδεικνύει ότι το P.N.F.E. σχεδίαζε βίαιες ενέργειες. Τα μικρά χρηματικά ποσά που στάθηκε δυνατόν να συγκεντρωθούν δεν επενδύθηκαν στην καθαυτό πολιτική δράση, αλλά στον τύπο, απόδειξη της προτεραιότητας που έδινε το κίνημα στην διάδοση των ιδεών. Άλλωστε αν είχαν δοθεί εντολές για βίαια δράση θα είχαν σημειωθεί ενέργειες σ΄ ολόκληρη τη χώρα και όχι μόνο στο Νότο.

Για να επιτύχει να πάρει άδεια να επισκεφθεί την ογδοντάχρονη μητέρα του ο CLAUDE CORNILLEAU έπρεπε να κάνει απεργία πείνας για πολλές ημέρες. Η αγωνιστικότητα και το ηθικό των Γάλλων συντρόφων μας δεν κάμπτονται και παρ΄ όλες τις διώξεις το P.N.F.E. συνεχίζει τις δραστηριότητές του.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ (ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ)

Οι τεράστιες λαϊκές κινητοποιήσεις των τελευταίων μηνών στην χώρα οι οποίες έκαναν την επανένωση των δυο Γερμανιών μια απτή μελλοντική πραγματικότητα, τη στιγμή που οι προδότες της Βόννης και του Αν. Βερολίνου νόμιζαν ότι είχαν κατορθώσει να εξαλείψουν τη λέξη αυτή από το λεξιλόγιο των Γερμανών, έφεραν στο προσκήνιο το ισχυρό πατριωτικό κίνημα της χώρας αυτής. Ακόμα ποδηγετούμενο από διαφόρους "προοδευτικούς" που πνίγουν τη φωνή του με κραυγές για δημοκρατία, ακόμη ανοργάνωτο και ακέφαλο, έχει ωστόσο κατορθώσει να ανησυχήσει τους εχθρούς της Γερμανίας τόσο μέσα όσο και έξω απ΄ αυτήν. Στις διαδηλώσειςτης Λειψίας είναι εμφανής η παρουσία Εθνικοσοσιαλιστών. Κύκλοι του NEUES FORUM, της λιμπεραλιστικής δήθεν αντιπολιτεύσεως της Αν. Γερμανίας προειδοποιούν ότι "μέσα στην παρούσα εξέγερση στη χώρα μας σχηματίζονται και νεοφασιστικές (SIC) δυνάμεις". (STERN, 21/12/89). Οι δημοκράτες αυτοί δηλώνουν ότι...δεν θέλουν ελεύθερες εκλογές γιατί στην περίπτωση αυτή το κόμμα του SCHOENHUBER, το REP, θα μπορούσε να αποσπάσει το 20 και το 30 τοις εκατό των ψήφων. Ας σημειωθεί ότι οι "αντιστασιακοί" του NEUES FORUM όχι μόνο δεν ενοχλήθηκαν καθόλου από το καθεστώς HONECKER, αλλά ήταν και κατ΄ επανάληψιν επίσημοι προσκεκλημένοι στις δεξιώσεις του.

Οι διάφοροι κουλτουριάρηδες οι οποίοι δήθεν αντιστάθηκαν στο καθεστώς χωρίς βέβαια να παίρνουν μέρος στις διαδηλώσεις, αφού αυτές είναι για την πλέμπα, κάνουν τώρα δηλώσεις με πολύ στυλ σε διάφορα δυτικογερμανικά περιοδικά στις οποίες εκφράζουν τις ανησυχίες τους "για τη νέα γενιά Ναζιστών της χώρας, οι οποίοι δεν ξεχωρίζουν εξωτερικά, είναι άψογοι στη συμπεριφορά τους και στη δουλειά τους, αλλά συγκεντρώνονται σε ιδιωτικούς χώρους και μελετούν την εγκληματική κοσμοθεωρία τους".

Αν τα πράγματα στην Αν. Γερμανία όντως έχουν έτσι, τότε κάποιοι έχουν σοβαρούς λόγους ν΄ ανησυχούν. Κι αυτοί σίγουρα δεν είμαστε εμείς...

ΝΑΜΙΜΠΙΑ

Ένα από τα λίγα Λευκά μέλη της SWAPO ("Οργανώσεως του Λαού της Νοτιοδυτικής Αφρικής") βρέθηκε νεκρό τον περασμένο Σεπτέμβριο στο WINDHOEK. Το πτώμα του ANTONLUBOWSKI, 37 ετών, έφερε οκτώ βλήματα από αυτόματο όπλο, σύμφωνα με την ανακοίνωση της αστυνομίας. Ο LUBOWSKI κατείχε υψηλή θέση στις τάξεις της

SWAPO και ως δικηγόρος είχε υπερασπιστεί πολλές φορές σε δικαστήρια νέγρους οι οποίοι είχαν διαπράξει διάφορα εγκλήματα και δεν ήταν λίγες οι περιπτώσεις όπου αποδεδειγμένα εγκληματίες είχαν καταδικαστεί σε ελαφρές ποινές ή είχαν αθωωθεί τελείως λόγω "διεθνών πιέσεων" και νομικίστικων τεχνασμάτων. Την επομένη της εκτελέσεως η πατριωτική Λευκή οργάνωση της Ν. Αφρικής "Λευκοί Λύκοι" ανελαβε την ευθύνη της εκτελέσεως. Η ίδια ομάδα, σε τηλεφώνημά της προς την φιλικά προς τη SWAPO διακείμενη εφημερίδα "THE NAMIBIAN" απείλησε ότι θα εκτελέσει τον αρχηγό της SWAPO SAM NUJOMA ο οποίος πρόσφατα επανήλθε στη χώρα ύστερα από 30 χρόνια στο εξωτερικό. Ο πρεσβευτής της Ν. Αφρικής στη Ναμίμπια LOUISPIENAAR δήλωσε ότι είναι "σοκαρισμένος" από την ενέργεια και ότι η Ν. Αφρική δεν θα επιτρέψει να αναπτυχθεί η "αναρχία" στη χώρα.

Εάν οι εκτελεστές ήταν πράγματι Λευκοί, τότε ο LUBOWSKI πλήρωσε με τη ζωή του τη σωρεία εγκλημάτων της SWAPO του παρελθόντος τα οποία δυστυχώς για τους Λευκούς της πρώην Νοτιοδυτικής Αφρικής και νυν Ναμίμπια, συνεχίζονται. Το τελευταίο τεύχος του περιοδικού "NATION EUROPA" αναφέρει ότι ύστερα από την αναμενόμενη εκλογική νίκη της SWAPO με 58% στις εκλογές του Νοεμβρίου σημειώθηκαν πολλές λεηλασίες, κλοπές και καταστροφές Λευκών περιουσιών. Είναι όμως πολύ δύσκολο να έχουμε ξεκάθαρη εικόνα των συμβαινόντων τη στιγμή αυτή στη Ναμίμπια γιατί είναι πολύ πιθανό τα εγκλήματα των νέγρων να συγκαλύπτονται από τους εκεί εκπροσώπους του Ο.Η.Ε. Αρκεί όμως να σημειώσουμε τη δήλωση του ιδίου του SAM NUJOMA ο οποίος σε προεκλογικό λόγο του στις 21 Οκτωβρίου είπε ότι "θα εξαφανίσουμε τους Άγγλους, τους Μπόερς και τους Γερμανούς από την επιφάνεια της Αφρικής".

ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ

Η είδηση που θα αναφέρουμε παρακάτω δημοσιεύθηκα στην "PRAVDA" της 25ης Αυγούστου. Πρόκειται για μια ανταπόκριση του ανταποκριτή της "PRAVDA" στη Λιθουανία G. OVARENKO με τίτλο "Και αύριο τι θα συμβεί ακόμα;" η οποία συνοδεύεται και από μερικές φωτογραφίες.

Σύμφωνα με το άρθρο στην πεντηκοστή επέτειο της ρωσικής κατοχής της Λιθουανίας και κατά την διάρκεια διαμαρτυρίας μελών του πατριωτικού κινήματος SALUDIS στην πόλη VILNIUS, νεαροί απέδωσαν Εθνικοσοσιαλιστικό χαιρετισμό στη σημαία της Λιθουανίας. Κατά την "PRAVDA" οι νεαροί φώναζαν αντικομμουνιστικά συνθήματα και στη συνέχεια ξερρίζωσαν από τη βάση του και πέταξαν κυριολεκτικά στα σκουπίδια το άγαλμα που ήταν αφιερωμένο στις σοβιετικές "απελευθερωτικές" δυνάμεις!

Πράγματι στη Λιθουανία το αντικομμουνιστικό πνεύμα τελευταία είναι ιδιαιτέρως έντονο. Όμως η χώρα έχει και μια μακρά αντισοβιετική παράδοση. Μέχρι το 1952 η πατριωτική οργάνωση "Ατσαλένιοι Λύκοι" μαχόταν εναντίον των ρωσικών στρατευμάτων για την ανεξαρτησία της πατρίδας. Η δράση της έπαψε ύστερα από μαζικούς τουφεκισμούς, εγκλεισμούς σε στρατόπεδα συγκεντρώσεως και φυλακίσεις απ΄ όπου πολύ λίγοι βγήκαν ζωντανοί. Αλλά όπως βλέπουμε όλα αυτά δεν συνέβαλαν παρά στην περαιτέρω αύξηση του πατριωτικού πνεύματος ανάμεσα στους Λιθουανούς.

Η νεολαία έχει τον πρώτο λόγο στις διαδηλώσεις γαι την επανένωση της Γερμανίας. Ειρωνία της τύχης: τα φανατικώτερα αντικομμουνιστικά στοιχεία είναι γιοί και κόρες υψηλά ισταμένων κομμουνιστών!

Ο "ιππέας της Νοτιοδυτικής Αφρικής", σύμβολο της παρουσίας των Λευκών στην ήπειρο. Ποιό είναι όμως το μέλλον των Λευκών στη χώρα αυτή;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αγαπητοί φίλοι,

Σε επικίνδυνο αδιέξοδο έχουν περιέλθει όλα τα εθνικά μας θέματα, καθώς κλιμακώνεται η εναντίον του Ελληνισμού ολόπλευρη επίθεση και επιβεβαιώνεται κατά τον πλέον τραγικό τρόπο η παντελής ανικανότητα της διεφθαρμένης και υπόλογης "πολιτικής ηγεσίας" (!) να τα αντιμετωπίσει. Γνωρίζοντας ότι απευθύνομαι σε ευήκοα ώτα φλογερών πατριωτών, επιθυμώ να θέσω υπόψη σας τα εξής:

1) Άμεσος κίνδυνος απειλεί την δυτική Θράκη, καθώς η Τουρκία προχωρεί ακάθεκτη στην εφαρμογή του σχεδίου υφαρπαγής αυτής της ακριτικής και εγκαταλελειμμένης από το κατεστημένο της Παρακμής περιοχής της πατρίδας μας. Αφού πέτυχε διά της εκλογής του μειονοτικού βουλευτή, ελέω Δημοκρατίας και Κοινοβουλευτισμού, και δια της συστηματικής και ανηλεούς προπαγάνδας σε όλα τα διεθνή fora, να δημιουργήσει "θέμα" εκ του μή όντος, επιδιώκει τώρα την —και τυπική— άλωση των μεγάλων δήμων των νομών Ξάνθης και Ροδόπης, ώστε να ενισχυθεί στο εξωτερικό η πλασθείσα εικόνα της "καταπιεζόμενης" μειονότητας. Το μέσον για την επίτευξη του νέου αυτού τακτικού στόχου της Αγκυρας το προσφέρει, όπως και τον Ιούνιο, ποιός άλλος, η Δημοκρατία, και συγκεκριμένα οι... δημοτικές εκλογές του 1990. Και εξηγούμαι: Εδώ και χρόνια έχει καταβληθεί επίπονη προσπάθεια από τα μίσθαρνα όργανα της τουρκικής κυβερνήσεως στην δυτική Θράκη να πεισθούν οι ορεσίβιοι κοινοτικοί μουσουλμανικοί πληθυσμοί της περιοχής να εγκαταλείψουν τα χωριά τους και να κατέβουν στις πόλεις, ώστε εν όψει των εκλογών των δημοτικών αρχών (1990) να έχουν δημιουργηθεί οι προυποθέσεις για μια περιφανή νίκη. Η εν λόγω προσπάθεια ήδη αποδίδει καρπούς και πέριξ των μεγάλων δήμων της Ροδόπης έχουν δημιουργηθεί καταυλισμοί επήλυδων Μογγόλων, οι οποίοι, καίτοι αυθαίρετοι, όχι μόνον δεν υπέστησαν τις συνέπειες του νόμου, αλλά αντίθετα ηλεκτροδοτήθηκαν, των αυθαιρέτων κτισμάτων έτσι δε νομιμοποιηθέντων! Μη ρωτήσετε το γιατί, διότι το γνωρίζετε καλά: λόγω των εκλογών (Ιουνίου - Νοεμβρίου).

Το ακόμη αστειότερο, αλλά και λυπηρότερο, είναι ότι τα εν λόγω κτίσματα εφάπτονται στρατιωτικών εγκαταστάεων! Τον τελευταίο καιρό, λοιπόν, παρατηρήθηκαν αυξημένα κρούσματα λιθοβολισμού των φρουρών τους, και η στρατιωτική διοίκηση έλαβε πρόσθετα μέτρα ασφαλείας. Τα ανωτέρω εγράφησαν την προηγούμενη εβδομάδα στην εγκυρότερη συντηρητική εφημερίδα της χώρας ("ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ:). Νωρίς αφυπνίσθηκαν (;) οι δημοσιογραφίσκοι της Μπανανίας!

2) Συναφές προς το προαναφερθέν θέμα: Δεν είναι μόνο οι Γερμανοί της δυτικής Γερμανίας που υποδέχονται κατά δεκάδες χιλιάδων τους αδελφούς τους της ανατολικής. Είναι και οι Έλληνες που θα "υποδεχτούν", χωρίς καμμία σχετική προετοιμασία, τους Έλληνες της Σοβιετικής Ενώσεως. Για τους μη γνωρίζοντας, σημειώνω ότι οι Έλληνες της ΕΣΣΔ (Κριμαίας, Καυκάσου, Αρμενίας, Ρωσσίας, Καζακστάν) ανέρχονται σε 460.000, συμφώνως προς τα επίσημα

σοβιετικά στοιχεία. Στην πραγματικότητα, ο αριθμός τους είναι κατά πολύ μεγαλύτερος. Όπως αποκάλυψε ο Ρώσσος βουλευτής Μπόρις Γελτσίν, ανέρχονται σε 1.000.000 (!)

Και βεβαίως, ευκαιρίας δοθείσης, τώρα που ο μπολσεβικισμός καταρρέει, επιστρέφουν κακήν κακώς στην Ελλάδα. Για να έχετε μικρή μόνον ιδέα του τι πρόκειται να γίνει, αρκεί να σας αναφέρω ότι μέχρι τώρα οι εκ Ρωσσίας αφιχθέντες Έλληνες υπολογίζονταν περί τους 2.000 μηνιαίως. Και όσο επιτρέπονται τα ταξείδια ολοένα και περισσότερο στην ΕΣΣΔ, ο ρυθμός αφίξεων θα ανέλθει σε δυσθεώρητα ύψη. (οι σχετικες πληροφορίες προέρχονται από εφημερίδες, ραδιοσταθμούς και από προσωπική μου πληροφόρηση).

Εδώ όμως ανακύπτουν δύο θεμελιώδη ερωτήματα:

Το πρώτο ερώτημα αφορά στην στάση του πολιτικού κατεστημένου της Παρακμής έναντι του Ελληνισμού της ΕΣΣΔ; Γιατί, επί τόσες δεκαετίες, τήρησαν σιγή ιχθύος επί του θέματος αυτού;

Ιδιαίτερη ευθύνη βαρύνει τους Ελλαδίτες μπολσεβίκους. Επί δεκαετίες υμνολογούσαν την σοβιετική Ρωσσία ως την μεγάλη πατρίδα των εργαζομένων και του σοσιαλισμού. Οφείλουν τώρα να μας πουν ρητά : Γνώριζαν ή δεν γνώριζαν τις συστηματικές εκτοπίσεις των ελληνικών πληθυσμών κατά την διάρκεια του σταλινικού καθεστώτος; Γνώριζαν ή δεν γνώριζαν την μεθοδευμένη απόπειρα εξοντώσεως ενός πολιτισμού, του οποίου οι ρίζες χάνονται στα βάθη των αιώνων και φθάνουν οκτακόσια χρόνια προ Χριστού, στην εποχή της λαμπρής εποποιΐας του Αποικισμού, του πρώτου αρίου "Drang Nach Demosten" ;

Όταν, φίλοι μου, όταν η επισημότερη εκπρόσωπος της ιδεολογίας του συρμού, η εφημερίδα που σκοπίμως και κατ΄ εξακολούθησιν βάλλει εναντίον κάθε "εθνικού" ιδεώδους, η εφημερίδα που εργολαβικά έχει αναλάβει την προάσπιση Πακιστανών φονιάδων, Χιλιανών πορτοφολάδων, τραβεστί εγκληματιών, Τούρκων υπανθρώπων, "αντιρρησιών συνείδησης" και κάθε λογής "ανθρώπινων" σκουπιδιών, όταν, λοιπόν, αυτή η εφημερίδα φθάνει στο σημείο να αποκαλύπτει συνταρακτικά στοιχεία για το πώς και υπο ποιες τρισάθλιες συνθήκες οι Έλληνες του Καυκάσου και της Οδησσού εκτοπίσθηκαν στην Σιβηρία το 1948, τότε εμείς, εμείς που γνωρίζαμε ανέκαθεν την εγκληματική φύση του μπολσεβικισμού και το διαρκές έγκλημα γενοκτονίας εδώ και 70 χρόνια σε βάρος των Λιθουανών, Εσθονών, Λεττονών, Κοζάκων, Λευκορώσσων, Φιλλανδών, Ελλήνων, Γερμανών και λοιπών λαών της ΕΣΣΔ, δικαιούμεθα να απαντήσουμε: ΑΙΔΩΣ ΑΧΡΕΙΟΙ! Επιστρέψτε στην προσφιλή σας ενασχόληση με τα "δικαιώματα" των αποκρουστικών σκουρόχρωμων πλασμάτων που ρυπαίνουν κατά χιλιάδες τις πλατείες και τις οδούς της μιαρής πρωτεύουσας του αθηναϊκού κράτους, προς δόξαν της Δημοκρατίας σας και του ψευδο ανθρωπισμού σας, και μή πιάνετε στο στόμα σας τους ταλαιπωρημένους Ποντίους που προτιμούν να ζουν χωρίς φαγητό και νερό στα άθλια καλύβια του Μενιδιού, παρά να αφήσουν τα κόκκαλά τους στην παγωμένη γη του Καζακστάν.

Αλλά, εδώ προσεγγίζουμε ήδη το δεύτερο ερώτημα: Που θα ζήσουν αυτοί οι άνθρωποι; Θα μου φαινόταν τελείως παράλογο το να αποφάσιζε η οποιαδήποτε κυβέρνηση (όπως αρέσκεται να αποκαλεί το κατεστημένο της Παρακμής τους εναλλασσόμενους τοποτηρητές του) να παρεμποδίσει την άφιξή τους στην Πατρίδα, αφ ης στιγμής μάλλιστα η τελευταία έχει μεταβληθεί σε παμφυλετική χύτρα ποικίλης προελεύσεως υπανθρώπων. Αλλά θα μου φαινόταν εξ ίσου αδιανόητη, ει μή και εγκληματική, η πρόχειρη εγκατάστασή τους στην Αθήνα,

που ήδη συμβαίνει! (Που πήγαν, άραγε, όλοι εκείνοι οι φωνασκούντες περίτου "κορεσμένου λεκανοπεδίου"; Και που χάθηκαν οι υπερευαίσθητοι "οικολόγοι" ;

Μάλλον εκδηλώνουν την "ευαισθησία" τους χάριν της αρκούδας των ελληνικών ορέων, (ή ίσως χάριν κάποιου εγκλείστου πιθήκου της Ν. Αφρικής). Αλλά αρκετά!

Η μόνη δυνατή εθνική λύση είναι η εγκατάσταση των παλιννοστούντων ελληνικών πληθυσμών στην δυτική Θράκη, ώστε και ο εγχώριος ελληνικός πληθυσμός να ενισχυθεί σημαντικώς και η εγκαταλελειμένη περιοχή να ανεύρει τον τραχύ δρόμο της προκοπής, αλλά και να συντριβούν οριστικά τα σχέδια της νεοκεμαλικής σπείρας. Μη ξεχνάτε άλλωστε, ότι μόνον χάρι στους Ποντίους απετράπησαν οι σλαβικές επιβουλές εναντίον της Μακεδονίας, όταν κατά χιλιάδες ρίχθηκαν να ζήσουν στην αγία γη της και να την υπερασπιστούν. (Οι επιβουλές αυτές, βεβαίως, επανεμφανίσθηκαν τα τελευταία χρόνια, προς δόξαν της Δημοκρατίας, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία).

Αλλά η εγκατάσταση της νέας προσφυγιάς στην ακριτική Θράκη οφείλει να αποτελέσει και την απαρχή της νέας επέκτασης του Ελληνισμού προς ανατολάς. Σκεφθείτε, φίλοι, ποιά θα ήταν η απρόσμενη ευτυχία κάθε ελληνικής ψυχής, αν το βαρύ και αμείλικτο χέρι του πανδαμάτορα χρόνου χάραζε με μια αργή και ιερόπρεπη κίνηση στο απειροσέλιδο ημερολόγιο της ζωής, την αυγή της 3ης χιλιετίας, σαν την αυγή της νέας μεγάλης ημέρας του Ελληνισμού, σαν την Χρυσή Αυγή που σε λίγο ροδίζει...

Η.Η. φοιτητής Φιλοσοφικής.

Υ.Γ. : Ευχαριστώ για την δημοσίευση της προηγούμενης επιστολής μου, και εκτιμώ ειλικρινά την απόφασή σας να τηρήσετε την ανωνυμία μου, μολονότι μη ζητηθείσα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

- Ανακοινούται στους φίλους του Κινήματός μας ότι την 10ην Φεβρουαρίου 1990 θα λάβει χώρα το Συνέδριο του ΛΑΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.
- Χώρος όπου θα τελεσθεί το Συνέδριο τα Γραφεία της Κεντρικής Διοικήσεως-Κεφαλληνίας 52-3ος όροφος
- Ώρα προσελεύσεως η 17η μ.μ.
- Είσοδος ελευθέρα.

«Η «φρονημάδα» είναι των πολλών, αυτή μας έφαγε και μας τρώει. Την «τρέλλα» θέλω εγώ, αυτή με καθαρίζει από τα τρισβαριά και βρώμικα κατακαθίσματα που αφίνει μέσα μου περνώντας η σημερινή, η ταπεινωμένη ελληνική ζωή και με φαρμακώνει.

Η τρέλλα έχει μάτια και βλέπει. Η «φρονημάδα» είναι τύφλα. Τρελλοί ήταν οι προφήτες και γνωστικά τα ξεπεσμένα πλήθη. Τον Ασυμβίβαστο ζητώ και τον Σκληρό, γυρεύω τον Τρελλό, τον Σιδερένιο, τον Αλύγιστο. Αυτού τα μάτια και τα λόγια και την κίνησι και τη σιωπή ακολουθώ. Σ'Α υ τ ο ύ τον ρυθμό τη ζωή μου τονίζω».

ΙΩΝ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

ΕΞΩ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΑΠΟ ΤΗ ΘΡΑΚΗ

Συμπατριώτες,

Τεράστιο θέμα μεγάλης και κρίσιμης εθνικής σημασίας έχει προκύψει στη Θράκη μας. Οι Τούρκοι, όχι μόνο επεμβαίνουν στα εσωτερικά της χώρας μας, αλλά και με θρασύτητα μιλούν και αξιώνουν «να ξαναγίνει η Θράκη τουρκική!». Για να φθάσουμε βεβαίως σε αυτό το σημείο, μεγάλη ευθύνη φέρουν οι πολιτικές ηγεσίες της μεταπολεμικής Ελλάδας, που με ηττοπάθεια και ολιγωρία αντιμετώπισαν την τουρκική πρόκληση.

Συμπατριώτες,

Ότι ρυθμίζει τις σχέσεις Ελλάδας και Τουρκίας, είναι η συνθήκη της Λωζάνης, που καθορίζει να υπάρχουν ίσος αριθμός Ελλήνων σε Κων/πολη, Ίμβρο και Τένεδο με τον αριθμό των Τούρκων σε Ροδόπη και Ξάνθη. Όμως, οι Τούρκοι έχουν ξεριζώσει από το 1955 τους εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες από την Πόλη, την Ίμβρο και την Τένεδο και σήμερα ζουν εκεί λιγότεροι από 10.000 Έλληνες. **ΖΗΤΟΥΜΕ, ΛΟΙΠΟΝ ΝΑ ΕΦΑΡΜΟΣΘΕΙ Η ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΗΣ ΛΩΖΑΝΗΣ.**

Να ενδιωχθούν από την πατρίδα μας τα φίδια που ζεσταίνουμε στον κόρφο μας και να μείνουν εδώ μόνο τόσοι, όσοι και οι Έλληνες που ζουν εκεί. Οι δε περιουσίες να δοθούν στους Έλληνες της Κωνσταντινούπολης, που η Τουρκία τους πήρε τις περιουσίες. Αυτό που ζητούμε δεν είναι ούτε παράλογο ούτε σωβινισμός, **ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ.**

Καλούμε τους πολιτικούς να ασχοληθούν σοβαρά με το κρίσιμο αυτό εθνικό θέμα, που κρύβει πολλούς κινδύνους για το μέλλον του τόπου και να πάψουν να ασχολούνται με τις κρεβατοκάμαρες των εκλογικών τους αντιπάλων.

Συμπατριώτες,

Ξυπνείστε! Το πρόβλημα με τους Τούρκους της Θράκης είναι σοβαρό. Θέλουν τη Γη μας, θέλουν την Πατρίδα μας! Σταματείστε να σκέφτεστε διορισμούς και ρουσφέτια και σκεφθείτε επιτέλους εθνικά. Ακούστε τι λένε οι Τούρκοι σε προκήρυξή τους που κυκλοφόρησε τις τελευταίες μέρες στην Ξάνθη και στην Κομοτηνή.

«Οι Τούρκοι της δυτικής Θράκης θα ξεκαθαρίσουν τους λογαριασμούς μαζί σας. Είμαστε εκατομμύρια και ο Αλλάχ είναι μαζί μας. Η ώρα της νέμεσης πλησιάζει. Σας μένει λίγος καιρός για σκέψεις. Παύσατε λοιπόν την αηδιαστική σας εκστρατεία ενάντια στην πατρίδα μας, την Τουρκία».

Συμπατριώτες,

Οι καιροί δεν περιμένουν! Αγωνισθείτε για να παραμείνει η Θράκη ελληνική! Και για να γίνει αυτό πρέπει:

ΝΑ ΕΦΑΡΜΟΣΘΕΙ Η ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΗΣ ΛΩΖΑΝΗΣ.

ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΑΠΟ ΤΗ ΘΡΑΚΗ.